

Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!

Contents

Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2: Tiêu Khiết Lam	3
3. Chương 3: Tiêu Khiết Lam (2)	4
4. Chương 4: Chuyển Hành Trình Dài	5
5. Chương 5: Hôn Lễ	7
6. Chương 6: Thần Y	9
7. Chương 7: Mộng	11
8. Chương 8: Hân Là Phu... Phu Quân???!!	14
9. Chương 9: Động Tình	16
10. Chương 10: Mở Rộng Khoảng Cách	19
11. Chương 11: Sở Thiên Ngạo	21
12. Chương 12: Tương Tư	24
13. Chương 13: Nguy Cơ	26
14. Chương 14: Trúng Độc	29
15. Chương 15: Bạt Thiệt Ngục	32
16. Chương 16: Sở Thiên - Kí Ức Đau Thương	33
17. Chương 17: Vào Cung	36
18. Chương 18: Men Rượu (h Nhẹ)	39
19. Chương 19: Tự Làm Tự Chịu	43
20. Chương 20: Tâm Tình	47
21. Chương 21: Quá Khứ Của Cả Ba	49
22. Chương 22: Ngoại Truyện 1: Thú Tính Trối Giây!	52
23. Chương 22-2: Mỗi Người Mỗi Cảnh	55
24. Chương 23: Gặp Lại	56
25. Chương 24: Huyết Tẩy Trần	59
26. Chương 25: Oan Ức	61
27. Chương 26: Tạ Ôn	63
28. Chương 27: Khai (mở)!	65
29. Chương 28: Tin Vui	66
30. Chương 29: Tb (hoàn)	68

Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại, sủng
Nàng ngay từ nhỏ đã bị phụ thân vứt bỏ, may mắn được một vị bà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-vuong-phi-den-kia>

1. Chương 1: Tiết Tử

Phong Định Quốc

Thanh Ty thành

Trên đường cái rộng lớn, cảnh tượng náo nhiệt linh đình chỉ vì hôm nay, vị tam vương gia lãnh huyết cuối cùng cũng thành thân.

Vị tam vương gia này nổi danh trên khắp Phong Định quốc; dung mạo tuyệt mỹ, tài năng dụng binh như thần; cũng nhờ vào vị vương gia Lãnh Cô Hạo này mà đất nước Phong Định mới được bình yên như hôm nay.

Một vị vương gia toàn năng như thế thử hỏi sao không làm các cô nương chao đảo?

Tất nhiên phải chao đảo nhưng mà các nàng chao đảo có đầu óc nha! Ai lại muốn gả cho một người nam nhân như tu la dưới địa ngục chứ! Nhờ may các nàng vừa bước chân vào phủ thì không thấy ánh dương thì phải làm sao? Tuy biết tiền tài trong phủ nhất định còn nhiều hơn quốc khố trong hoàng cung nhưng tính mạng của các nàng vẫn quan trọng nhất.

Tương truyền rằng vị tam vương gia này từ nhỏ không biết bị kích động vì chuyện gì mà trở nên...phải nói là biến thái!. Tuy luôn nở một nụ tà mị trên môi nhưng mỗi ngày đều phải thấy máu người mới thỏa mãn được cơn khát thích nhìn máu. Cũng bởi vì sở thích kì quặc này mà bao nhiêu người không còn thấy ánh sáng ngày mai a!

Như thế đến 23 tuổi rồi mà vị tam vương gia vẫn chưa lập thất, thử hỏi ai dám gả con gái của mình cho tên biến thái chứ. Hừ hừ!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vị tam vương gia này cũng vì nước mà chịu thiệt; vì cứu nước mà ở lại chiến trường đến hơn 4 năm tuổi đời mình. Trận đánh 6 năm trước làm bọn họ nhớ mãi không quên vị thiếu niên chưa trưởng thành xung phong lên trước, giết người như vũ bão để rồi đến khi mất hết sức lực mà hôn mê mới ngừng lại. Trong mấy nhiệm vụ nguy hiểm vị tam vương gia này luôn lập mưu rồi tự mình dùng người giết địch. Lịch sử hào hùng cũng từ đó mà xuất hiện; nhưng buồn thay, cái tính tình biến thái đó vẫn không thể hết được mà ngày càng dữ dội hơn. Trong 2 năm trở lại phủ của mình, vị tam vương gia này luôn lấy danh nghĩa trừ gian diệt ác để thỏa mãn tính tình có phần biến thái này của mình.

Hừ! Thôi kể sau vậy, chuyện còn dài. Nói tóm lại trọng tâm là vị tam vương gia – Lãnh Cô Hạo cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh cô độc của mình.

Kể cũng nhờ ơn của hoàng thượng – Lãnh Cô Phong huynh đệ ruột thịt với Lãnh Cô Hạo ban một cái đạo thánh chỉ mới thoát khỏi số phận cô độc.

Nhưng không ngờ, cũng chính cái đạo thánh chỉ này mà khiến một con người tưởng chừng như nghĩ không có trên đời lại xuất hiện và gây nên một hồi phong ba!!!

2. Chương 2: Tiêu Khiết Lam

Hãy cùng nhau quay ngược thời gian một chút nhé!

2 tháng trước.

Đào Nha thôn.

Trời trong xanh, những đám mây trôi lơ lửng trên bầu trời, làn gió hiu hiu thổi, tiếng hót của những chú chim trên cành liễu,... cảnh sắc tuyệt đẹp cùng không khí xung quanh nơi Đào Nha thôn này phải khiến người ta chịu không được mà có cảm giác muốn ở đây cả đời để tránh chốn phồn hoa thâm hiểm kia.

Như hòa làm một cùng cảnh vật, một cái bóng màu trắng nhẹ nhàng mà linh hoạt bay vút qua sau hàng liễu. Như ẩn như hiện, cái bóng đột nhiên dừng lại rồi khoan thai mà bước.

Cái bóng này chính là Tiêu Khiết Lam – nhân vật chính của chúng ta!

Tiêu Khiết Lam bước đi linh hoạt đến gian nhà nhỏ trước mặt, đưa tay khẽ đẩy cánh cửa trúc. “ Cạch” Tiếng động vang lên, hình bóng nhỏ biến mất đi qua cánh cửa mà vào trong.

“ Bà bà” Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên mang theo ba phần thanh túy dễ nghe bảy phần lạnh lùng.

Nhìn nữ nhân trung niên trước mặt đang ngồi nhàn nhã thưởng trà, Tiêu Khiết Lam lên tiếng.

Mộ Lục Nhiên theo thói quen quay đầu nhìn chức nữ của mình, bà khẽ thở dài. Haizz! Mệnh đứa cháu gái này cũng thật là! Đủ khổ! Mộ Lục Nhiên nói thầm.

Nhìn bà bà thở dài ra, gương mặt mang nét lạnh lùng giãn ra thay vào đó là một chút ôn nhu. Tiểu dung khẽ cong, gương mặt xinh đẹp lại thêm phần tuyệt mỹ, môi mỏng khẽ mở: “ Bà bà! Sao vậy ạ?” Vừa nói, Tiêu Khiết Lam vừa đi đến chỗ ngồi đối diện Mộ Lục Nhiên tự nhiên ngồi xuống, con người mong chờ nhìn nữ nhân trung niên trước mặt. Nhìn bà bà giống như phụ nhân khoảng bốn mươi, bốn lăm tuổi nhưng thật ra không phải vậy nha, nhan sắc bà bà không biết bảo dưỡng như thế nào mà đã qua sáu mươi nhưng nhìn vẫn như bốn mươi. Thật kì lạ! Tiêu Khiết Lam nghĩ thầm trong lòng.

Nàng – Tiêu Khiết Lam sống cùng bà bà – Mộ Lục Nhiên cũng đã mười lăm năm nay rồi, mười lăm năm trước khi nàng mới sinh ra thì bị bỏ mặc trong tiểu viện của nương nàng. Kể ra cũng thú vị, vì ngày nương nàng sinh nàng ra lại trùng ngày sinh với vị tỷ tỷ mang dòng máu chính thất của phụ thân, giữa chính thất và một nha hoàn thì cũng đủ biết bên nào nặng bên nào nhẹ. Trước khi nương nàng sinh nàng vì giúp bà bà chữa thương mà động đến thai khí dẫn đến sinh nàng ra, sau vì rong huyết mà mất; nha hoàn bên cạnh bà bà không biết chạy đến cầu kiến phụ thân nàng bao nhiêu lần nhưng đều bị từ chối, rồi trong lúc hấp hối mà đùng phải mấy vị di nương rồi bị bắt đi chịu phạt dẫn đến nương nàng không có ai chăm sóc cũng không biết mất giờ nào. Điều này bà bà biết được thông qua miệng nha hoàn kia sau khi được thả ra thì cũng đã đến ngày hôm sau. Lúc đó sinh mệnh nàng sắp mất đi thì bà bà tỉnh lại và mang nàng đi. Kể ra giữa tình phụ tử và người dưng thì người dưng cũng tốt hơn nhiều.

Cũng không biết bây giờ trong phủ có nhớ đến là có một vị tiểu thư là nàng hay không, nghe bà bà kể lại, sau khi biết mình không cứu được nương nàng vì day dứt mà đến thỉnh cầu phụ thân nàng – Tiêu Khắc Minh mang nàng đi theo mình. Nàng nhớ lại gương mặt bà bà giận dữ khi kể lại cho nàng nghe thì châm biếm phụ thân mình không thôi. Năm đó bà bà mang nàng đến thỉnh cầu phụ thân thì nhận được sự vô tình, lạnh nhạt. Sau khi phun ra một câu: “ Thì ra nữ nhân kia cũng hạ sinh rồi, cô nương muốn mang nó đi đâu cũng được; còn nữ nhân kia ta sẽ an bài sau!” bà bà nàng lúc đó còn trẻ nhưng thấy vậy tức giận không thôi, kể ra danh tiếng bà bà trong giang hồ vẫn khiến người ta kính phục đấy! Nên sau khi lo cho nương nàng thì không từ biệt Tiêu Khắc Minh một tiếng mà ôm nàng đi đến Đào Nha thôn này sinh sống.

Không muốn nhớ lại quãng thời gian cực khổ mới được như ngày hôm nay nữa, Tiêu Khiết Lam tự pha cho mình chén trà rồi nhìn bà bà.

Mộ Lục Nhiên thấy Tiêu Khiết Lam thất thần trong chốc lát thì càng sầu não, gương mặt mang theo vài nét cần cỗi của thời gian nhìn Tiêu Khiết Lam không dời. Đường như không khí hơi quỷ dị, Mộ Lục Nhiên cuối cùng cũng mở miệng, âm thanh khàn khàn vang lên: “ Lam nhi! Hôm qua có một người đến cầu kiến ta!” Nói xong bà nhìn lên gương mặt lạnh lùng của Tiêu Khiết Lam.

Khá thắc mắc với lời nói của bà bà, Tiêu Khiết Lam hỏi: “ Có chuyện gì ạ?”

“Ừm! Khụ... người kia nói là người trong Tiêu phủ được phụ thân con phái đến tìm con trở về!” Sau khi nói xong, bà nhìn sắc mặt của Tiêu Khiết Lam.

Nhận được câu trả lời này Tiêu Khiết Lam ngạc nhiên không thôi, gương mặt lạnh lùng cũng dần không được vẻ không tin. Người tự xưng là phụ thân nàng kia vứt bỏ nàng suốt mười lăm năm, bây giờ lại đến tìm nàng. “ Ông ta muốn làm gì?!” Tiêu Khiết Lam nhìn Mộ Lục Nhiên nghi ngờ hỏi.

Thấy gương mặt ngạc nhiên của Tiêu Khiết Lam, bà nở nụ cười. Nuôi đứa cháu này mười lăm năm nhưng tính cách của nó làm bà đoán tâm tư nó hơi nhọc. Bây giờ tính tình nha đầu này ít lãnh đạm hơn trước nhiều, cũng thể hiện cảm xúc nhiều hơn trước.

“ Họ muốn con về lại Tiêu phủ vì chuyện hôn lễ của con! Người kia nói vì không chăm sóc được nữ nhi của mình nên muốn lo phần chung thân đại sự của con, mong muốn cho con có cảm giác mình vẫn còn họ là gia đình.” Nói xong Mộ Lục Nhiên cũng không nhịn nổi mà cười đầy châm biếm.

Năm đó họ vứt bỏ nữ nhi của mình không thương tiếc, bây giờ tìm lại chắc cũng muốn giải quyết vấn đề nào đó thôi. Đúng là lòng người... ha ha ha.

Tiêu Khiết Lam thì chìm sâu trong suy nghĩ của mình, gương mặt bình tĩnh không cảm xúc thể hiện ra như bảo với người khác chớ lại gần ta.....

3. Chương 3: Tiêu Khiết Lam (2)

Thời gian vẫn xoay chuyển, con người thay đổi nhanh chóng.

Tối hôm đó, Tiêu Khiết Lam ngồi trong gian nhà nhỏ của mình vừa ngắm trăng vừa suy nghĩ về cuộc nói chuyện với bà bà lúc sáng.

Biết là phụ thân nàng kia – Tiêu Khắc Minh không cần nàng mà vô tình vứt bỏ nàng cho bà bà thì Tiêu Khiết Lam vẫn rất giận dữ. Không ai biết khi nàng nghe bà bà kể lại cho nàng thì cảm xúc của nàng như thế nào đâu.

Một đứa trẻ năm tuổi luôn ôm suy nghĩ là gia đình mình vất vả lắm nên mới để mình cho bà bà nuôi. (Trong Đào Nha thôn cũng có vài gia đình khó khăn nên bảo con vào ở những phủ giàu có để làm việc, suy nghĩ của Tiêu Khiết Lam lúc đó vẫn nghĩ như thế.)

Nhưng lúc đó nàng cũng luôn thắc mắc là: những người ở thuê lúc nào cũng làm việc vất vả, lại bị đánh đập nữa; nhưng nàng ở với bà bà luôn làm những công việc nhẹ nhàng, bà bà luôn đối xử tốt với nàng và còn dạy chữ và võ công cho nàng nữa chứ!

Ôm suy nghĩ như vậy nên lúc nàng năm tuổi đã mạnh dạn hỏi bà bà về nghi hoặc của mình. Lúc đó bà bà nhìn nàng hơi buồn rồi nói với nàng tất cả. Bây giờ nàng vẫn còn nhớ như in những gì bà bà nói, bắt đầu từ lúc biết hết tất cả, tính cách của nàng cũng thu hẹp hơn trước. Đơn giản cũng chỉ vì không muốn người khác biết cảm xúc của nàng như thế nào. Bởi vì khi biết mọi chuyện, lũ trẻ cùng tuổi với nàng trong Đào Nha thôn luôn trêu ghẹo nàng không có người thân.

Chính lúc ấy, nàng cảm thấy ghét phụ thân mình cũng mang một chút hận ý.

Bây giờ ông lại muốn bù đắp cho nàng, làm cho nàng rồi rầu không thôi. Người phụ thân nàng không biết mặt như thế nào kia đã bỏ nàng bây giờ lại muốn bù đắp cho nàng.

Nhìn cánh hoa đào rơi trên mặt đất được khoác lên một tầng ánh sáng mỏng. Tất cả mọi thứ đều sẽ trở về với đất mẹ, đây là quy luật của tạo hóa. Con người dù làm gì, đi đâu cuối cùng cũng nằm yên nghỉ với đất mẹ mà thôi.

“ Hừm ~” Tiêu Khiết Lam thở nhẹ ra.

Hít sâu vào một hơi, nàng định rồi. Dù sao phụ thân nàng cũng đã đến tìm nàng, như vậy là ông cũng không quên nàng như nàng nghĩ; nàng cũng muốn hưởng cái cảm giác có người thân của mình là như thế nào. Cái cảm giác kia nàng thèm muốn từ lâu nhưng chỉ có bà bà đem lại cho nàng. Cảm giác cho nàng chỉ có một mình bà bà nên nàng cũng muốn hưởng thụ cảm giác của phụ thân.

Tiểu dung khẽ cong, con ngươi sáng lên trong màn đêm. Nhìn lên vầng trăng khuyết, Tiêu Khiết Lam tâm tình vui vẻ lên bởi suy nghĩ của nàng đã thông suốt, nàng muốn trở về gặp lại phụ thân nàng, gặp lại con người mà nàng hằng mong ước gặp kia.

Tiêu Khiết Lam vui vẻ chìm đắm trong suy nghĩ của mình mà không nhận ra Mộ Lục Nhiên đang đứng sau gốc đào gần đó để quan sát nàng.

Mộ Lục Nhiên khẽ thở dài, cuối cùng con bé vẫn rời khỏi bà; nuôi nha đầu này mười lăm năm bà đã sớm xem nha đầu này là chức nữ của mình (cháu gái). Bây giờ nha đầu này đi cũng làm bà lo lắng không thôi.

Suốt mười lăm năm nay, Mộ Lục Nhiên bà chỉ dạy chữ và võ công cùng một chút kiến thức cần thiết cho Tiêu Khiết Lam. Bà cũng không nghĩ Tiêu Khiết Lam sẽ rời khỏi Đào Nha thôn này. Tuy ở đây có nhiều người sống, nhưng nơi bà và Tiêu Khiết Lam ở cũng sâu trong rừng đào này nên ít tiếp xúc với người ngoài thôn kia. Nha đầu này ở cùng bà tính cách lạnh đậm quá nên ít chú ý những điều bên ngoài thành ra cách sống ngoài kia nha đầu này có vẻ không hiểu, bà chỉ sợ ra ngoài nha đầu này sẽ chịu thiệt thôi.

“ Hazz!Tùy mệnh trời sắp đặt vậy!” Buông xong một câu, bóng dáng Mộ Lục Nhiên biến mất tựa như chưa từng hiện diện.

Trăng vẫn treo trên đỉnh, lòng người khó đoán. Tâm tư lại càng... khó nghĩ!

4. Chương 4: Chuyển Hành Trình Dài

Sáng sớm hôm sau, ánh dương còn chưa hiện diện thì Tiêu Khiết Lam đã dậy từ sớm để chuẩn bị điểm tâm cho bà bà.

Nàng dự định ngày mai sẽ trở về phủ, người đến tìm nàng do phụ thân phái tới đang ở ngoài Đào Nha thôn để hộ tống nàng đi nên nàng chỉ cần ra khỏi nơi này sẽ có người đến đón ngay.

Vì vậy hôm nay nàng muốn làm một chút điểm tâm mà bà bà thích, dù sao nàng đi cũng đột ngột; vẫn chưa thông báo với bà bà một từ nào cả. Nàng sống với bà bà vốn đã quen bây giờ rời xa bà bà không biết sẽ như thế nào.

Khi Mộ Lục Nhiên thức giấc thì đã thấy điểm tâm dọn sẵn, toàn những món ăn đậm bạc nhưng cũng toàn mấy món bà thích. Vừa nghĩ Mộ Lục Nhiên vừa đến bàn ăn ngồi xuống.

“ Cạch” Tiếng động nhỏ vang lên, Tiêu Khiết Lam từ sau cửa bước vào; trên tay cầm một đĩa màn thầu nóng hổi.

“ Bà bà tỉnh!” Vừa nói xong Tiêu Khiết Lam ngồi xuống đối diện với Mộ Lục Nhiên.

Suốt bữa là một không khí trầm mặc như bao bữa sáng khác, có điều bữa sáng này là bữa sáng cuối cùng mà hai người ăn chung với nhau như thế này và bữa sáng này lòng người cũng... nặng trĩu.

Sau khi dọn dẹp xong, Tiêu Khiết Lam chủ động nói: “ Bà bà, con muốn đi gặp phụ thân ạ!”

Mộ Lục Nhiên đang thưởng trà nghe Tiêu Khiết Lam nói vậy dừng một chút rồi bình tĩnh làm việc của mình.

Không khí trầm mặc hồi lâu Tiêu Khiết Lam tưởng chừng như bà bà không nói thì Mộ Lục Nhiên bỗng lên tiếng: “ Ta biết!” Nói xong bà thở dài.

Đặt chén trà xuống, Mộ Lục Nhiên xoay người đối diện rồi nhìn thẳng vào Tiêu Khiết Lam nhẹ giọng nói, tràn đầy ôn nhu: “ Lam nhi! Ta biết con như thế nào vì ta nuôi dưỡng con đến bây giờ...” dừng một chút, khóe mắt Mộ Lục Nhiên đã ươn ướt; bà nói tiếp: “ Ta biết con sẽ không thay đổi quyết định của mình, vậy nên ta mong con khi con ra ngoài kia sống, con không cần chú ý cảm nhận của người khác mà sống theo những gì trái tim con mách bảo với con!” Nói hết câu Mộ Lục Nhiên không cảm được nước mắt mà rơi xuống.

Bà biết! Bà biết hết! Nha đầu này luôn tự ôm vấn đề một mình như thế. Bà biết hết, từ khi bà nói mọi chuyện với nàng thì tính cách nàng thay đổi hẳn ra; không còn là đứa trẻ vui tươi hòa đồng mà thay vào đó là sự lạnh lùng. Lúc đó bà đã chú ý và bắt đầu nghi ngờ. Bà đã đi theo nha đầu này khi nó đi ra ngoài Đào Nha thôn để chơi với lũ trẻ ngoài kia, vì trước đó bà thấy biểu hiện của Tiêu Khiết Lam hơi kì lạ; trong lúc chơi hình như mấy đứa trẻ đã cãi nhau vì vụ chia người nhưng sau không ngờ một đứa trong đám trẻ lại hét lên: “ Đồ không cha không nương! Cút đi” Lúc đó bà cũng rất giận định sẽ đến để bắt đứa trẻ xin lỗi nhưng khi nhìn sắc mặt của Tiêu Khiết Lam thì bà dừng lại bởi gương mặt nó... không một chút biểu cảm nào. Như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sau sự việc này, nha đầu này như khóa mình. Mấy đứa trẻ ở ngoài Đào Nha thôn cũng có đến tìm nhưng đều không gặp được Tiêu Khiết Lam; cũng kể từ đó mọi chuyện bên ngoài dường như nha đầu kia đều không biết hay không quan tâm nữa. Bởi tâm hồn nó luôn mỏng hơn người bình thường, tuy bên ngoài lạnh nhưng trong thì nóng. Bà sợ! Sợ nha đầu này phải chịu khổ. Miệng lưỡi thế gian cay độc biết bao nhiêu...

Nhìn bà bà khóc, gương mặt của Tiêu Khiết Lam cũng không giấu được sự lúng túng, bởi nàng chưa từng thấy bà bà rơi nước mắt bao giờ. Qua một hồi mắt của Tiêu Khiết Lam cũng dần đỏ lên.

“ Bà bà! Không sao đâu mà. Bà bà thấy con có chú ý gì ngoài việc ở đây đâu. Bà bà không cần lo đâu, nếu....nếu” Tiêu Khiết Lam nói lấp bắp cả lên, dừng một chút lại nói: “ Nếu họ làm gì con thì con mặc kệ họ là được mà” câu sau dường như rất hãnh diện mà nói với Mộ Lục Nhiên.

Sau khi Tiêu Khiết Lam nói xong thì Mộ Lục Nhiên càng buồn nhiều hơn, nha đầu này thật ngốc, biết vậy bà đã đưa nàng đi khắp để nàng trải mùi đời. Kim chế lại cảm xúc, Mộ Lục Nhiên âu yếm nhìn Tiêu Khiết Lam nói: “ Lam nhi ngốc! Con cũng mười lăm rồi. Cũng nên chú ý đến mình nhiều hơn đi, nếu người khác làm gì con thì con phải để họ trả giá lại gấp đôi hoặc gấp ba nhưng gì con đã chịu đựng.”

Tiêu Khiết Lam nghe bà bà dặn thì khẽ gật đầu, tuy cũng không biết vì sao nhưng những gì bà bà nói thì luôn đúng.

(MiH: Hazz. Chị này ngốc ghê nhỉ? Do chỉ sống cô lập với toàn nếm trải tình thương của bà bà nên không biết mùi đời là ntn đó mờ >.o, còn dụ lúc năm tuổi thì chắc chị nì chỉ nhớ là mk hận papa thui)

Cả ngày hôm đó, từ lúc mặt trời lên cao đến lúc mặt trời lặn, Tiêu Khiết Lam cùng Mộ Lục Nhiên ngồi trò chuyện với nhau.

Sáng hôm sau, Tiêu Khiết Lam chia tay Mộ Lục Nhiên và theo người Tiêu phủ trở lại Tiêu gia. Suốt chặng đường Tiêu Khiết Lam toàn ngủ trong xe ngựa nên không biết bên ngoài là như thế nào.

Nàng không biết sự lựa chọn này của nàng là đúng hay sai. Nhưng trải qua thì mới biết được đúng sai phải không nào? Thôi thì ngủ một giấc cho nó khỏe.

“ Tiểu thư! Đến nơi rồi ạ!” Tiếng quản gia vang lên - người đến tìm nàng là quản gia bên phụ thân nàng phái đến. Nghe tiếng người mơ hồ, Tiêu Khiết Lam biết mình đã đến Tiêu phủ; con mắt còn lim dim mắt

đi thay vào đó là vẻ lạnh lùng như thường ngày. Chỉnh trang lại y phục trên người, Tiêu Khiết Lam bước xuống xe ngựa.

Hình ảnh đập vào mắt khiến Tiêu Khiết Lam kinh ngạc mà gương mặt thì không chút biến đổi. Nàng không ngờ Tiêu Phủ lại rộng lớn và xa hoa như thế, Lương gia ở Đào Nha thôn theo trí nhớ mơ hồ của nàng cũng không to như thế này. (Lương gia là nhà giàu có nhất ở Đào Nha thôn đấy mờ)

“ Lam nhi” Tiếng một nữ nhân vang lên, Tiêu Khiết Lam nghe mà nổi cả da gà lên.

Đưa tay xoa bớt cảm giác khó chịu trên người, bây giờ nàng mới nhận ra trước Tiêu phủ có vài người. Người nổi bật trong đám người kia là một đàn ông trung niên đang nhìn nàng chăm chú, gương mặt hơi già nhưng không che được nét anh tuấn trên gương mặt ông. Tiêu Khiết Lam đoán vị này chắc là phụ thân của nàng.

Bên cạnh phụ thân là một nữ nhân lớn tuổi khoảng bốn mươi, chắc đây là người vừa phát ra cái âm thanh chói tai kia. Nữ nhân này cũng thật đẹp! Tiêu Khiết Lam cảm thán. (bổ sung: Lam: Nhưng vẫn không bà bà! - Mộ Lục Nhiên: Con thử xem lại mk xem * nghĩ thầm: con chắc cũng hơn ta đấy mà không lấy ra so sánh, tội nữ nhân kia, bị so sánh vs bà bà như ta. hazz*)

Bên nữ nhân kia là một cô nương cũng tầm tuổi nàng. Đang trong lúc Tiêu Khiết Lam đánh giá họ thì họ cũng đánh giá Tiêu Khiết Lam. Một thân bạch y xuất trần, đôi mắt hạnh sáng sủa một chút nước càng tạo nên vẻ hút hồn, mi dài cong vút, mày liễu sắc sảo. Sóng mũi thanh tú mà thanh thoát. Môi anh đào khẽ mím, cùng gương mặt lãnh đạm tạo nên một cảm giác như tiên nữ từ tranh bức ra.

Tiêu Phi Yên nhìn gương mặt của Tiêu Khiết Lam đẹp hơn mình thì ghen tỵ không thôi nhưng nhớ đến mối hôn sự mà Mẫn tỷ tỷ không nhận để rồi chuyển sang Tiêu Khiết Lam thì tiểu dung cong lên, nàng ta gả cho tiểu diện tu la thì cho nàng ta chết! Hi hi, tính tình tam vương gia ai chẳng biết là có phần biến thái chứ!! Hi hi. Tiêu Phi Yên thâm độc nghĩ.....

5. Chương 5: Hôn Lễ

Sau khi làm quen, ý lộn phải nói là nhận người thân chứ nhỉ?!!! Tiêu Khiết Lam được đưa vào một tiểu viện nhỏ để sống; nàng cũng biết chút ít về lần đến Tiêu gia lần này.

Nàng có một tỷ tỷ cùng tuổi chỉ sinh trước nàng vài canh giờ là Tiêu Ngọc Mẫn, thánh chỉ ban hôn vị tam vương gia tên gì đó với tỷ tỷ nàng. Nhưng vì có hẹn ước với thanh mai trúc mã của mình mà tỷ tỷ nàng bỏ trốn. Cô nương nàng gặp khi vừa đến là muội muội – Tiêu Phi Yên chỉ thua nàng một tuổi.

Trong Tiêu gia có năm nam ba nữ, ba người là ca ca và hai người là đệ đệ nàng. Trong phủ còn có Tiêu Phi Yên nhưng không chọn nàng thì phụ thân nói với nàng rằng khi hoàng thượng ban hôn đã mời người xem tuổi, vì ngày sinh của nàng trùng với tỷ tỷ nên mới chọn nàng.

“Hừm ~” Tiêu Khiết Lam ngồi trong phòng nhỏ vừa nghĩ vừa thở dài, không ngờ mình cũng đến lúc gả đi cho người ta vào hoàn cảnh như thế này.

Trở về với hiện tại nào!!!

Suốt hai tháng ngồi trong viện nhỏ học các lễ nghi gia giáo cuối cùng cũng đến ngày thành thân. Sáng sớm hôm đó Tiêu Khiết Lam bị các nha hoàn trong phủ lôi dậy bôi bôi trét trét cái gì lên mặt mình, lúc đó nàng cũng tính lên đi rửa mặt nhưng không ngờ bị bắt gặp nên bị mắng te tua hà. Xong xuôi còn đội cái gì lên đầu nặng trĩu, bộ xiêm y cũng vài chục lớp chứ chẳng chơi! Nặng vậy mà!!!

Tuy trong nội tâm dậy sóng dữ dội nhưng ngoài mặt vẫn là gương mặt lạnh tanh làm các nha hoàn trong phủ bảo Tiêu Khiết Lam là ” mặt đơ” trong ngày vui của mình mà cũng không thể hiện một ít cảm xúc nào.

Bị nhét lên kiệu hoa chật hẹp, mí mắt Tiêu Khiết Lam nặng dần. Tiêu Khiết Lam cứ vậy mà ngủ luôn trong kiệu hoa.

Lãnh Cô Hạo theo bắt buộc của đại ca hẳn phải đi rước kiệu, mặc lên bộ xiêm y màu đỏ tượng trưng cho ngày thành thân. Tuy trong lòng hẳn bực bội không thôi nhưng vẫn phải nở nụ cười như có như không mà cười ngửa đi trên đường cái dưới sự vui mừng của mọi người.

Trước Hoàng Bắc phủ (phủ của anh na 9 đó m.n) kiệu hoa dừng lại, pháo hoa cùng tiếng nhạc vang lên không ngừng; những người xung quanh đến xem náo nhiệt cũng vui lây; nhưng dường như tam vương gia không vui thì phải?? Đó chính là cảm nhận của mọi người vì thấy gương mặt yêu nghiệt của Lãnh Cô Hạo luôn nở nụ cười nhưng nụ cười này có phần... có phần cứng ngắc a!

Quản gia Hoàng Bắc phủ - Tô Mậu Đình nhìn vương gia nhà mình sắp thành thân thì rơi nước mắt không thôi. Cuối cùng vương nhà bọn họ cũng sắp thoát khỏi hiệu xử nam rồi. Hic hic vui quá (MiH: Ha ha xử nam đấy m.n; ảnh vẫn sạch nhé ha ha ha)

Theo tục lệ tân lang đến đá kiệu để rước tân nương, Lãnh Cô Hạo thân hình cứng ngắc đến trước kiệu.

“Cạch” Cửa kiệu mở ra, đập vào mắt là hình ảnh tân nương đang dựa vào thành kiệu. Ách! Nói đúng hơn là đang ngủ đi, may mà vẫn còn khăn trùm trên đầu nên người ngoài không để ý. Lãnh Cô Hạo đứng gần nhìn thân ảnh nhỏ đang ngủ yên lành trên kiệu thì khóe miệng giật giật. Máu quang sáng lên, tiểu dung cong lên ngày càng đậm, chặc chặc! thú vị!!!

Lãnh Cô Hạo cười tà mị đến gần hơn kiệu hoa, cúi thấp người xuống rồi ôm trọn Tiêu Khiết Lam vào trong lòng. Dưới con mắt ngạc nhiên của bao nhiêu người, môi mỏng khẽ mở chỉ bỏ lại một câu: “Tân nương hơn một, những phần sau bỏ!!”

Đang trong lúc mọi người ngơ ngác chưa hiểu ý tứ của Lãnh Cô Hạo thì hắn thản nhiên bế Tiêu Khiết Lam vào trong phủ.

1...2...3 “Ầm!” Tiếng bàn tán xì xào vang lên, mọi người tùm đầu vào bàn tán. Tô Mậu Đình – quản gia Hoàng Bắc phủ thì tiếp tục ngơ ngác, thị vệ thì không giữ được bình tĩnh mà chụm đầu lại bàn tán với nhau. Bà mai thì ngơ ngác một lúc rồi như lấy lại sự nhanh nhẹn của mình mà phán một câu: “Ấy ấy! Vương gia chờ không được nữa rồi đó mà!! Ha ha, tôi làm bà mai mấy chục năm đây là lần đầu tiên tôi thấy tân lang gấp gáp đến nỗi chưa bái đường mà vào thẳng động phòng như thế này đấy!!! Ha ha” Nói xong dường như thấy ý nghĩ của mình rất đúng mà cười không ngừng.

Mọi người xung quanh cùng chung ý nghĩ mà gật đầu không ngừng, quản gia Tô Mậu Đình thì cười ngoác đến mang tai, ngơ ngếch cười. Vậy là biệt hiệu xử nam của vương gia sẽ hết sớm hơn rồi. Ha ha ha.

Bên này thì vui vẻ thế đấy nhưng một nơi nào đó đang có người tức giận không thôi. Một tiếng quát nhẹ vang lên: “Lão tam này, gấp gì mà gấp chứ!! Không nể mặt ta mà bái đường thành thân trước chứ, nào xưa ta thành thân phải đợi gấp người chục lần đấy!!!” Một tràng tiếng gầm nhẹ vang lên không ngừng.

Một nữ nhân thân hình mỹ lệ tiến đến gần nam nhân đang nổi giận kia, giọng nói thanh tú vang lên: “Hửm? Năm đó ta nhớ chàng cũng đâu có chờ đâu! Đang giữa chừng chưa nhập tiệc khoảng một khắc thì đã lên vào phòng rồi mà ~ Ta nhớ không nhầm là thế đấy!!” Giọng nói về sau càng kéo dài, nữ nhân nhìn gương mặt “không biết làm sao” của nam nhân trước mặt mà cười không ngừng.

Vâng! Đây chính là cặp đôi hoàng thượng – hoàng hậu của chúng ta!!!

Lãnh Cô Phong nhìn nương tử của mình nói thì không biết làm sao, bí quá không kịp suy nghĩ thì đã chồm lên che lấp môi mỏng sắp mở kia, chiếm đoạt đất thành công thì một bước một bước càng lấn tới..... (MiH: về sau như thế nào tự nghĩ nha. He he)

Cùng nhau trở về với nhân vật chính của chúng ta, sau khi điểm huyết ngủ của Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo mới bế nàng vào phủ. Nhìn gương mặt khuynh quốc ngũ say trên giường, Lãnh Cô Hạo trực tiếp đi ra khỏi phòng... tới thư phòng giải quyết chính vụ!!! Dù sao trời vẫn còn sớm!!! (MiH: tất nhiên là sớm rồi!! mới chính ngọ đấy nhá!! – Hạo: Hửm? * liếc * - MiH: ấy ấy! tôi chỉ nhắc nhở thui mờ * zọt lẹ *)

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy hứng thú với một nữ nhân, thường thường thì tân nương luôn luôn an phận trong kiệu hoa nếu muốn gả còn không muốn gả thì sẽ tự tử trong kiệu hoa luôn. (MiH: anh nì cũng có giải quyết mấy vụ tử vong – kiểu như công an cảnh sát á. Không chỉ đi đánh giặc thui đâu, bây giờ là thời bình mà). Hắn chưa thấy ai gả đi mà thành thoi, thoải mái như nàng. Cảm giác nàng mang lại cũng chưa tính là sâu sắc nhưng có cái gì đó ở nàng thu hút hắn.

Đang suy nghĩ thì tay Lãnh Cô Hạo khẽ run, không lâu sau đó thì toàn bộ thân mình, ngực của hắn cũng bắt đầu đau lên. Thi triển kinh công đến thư phòng, đóng cửa lại rồi lấy ra một lọ sứ, đổ ra tay một viên đan không chừng chờ liền cho vào bụng.

Độ run trên người dần dần giảm bớt, cơn đau trước ngực hắn cũng giảm hơn. Những giọt mồ hôi trên người lăn tăn rơi xuống, cả thân hình Lãnh Cô Hạo từ từ rũ xuống rồi ngồi trên đất điều chỉnh hô hấp.

6. Chương 6: Thần Y

Thân mình Lãnh Cô Hạo cứng ngắc ngồi dưới đất, hắn biết bây giờ chỉ mới bắt đầu cơn đau mà thôi.

Bệnh này của hắn không biết là loại bệnh gì, dù cho các thái y tài giỏi đến đâu cũng không thể trị khỏi được cho hắn, Mỗi năm hắn có khoảng bốn đến năm lần phát bệnh, nhưng lần phát bệnh gần đây nhất của hắn là một tháng trước; như vậy lần phát bệnh tiếp theo này của hắn cũng phải đến hai tháng nữa.

Dù cố hết sức giữ bình tĩnh để giảm cơn đau trước ngực nhưng cơn đau ngày càng dữ dội như xé rách lòng ngực hắn. “ Hự” Khẽ rên lên một tiếng, Lãnh Cô Hạo di chuyển thân mình đang còn run rẩy lên chiếc ghế trong thư phòng.

“ Choang” Vô ý tay đụng phải niết mài trên bàn làm rơi xuống đất. Hô hấp của Lãnh Cô Hạo ngày càng dồn dập, ngực rắn chắc cũng theo đó phập phồng lên xuống.

“ Vụt vụt” Một bóng đen lao thẳng xuống từ trên nhà, tiến thẳng đến phía Lãnh Cô Hạo.

“ Chủ tử!” Hắc y nhân quỳ xuống chờ đợi mệnh lệnh của Lãnh Cô Hạo.

Môi mỏng tím tái khê mở; “ Tô Mậu... Đình” hơi lực khàn khàn vang lên, giọng nói đầy vẻ kim nén cũng đủ biết cơn đau này như thế nào.

Hắc y nhân nhận mệnh lệnh rồi nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Chưa đến một chung trà, quản gia – Tô Mậu Đình gấp gáp chạy đến thư phòng, theo sau ông là một nam nhân mặc lam bào. Gương mặt quản gia bây giờ đã tím như gan heo rồi, không còn vẻ mặt ngờ ngạc lúc sáng; ông chạy gấp gáp đến nỗi quần áo không chỉnh tề, mồ hôi làm gương mặt già nua của ông hiện rõ lên.

Nam nhân đi phía sau ông thì không như vậy, gương mặt y phải nói là đẹp quá mức, không mang vẻ cương trực hay anh tuấn nhưng thay vào đó là nét yếu mị mê hoặc nói giống nữ nhân thì cũng không sai. Gương mặt y bây giờ không có nét gì là gấp gáp như Tô Mậu Đình, tiểu dung vẫn cong bình thường.

“ Cạch” Cửa thư phòng mở ra, hai người bước vào.

Lúc bước vào phòng thấy Lãnh Cô Hạo đang nhen cơn đau thì Tô Mậu Đình gấp gáp đến nỗi kéo tay nam tử phía sau mình đến gần chủ tử. Nam nhân cũng mặc cho ông kéo đi; đến nơi hắn cầm tay của Lãnh Cô Hạo bắt mạch. Lòng mày khẽ nhíu lại, tay giúp Lãnh Cô Hạo chỉnh lại thế ngồi để thuận tiện cho y dò bệnh.

“ Roẹt” Mảnh y phục trước ngực Lãnh Cô Hạo bị nam tử này trực tiếp xé rách, bàn tay mảnh khảnh của nam tử thăm dò nơi ngực đang phập phồng lên xuống của Lãnh Cô Hạo.

Sau đó nam tử quay người lấy từ hộp mang theo người ra một mảnh vải, rồi rút ra những chiếc kim châm rồi xoay người đâm lên ngực của Lãnh Cô Hạo.

Kim châm đâm vào da thịt, tưởng chừng như sẽ đau nhưng người Lãnh Cô Hạo đột nhiên thả lỏng hẳn ra. Cơn đau theo từng đợt châm mà dịu xuống, ngực của Lãnh Cô Hạo cũng giảm bớt cơn đau như xé người hẳn kia.

“ Hừ” Thở ra một hơi, Lãnh Cô Hạo mở đôi mắt lim dim của mình quan sát xung quanh, ánh mắt dừng lại nam tử đang đứng trước mặt hắn; môi môi khàn khàn lên tiếng: “ Âu Phi Dương, lần phát bệnh lần này của bốn vương là sao?”

Nam tử tên là Âu Phi Dương nhìn gương mặt yêu nghiệt của Lãnh Cô Hạo, tiểu dung vẫn cong tay thì không ngừng lấy kim châm từ trên người Lãnh Cô Hạo xuống, đậm mặc lên tiếng: “ Ta cũng không phải thần tiên gì... vấn đề này thì phải hỏi vương gia chứ nhỉ?” tiếng nói đầy ma mị vang lên.

Lãnh Cô Hạo nhìn Âu Phi Dương hồi lâu, không khí như ngưng đọng bởi ánh nhìn kia của hắn. Âu Phi Dương tuy vẫn cười nhưng nụ cười kia có phần miễn cưỡng, nhìn vào hơi hề hề.

Quản gia – Tô Mậu Đình đứng bên cạnh nhìn hai người đầy bất an, tuy từ trước đến nay quan hệ giữa thần y cùng vương gia rất tốt nhưng mà khi nói đến bệnh tình của mình thì vương gia trở nên gay gắt hơn nhiều, mà hôm nay thần y có cái gì không đúng lắm...

Không khí căng thẳng như thế này làm lão già ông sắp chịu không nổi, đành lấy hết hơi lên tiếng: “ Vương... vương gia! Ngài nên nghỉ ngơi đi ạ... chút nữa nhiều lúc sẽ đau hơn đây ạ...” tiếng nói của Tô Mậu Đình về sau càng nhỏ, lý nhí mà nói. Tuy ông làm quản gia cho vương gia đã lâu nhưng tính tình của chủ tử thì hạ nhân như ông khó lòng mà đoán, còn chọc giận chủ tử thì chỉ còn con đường chết.

Âu Phi Dương nhìn Tô Mậu Đình nói giúp mình thì đành cười cười nhìn lại Lãnh Cô Hạo; bỏ xuống gương mặt ra vẻ của mình cười hì hì lấy lòng Lãnh Cô Hạo: “ Ấy vương gia, ta nói ta cũng không phải thần tiên như ngài. Bệnh của ngài ta chỉ giảm được cơn đau cho ngài mà thôi còn lần phát tác này ta cũng không thể nói chính xác nguyên nhân được...” nói xong còn nhìn gương mặt Lãnh Cô Hạo cười lấy lòng.

Hắn mà không lấy lòng vị vương gia này thì mạng của hắn cũng khó giữ, định làm vẻ đoan chính một chút cũng không cho người ta làm. Âu Phi Dương trực tiếp oán hận Lãnh Cô Hạo trong lòng.

Lãnh Cô Hạo lạnh lùng nhìn gương mặt khúm núm của Tô Mậu Đình và gương mặt lấy lòng của Âu Phi Dương một chút, như lấy ra quyết định, nói: “ Âu Phi Dương ngươi đi chuẩn bị vật liệu cần cho lần phát bệnh này đi”

Đợi Âu Phi Dương tươi cười lui xuống, Lãnh Cô Hạo dựa người ra sau ghế nhìn Tô Mậu Đình đang đứng run rẩy, như nhìn qua ông để nhìn ai đó, gương mặt không chút cảm xúc, lâu sau lên tiếng nói: “ Người đi sắp xếp cho vương phi đi! Nói với nàng ta bận giải quyết chính vụ” Vừa nói xong, ngực hắn đã bắt đầu đau. Lần này mới chính là đau thật sự; mỗi lần hắn phát bệnh đều như vậy lúc đầu đau ít rồi sau mới bộc phát cơn đau thật sự, nén nỗi đau trên người Lãnh Cô Hạo nói tiếp: “ Đi truyền Âu Phi Dương”.

Tô Mậu đình nhìn vương gia đầy lo lắng rồi nhận mệnh đi xuống.

Suốt hôm đó, trong thư phòng luôn phát những tiếng rên rỉ mà đau đớn. Không ai biết điều này bởi suốt ba ngày sau đó luôn có lệnh không cho phép hạ nhân hay bất kì người đến gần thư phòng và viện của Lãnh Cô Hạo.

Khi Tiêu Khiết Lam tỉnh lại thì trời đã sập tối, nhìn khăn trùm đầu được mở ra và nơi mình đang ở thì Tiêu Khiết Lam đoán được đại khái đây là phủ của người nàng gả.

Đến trước gương đồng, lấy khăn tắm ướt rồi lau đi những thứ trên mặt mình, tháo đi trang sức trên đầu rồi cởi bỏ bớt y phục của mình thì Tiêu Khiết Lam thở nhẹ một hơi.

Suốt cả ngày nay làm nàng mệt chết! Tuy không biết mình ở đây bằng cách nào nhưng mình sẽ ở đây cả đời rồi nhỉ? Tiêu Khiết Lam nhớ đến những lời của mấy người dạy nàng lễ nghi trong hai tháng vừa rồi: “ Nữ nhân gả đi thì như hắt xô nước vậy, đã về nhà phu quân mình thì phải đảm đang, theo ý của phu quân mình....bla bla”

Nhìn cả căn phòng đỏ chót, tâm trạng của Tiêu Khiết Lam bồn chồn. Trong hai tháng kia mấy người kia dạy nàng cách hầu hạ phu quân của mình... mới nghĩ thôi mà trên má Tiêu Khiết Lam đã nổi lên hai rặng mây đỏ.

Sống trong Đào Nha thôn bà bà không dạy cho nàng mấy thứ kia, bây giờ mới tiếp nhận làm Tiêu Khiết Lam không tiếp thu nổi...

“Cạch” Đang suy nghĩ thì có người bước vào phòng, ngực của Tiêu Khiết Lam cứ đập bình bịch. Khi nhìn lại thấy là một nha hoàn thì nhịp tim cũng dần ổn định hơn, dường như nàng rất mong chờ vị phu quân kia thì phải? Mới nghĩ thôi mặt Tiêu Khiết Lam lại đỏ hơn.

Nha hoàn kia tới thông báo với nàng là phu quân của nàng bận giải quyết chính vụ nên khoảng vài ngày nữa không về phủ. Tới đây để mong nàng hiểu.

Tiêu Khiết Lam nghe vậy gương mặt vẫn lãnh đạm, nha hoàn kia len lén nhìn Tiêu Khiết Lam nhưng khi thấy gương mặt của Tiêu Khiết Lam thì thẩn người, không tự chủ mà thốt lên: “Thật đẹp” biết mình thất thố, nha hoàn kia xin lui, Tiêu Khiết Lam cũng không làm khó nàng.

Trong lòng Tiêu Khiết Lam bây giờ không biết như thế nào, khó hiểu quá!

Nhìn thức ăn trên bàn ăn, bụng của Tiêu Khiết Lam sôi lên sùng sục. Nhớ lại mình chưa ăn uống gì ngày hôm nay thì Tiêu Khiết Lam quăng vấn đề khó hiểu kia ra sau đầu vui vẻ vào ăn.

Ăn xong vì khát quá mà uống ly rượu gia bôi nên đầu của Tiêu Khiết Lam xoay vòng vòng làm nàng trực tiếp lên giường ngủ đến tận trưa hôm sau.

Trong lúc nàng ngủ, Tiêu Khiết Lam không biết tin đồn về mình như thế nào....

7. Chương 7: Mộng

Tiêu Khiết Lam không biết rằng trong lúc mình ngủ mê man và ngồi thẩn người trong phòng suốt ba ngày thì tin đồn về nàng đã truyền khắp Thanh Ty thành này.

Mọi người đồn nhau rằng: “Nương tử của tam vương gia suất thân là muội muội của đệ nhất mỹ nữ Thanh Ty thành Tiêu Ngọc Mẫn, cứ ngỡ rằng Tiêu Ngọc Mẫn đã xinh đẹp rồi nhưng không ngờ vị tiểu thư này càng xinh đẹp hơn tỷ tỷ của mình chắc chắn còn có thể làm tam vương gia được gọi là ” tiểu diện tu la” không chờ được mà đưa vào động phòng nữa chứ!; không ngờ mới đưa vào động phòng thì tam vương gia đã bỏ đi suốt ba ngày nay... hazz!!” ý sau thì một người thêm một ít mắm ít muối nên thành nhiều phiên bản khác nhau như:

“Tam vương gia nay đã hiểu thú vui của nữ tử, ngày thành thân lại bỏ đi tìm cô nương khác ha ha! Thật tội nghiệp mỹ nữ mà...”

Hay: “Vị tiểu thư kia không biết cách hầu hạ tam vương gia mà bị tam vương đá xuống giường rồi bỏ mặc suốt ba ngày liền...”

Hoặc: “Đang lúc động phòng hoa chúc vì đau bụng quá nên tam vương gia bỏ đi.”

Rất ư là đa dạng, đủ hiểu con người bây giờ rất có sức sáng tạo mà. Chắc chắn!!

3 ngày sau

Hoàng Bắc phủ

Bắc Tri viện (viện của anh nam 9)

Qua ba ngày điều trị đợt phát bệnh lần này của Lãnh Cô Hạo cũng giảm bớt cơn đau.

Bây giờ trong Bắc Tri viện không một bóng người chỉ trong gian phòng rộng lớn là từng đợt tiếng thở nặng nề vang lên.

Lãnh Cô Hạo tiều tụy nằm trên giường, cố gắng áp đi cơn đau trên ngực. Hắn không biết tại sao cơn đau lại bắt đầu. Những hạt mồ hôi lấm tấm rơi xuống, mi hờ khép lại như không chónh lại được cơn đau Lãnh Cô Hạo trực tiếp hôn mê.

Ánh sáng như làm nhòa đi cảnh vật trước mắt, đôi mắt cứ khép mở khép mở liên tục. Sau khi thích nghi thì nhìn cảnh vật xung quanh ngỡ ngàng, đây là đâu????

Hắn nhớ lúc đó hắn đang chơi với nương trong Lê Uyển kia mà, sao bây giờ lại ở đây?? Đôi mắt trong suốt như hai viên ngọc thượng hạng nghi vấn nhìn xung quanh không lâu sau thì đôi mắt bắt đầu ướt.

“Nương! Nương!... hức hức nương đâu rồi!!” Từng tiếng nức vang lên, đứt quãng. Âm thanh hài tử ba tuổi còn quá nhỏ để cho ai đó nghe được.

Vô hồn bước đi tìm nương bỗng nghe thấy tiếng hét vang lên: “Á!!! Hoàng thượng... tại sao??? Đừng mà!!!... a!!!...”

Lúi vào trong bụi cây cảnh gần đó, thân hình nhỏ bé của một hài tử ba tuổi nằm gọn trong bụi. Con người trong suốt đầy nghi hoặc nhìn cảnh tượng trước mắt. Nhìn hồi lâu đôi mắt kia bỗng mở to hơn như muốn lòi ra ngoài, nhìn đầy kinh hoàng.

Trong gian nhà đầy bụi bặm kia có thể mơ hồ thấy rõ thân ảnh phụ hoàng và Thục phi. Bởi vì gian nhà quá sức tàn tạ vì bị bỏ hoang từ lâu nên cánh cửa cũng không khép lại để lộ một màn giết chóc trong kia.

Thục phi đang liều mạng tránh khỏi bàn tay cầm thủy chủ của phụ hoàng hắn, quần áo trên người Thục phi cũng không chỉnh tề dường như đã bị lột sạch gần hết. Nhìn phụ hoàng hắn ăn mặc nhếch nhác thì đủ biết hai người đang làm loại chuyện gì. Nhưng tại sao lại đến tận đây chứ??? Hắn nghi hoặc nghi nghi. Song con mắt thì đầy hoảng hốt nhìn vào trong không che giấu được nội tâm của hài tử.

Trong gian phòng kia hoàng đế Lãnh Thiên Dực nhìn nữ nhân bị mình đâm vài nhát nhưng vẫn không chịu mở miệng thì tức giận dề lên thân hình kia, tay siết chặt cổ của cô ả, máu trên người ả ta không ngừng chảy xuống, tiếng rên rỉ cầu xin từ từ nhỏ dần.

“Nói mau, người mau nói!! Thứ kia ở đâu??” Nhìn phụ hoàng bóp cổ Thục phi thì thân hình nhỏ nhắn trong bụi run rẩy lên. Nhìn thân hình dưới người phụ hoàng sớm đã tắt thở từ lâu nhưng dường như người phía trên vẫn không biết mà cầm thủy chủ đâm vào. Máu phun tung tóe, nhìn như ở địa ngục chứ không phải là nhân gian.

“Oe” Thân hình nhỏ bé chịu không nổi cảnh tượng trước mắt mà nôn ra, người trong phòng như nghe thấy tiếng động mà ngẩn đầu lên rồi nhìn lại người đã sớm tắt thở từ lâu dưới thân mình mà đứng lên, người đầy máu nhìn xung quanh rồi tiến đến gần bụi rậm trước mắt.

Thân hình nhỏ bé run rẩy dữ dội, đôi tay bé nhỏ bụm miệng lại, thân hình căng cứng như cây cung.

Tưởng chừng như mình sẽ bị bắt, hắn nhắm tịt mắt lại rồi nghe đâu đó có hét.

“Á”

Vụt một cái hắn cảm nhận được phụ hoàng di chuyển sang hướng khác, rồi sau đó là tiếng gầm đầy phẫn nộ của phụ hoàng: “Thì ra là nữ nhân người!!”

“Hoàng... hoàng thượng” Tiếng nữ nhân vang lên đầy sợ hãi.

Nghe thấy tiếng của nữ nhân thì ngực hắn đập càng mạnh. Sao... sao giống giọng nương quá vậy??

Đôi tay bụm chặt miệng nhỏ, hàng mi mở ra nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nương hắn đang đứng sau gốc hải đường đầy sợ hãi, nhận thấy ánh mắt nương hắn nhìn lại phía mình. Ngực hắn đập càng mạnh, chưa kịp phát ra tiếng kêu nương hắn thì đã thấy một cái bóng vút nhanh đến bên người sau gốc hải đường, vung tay.

“Á” Hàng máu đỏ từ cổ nữ nhân chảy xuống, người vô lực ngã xuống nhưng ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn về phía bụi rậm.

“ Nương!!!!” Lãnh Cô Hạo bật người dậy, ngực phập phồng lên xuống, mồ hôi sớm đã làm ướt y phục. Con người mơ màng nhìn lên.

Tiêu Khiết Lam đang bị giật mình vì người đang nằm ngủ bỗng thức dậy, chưa kịp hỏi han thì đã bị một vòng ôm ấm áp bao lấy mình, hơi ấm truyền từ nam nhân trước mặt sang nàng nóng nực; còn có thể cảm nhận được thân mình hắn đang run rẩy kịch liệt.

“ Nương...” Lãnh Cô Hạo phát ra tiếng kêu nhỏ đủ cho người trong phòng nghe thấy.

Đang định đẩy nam nhân trước mặt ra bỗng nghe thấy hắn gọi thì chùng chừ, lúc này hình như hắn gặp ác mộng thì phải?? Bàn tay mảnh khảnh áp lên tấm lưng to hơi gầy của Lãnh Cô Hạo vỗ nhẹ như an ủi.

Một lúc sau cảm nhận được người đang ôm mình thả lỏng, hơi thở đều đều thì Tiêu Khiết Lam thở nhẹ ra. Di chuyển thân mình to lớn của Lãnh Cô Hạo có chút chật vật nằm xuống, đắp chăn rồi vắt khăn lau đi mồ hôi trên gương mặt kia.

Tiêu Khiết Lam thẩn người.

Mặt hắn thật đẹp, trong số người nàng từng gặp thì hắn chính là người đẹp nhất. (MiH: chị gặp đc mấy người thôi mà ỉ, ở đâu ra người đẹp cho chị gặp khi chị sống bó mình...)

Mũi cao thẳng, lông mày rậm dưới là hàng mi dài khép hờ che đi tâm hồn của con người, bờ môi mỏng không dày. Gương mặt hắn bây giờ đang bị bệnh nên có phần tiêu tụy tóc xõa ra dính cả vào mặt. Thật đẹp!! Tiêu Khiết Lam cảm thán.

Lúc nàng chán quá nên ra khỏi phòng chơi, dù sao ở trong phòng cũng đã ba ngày rồi mà chưa thấy phu quân về nên nàng mới đi ra ngoài. Không ngờ đi lại bị lạc, uk thì nàng mới đến đây lần đầu tiên nên bị lạc cũng là chuyện bình thường. Đang đi thì gặp cây đào thụ, bởi vì lâu quá không thấy đào thụ nên nàng không phát giác đã thi triển kinh công bay lên trên cây ngồi chơi đến mê mẩn. (MiH: chị này trẻ con ghê)

Đang lúc ngắm tán hoa đào rơi thì vô tình nhìn qua khe cửa sổ đang mở, đập vào mắt nàng như một tiên tử đang lười nhác nằm nghỉ ngơi vậy! Thật sự lúc đó, cảnh tượng đó rất đẹp. Vì tò mò nên nàng tiến lại gần hơn chút, đứng ngoài cánh cửa mà kêu vào hai ba tiếng nhưng không có ai trả lời, gan bỗng dưng lớn hơn nên đã tiến sát đến đầu giường quan sát giai nhân đang ngủ.

Trong lúc ngủ mà hắn cứ nhíu mày rồi đổ mồ hôi làm nàng nhớ đến lúc bà bà bị bệnh thì lấy tay sờ thử trán hắn. Không ngờ cư nhiên lại bệnh thật!!

Nàng một lòng thấy thông cảm nên giúp đỡ, người bị bệnh mà không ai quan tâm đến như vậy thật đáng thương. Như nàng ở trong phòng ba ngày rồi mà chẳng có ai nói chuyện cùng hay tìm đến cả. Lúc đó thật tịch mịch mà.

Ôm tâm trạng thông cảm nàng giúp hắn lấy nước, lau mồ hôi cư nhiên không biết trong phòng đang có người theo dõi nàng.

Mơ mơ màng màng nhớ lại cảnh tượng lúc này, mí mắt nặng dần; không chống lại được cơn buồn ngủ. Tiêu Khiết Lam trực tiếp dựa vào mép giường ngủ hăng say. Hai hơi thở đều đều hòa quyện vào nhau, có chút gì đó êm đềm mà tĩnh lặng.

Mặt trời xuống núi, cảnh sắc như nhuộm một màu buồn mà lãng mạn; hoa rơi lả tả cuốn theo cơn gió. Thử hỏi biết đi về đâu?...

By: MiH

8. Chương 8: Hắc Là Phu... Phu Quân???!

Hoa chẳng phải hoa, sương cũng chẳng,

Đêm nửa đêm rồi, trời đã sáng.

Đến như xuân mộng chẳng bao lâu,

Đi như mây sớm không tăm dạng.

(Hoa phi vụ - Nguyên tác: Ngự Huyền Cơ)

Hoa phi hoa, vụ phi vụ,

Dạ bán lai, thiên minh khứ.

Lai như xuân mộng kỉ đa thì,

Khứ tự triều vân vô mịch xứ.

~*~*~*~

Hoa điều hoa lung, sương mai nặng hạt.

Ánh dương đã len lỏi đến bên cửa sổ, một ngày nữa lại qua đi. Thu lại tầm mắt Lãnh Cô Hạo di chuyển đôi con ngươi đến bên nữ nhân đang ngủ bên mép giường mình.

Tiếng thở thật đều, nàng ngủ cũng thật say. Lãnh Cô Hạo nghĩ thầm.

Cơn đau trước ngực đã gần như hết hẳn, lần bệnh này cũng đã qua; bây giờ nhìn hẳn không giống gì người bị bệnh nặng cả thay vào đó là thần sắc tươi sáng, nhìn vào đôi con ngươi nhu tình nhìn nữ nhân bên giường đủ thấy tâm trạng hẳn tốt cỡ nào.

Hôm qua hẳn mơ màng cảm nhận được có người đang chăm sóc mình, từ lúc ba tuổi đến giờ đây là lần đầu tiên hẳn cảm nhận được sự quan tâm của người khác. Dù cho đại ca hẳn có tốt như thế nào thì hẳn cũng cảm thấy thiếu thốn sự dịu dàng của nữ nhân. Lúc đó hẳn đã định đẩy nàng ra vì hẳn sợ cái cảm giác này sẽ vụt mất lúc nào không hay, thà mất đi từ lúc đầu còn hơn sau khi đã thành thói quen, nhưng không ngờ khi bàn tay kia chạm vào mặt hẳn để xoa dịu cơn nóng thì hẳn lại quyến luyến không rời. Con người đúng là sinh vật kì lạ!!!

Gương mặt trắng nõn nà, mi thực thanh tú nhắn lại, hàng mi khép hờ khẽ rung nhẹ như biểu thị chủ nhân đang khó chịu. Lãnh Cô Hạo nhìn Tiêu Khiết Lam nhắn mày thì khẽ đưa tay chạm vào mi tâm, xoa a xoa.

“ Không nên nhú mi ” Lãnh Cô Hạo lẩm bẩm nói.

Như nghe được lời nói vừa rồi, mày Tiêu Khiết Lam khẽ giãn ra rồi một lần nữa chìm sâu vào giấc ngủ.

Lãnh Cô Hạo nhìn tay mình rồi nhìn lại gương mặt khuyh thành của Tiêu Khiết Lam đang ngủ thì di chuyển người tới gần Tiêu Khiết Lam hơn. Bàn tay to chai sần vì luyện võ mà mất đi sự mềm mịn nâng đầu Tiêu Khiết Lam lên rồi điều chỉnh cả thân mình của Tiêu Khiết Lam bế lên giường. Đặt một nụ hôn lên mi tâm của giai nhân trong lòng, Lãnh Cô Hạo đắp chăn cho Tiêu Khiết Lam rồi bước ra khỏi phòng.

“Cạch” Cánh cửa vừa khép lại, mi mắt vốn đang nhắm mở ra, nhìn vào đôi con ngươi cũng khiến người ta xao xuyến lòng.

Tiêu Khiết Lam nhìn cánh cửa đóng lại nhưng người ngoài vẫn chưa đi nhớ lại cảm giác vừa rồi thì trên mặt liền xuất hiện hai rặng mây đỏ, trong càng thêm mê người.

Tiếng nói bên ngoài cánh cửa bỗng vang lên: “ Vũ!”

Không lâu sau có tiếng nam nhân đáp lại: “ Là! Chủ nhân!!”

“ Đi báo với quần gia nói ngự trù chuẩn bị điểm tâm mang đến cho vương phi!” Lãnh Cô Hạo đạm mạc lên tiếng. Vì người ở Bắc Tri viện này sớm đã bị đuổi không còn một móng nên hẳn đành gọi ám vệ.

Tiếng nam nhân đáp là một tiếng nhưng hình như bần khoản hỏi tiếp: “ Mang đến đây hay ở Đông Tri viện ạ?” Thật bí ai cho hắn mà, là ám vệ xuất sắc được đi theo bên cạnh chủ tử cư nhiên thành một hạ nhân. Bi ai a!!!

Một lâu sau, sau khi suy nghĩ Lãnh Cô Hạo nói: “ Mang đến Bắc Tri viện này!”

Sau khi nghe cuộc đối thoại trên Tiêu Khiết Lam thần người suy nghĩ: “Ồ? Vừa nãy mình không nghe nhầm hẳn ta gọi mình là gì nhỉ? Vương... vương phi? Bắc Tri viện???”

“ Ô! Vậy là phu quân...” Tiêu Khiết Lam nói ra tiếng, tuy mấy ngày nay ở trong phòng đến nỗi mốc nhưng nàng cũng có nghe sơ qua cuộc nói chuyện của các a hoàn. Bởi vậy nàng biết Bắc Tri viện là viện của phu quân nàng, viện của nàng là Đông Tri viện – là nơi ở của chính thất; còn Nam Tri viện là nơi ở của thiếp thất nhưng phu quân nàng không có thiếp thất hay nha hoàn thông phòng nào cả nên Nam Tri viện được đổi thành nơi dành cho khách. Tây Tri viện làm gì thì nàng cũng không biết, nghe nói ở Tây Tri viện chỉ có người có phận sự mới được vào. Nàng không ngờ mình lại vào Bắc Tri viện và người ngoài kia chính là... là phu quân nàng?

Tiêu Khiết Lam chưa nói hết ý thì giọng nói trầm ấm đã chen ngang vào: “ Tỉnh?”

Giọng nói trầm thấp mang theo ba phần dụ hoặc bảy phần vui đùa khiến gương mặt của Tiêu Khiết Lam ngay phút chốc đỏ bừng.

Tiêu Khiết Lam ngồi xoay lưng lại với cửa ra vào nên bây giờ nàng cảm nhận được người đang đi tới phía mình từ phía sau.

Trong đầu Tiêu Khiết Lam rối bời, gương mặt lãnh đạm bởi vậy mà bỗng thể hiện chút cảm xúc hiếm có. Nàng phải giải thích như thế nào đây? Vào lộn phòng? Ở không được? Lúc đó hắn còn ở trong phòng kia mà sao mà vào lộn được? Nhớ hắn phạt mình vì không tuân theo lệnh thì sao? Ở ơ ơ?

Khi Tiêu Khiết Lam suy nghĩ thì bất thành lỉnh một bàn tay nắm lấy vai nàng xoay người nàng đối mặt với hắn. Không suy nghĩ mất Tiêu Khiết Lam nhắm tịt lại, đưa tay ôm mặt mình.

Lãnh Cô Hạo chỉ định xem Tiêu Khiết Lam bị gì không nhưng thấy biểu hiện của nàng thì đầy tức cười. Hắn có phải là người xấu hay sói đói đâu chứ! Làm gì phản ứng dữ vậy? (MiH: sói đói ấy chứ!!! – Hạo: *liếc*)

Tiểu dung cong lên, con ngươi tà mị tiến sát đến bên người Tiêu Khiết Lam, nếu người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ đến điều khó nói.

Không khí như bị rút sạch khi hơi thở nam nhân phả vào cổ nàng, Tiêu Khiết Lam co rúm mình lên, mặt đã đỏ đến tận mang tai. Mắt vẫn nhắm không dám mở ra.

Nhìn phản ứng của Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo thích thú muốn đùa bỡn một phen; dựa sát hơn hít lấy hương thơm thanh lãnh trên người nàng, môi mỏng mở, tiếng nói tà mị rơi vào tai ai đó đang đỏ bừng lên kia: “ Nương tử?” Khi nói đến âm cuối như kéo dài lên, Tiêu Khiết Lam đầy hoảng hốt di chuyển gương mặt mình lùi về phía sau, giọng lí nhí vang lên: “ Ách! Phu... phu quân?”

Khi nói Tiêu Khiết Lam khẽ mở mắt ra, bàn tay che trước mặt mở ra vài đốt đủ cho con ngươi nhìn lên nam tử trước mặt.

“ Ha... ha... ha” Bị chính bộ dạng đáng yêu của Tiêu Khiết Lam chọc cười, Lãnh Cô Hạo vui vẻ đến gần nàng hơn, đang trong lúc Tiêu Khiết Lam còn mắt to mắt nhỏ nhìn mình thì áp môi mình lên mi tâm nàng một cái.

“ Chụt”

1... 2... 3 “ ầm” Đại não Tiêu Khiết Lam đang bị đình chỉ.... Đang bị đình chỉ.... Vui lòng chờ trong chốc lát.

Nhìn gương mặt không có phản ứng gì của Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo đành than ngắn thở dài trong lòng. “ A, cần bồi dưỡng thêm mới được. Nương tử của hắn vẫn chưa qua giai đoạn phản ứng. Hazz đợi đến giai đoạn phản kháng thì chắc còn xa a” Lãnh Cô Hạo thở dài nhìn gương mặt lãnh đạm nhưng đầy cứng nhắc của Tiêu Khiết Lam.

Tạm thời gác lại việc của cặp đôi này, có một việc rất quan trọng mà Lãnh Cô Hạo và Tiêu Khiết Lam quên bèn đó chính là....

LẠI MẶT!!!

Trong hoàng cung xa hoa lộng lẫy.

Ngự thư phòng.

“A” Một tiếng hét vang lên, đàn chim vừa di cư đến đậu trên ngói cũng phải bay xa một đoạn mới dừng lại. Còn những con chim sống ở đây từ lâu thì đầy thông cảm nhìn đàn chim kia, tội nó ở đây đã lâu nên đã quá quen với tiếng hét như lợn bị chọc tiết kia rồi. Chiếp chiếp!! (tiếng chim ^^)

“ Lão tam!!!! sao ngươi chưa mang muội phụ đến bái phỏng ta hả??” Giọng nói đầy ai oán vang lên. Gương mặt có nét gần giống Lãnh Cô Hạo đầy vẻ tủi thân.

Nữ nhân bên cạnh đang mài mực như làm lơ, Vân Nhu – hoàng hậu Phong Định quốc nổi danh mỹ nữ của La Đô thành, năm mười lăm tuổi vào cung rồi gây nên một hồi phong ba!! Độc chiếm thánh sủng, hoàng thượng – Lãnh Cô Phong vừa lên ngôi đã xóa bỏ hậu cung chỉ độc sủng một mình Vân Nhu. Đó chính là giai thoại một thời mà thôi...

“ Thiếp vừa nhận được thư tín từ Vũ! Tam vương gia vừa hết bệnh, đợt bệnh lần này cũng bất ngờ nên không kịp chuẩn bị. May mà thần y vẫn chưa đi xa nên thân thể đã bình phục...” nhìn người nằm trên thư án bất động, Vân Nhu nói tiếp đầy vẻ mỉa mai: “ Tam vương gia vẫn chưa động phòng!”

Câu nói vừa dứt như giáng xuống đầu Lãnh Cô Phong, xoay đầu nhìn ái thê của mình con mắt sáng rực lên sau đó thì cười như điên...

Đàn chim bên ngoài ngoái đầu nhìn rồi làm ngơ.

Tiêu phủ.

Chính đường.

Tiêu Khắc Minh vẫn dậm dậm thưởng trà nhưng người bên cạnh – Vũ Tình Nhi, chính thê của ông sớm đã giận nóng mặt. Nói toàn những lời nhục mạ Tiêu Khiết Lam không có gia giáo, con hoang,...

Khẽ xoa thái dương, Tiêu Khắc Minh thờ dãi nhìn Vũ Tình Nhi rồi bỏ đi, ông không cho nữ nhi mình tình thân thì ông cũng đáng bị như vậy mà. Hazz....

Thời gian chuyển động, thiên nhiên thay đổi, con người... liệu có đổi thay?

9. Chương 9: Động Tình

Thước phi sơn nguyệt thụ,

Thiên tảo dã phong thu.

(Thượng quan Nghi , Nhập triều lạc đề bộ nguyệt , câu 3-4)

Quạ bay, trăng núi sáng,

Gió đồng nội mùa thu mang lại tiếng ve kêu.

Phong thu hây hây thổi, hoa điều lung rã cành,...

Nhìn từng cánh hoa đào rơi, Tiêu Khiết Lam bắt giác nhớ bà bà. Nhớ cảnh sắc đã từng là kí ức, nhớ cả hơi ấm mà bà bà mang lại...

Lãnh Cô Hạo ngồi đối diện với Tiêu Khiết Lam cảm thấy nàng không chú tâm vào điểm tâm khê ngược lên nhìn, con người mang theo nét dịu dàng hiếm có làm cho cả gương mặt thêm phần ôn nhu.

Gương mặt xinh đẹp của Tiêu Khiết Lam lãnh đạm nhìn cảnh vật trước mắt nhưng nhìn vào con người kia của nàng thì hẳn biết ngay trong thân tâm nàng đang khuấy động bất thanh sắc mà thôi.

Con người di chuyển nhìn tán đào đang tàn dần vì đông sắp tới, Lãnh Cô Hạo bắt giác thốt lên: “ Nương tử, bồi ta” Có lẽ, hẳn chỉ muốn nàng nghĩ về hẳn hay chỉ nhìn hẳn mà thôi!

Tiêu Khiết Lam giật mình nhìn Lãnh Cô Hạo, con người có chút hỗn loạn vì cảm xúc dần an tĩnh như nước. Môi mím khẽ mở: “ Vâng” Sau đó cúi đầu ăn điểm tâm của mình, nàng không biết nên bồi hẳn thế nào; tuy biết hẳn là phu quân nhưng dường như có một bức tường vô hình ngăn cách giữa nàng và hẳn.

Tâm của nàng và hẳn không giống nhau, nàng cảm thấy vậy. Khó mà hiểu được sau nụ cười tà mị kia hẳn ta là con người như thế nào. Nàng không biết!

Lãnh Cô Hạo nhìn sự an tĩnh của Tiêu Khiết Lam cũng không thất vọng nhiều, trước khi thành thân hẳn cũng đã cho người tìm hiểu Tiêu Khiết Lam không ít.

Thân thế, cuộc sống, người thân,... cái gì hẳn cũng biết nhưng có một điều làm hẳn thắc mắc... đó chính là tâm tư con người mang tên Tiêu Khiết Lam. Có lẽ khi đọc thông tin của Tiêu Khiết Lam hẳn đã bắt đầu hứng thú vì ngoài thân thế, gia cảnh hay cuộc sống thì việc làm của nàng chỉ lặp đi lặp lại suốt mười mấy năm. Hẳn thường phán đoán tính cách con người qua từng cử chỉ hay hành động nhưng những gì ghi chép chưa đủ để hẳn hiểu về con người nàng. Có lẽ, tên của nàng cũng như con người nàng, thanh khiết mà có chút gì đó khó nói...

Hai người ăn điểm tâm của mình, tuy ngồi trước mắt chạm tay đã đến nhưng tựa như cách mấy ngàn dặm bởi họ thật sự chưa hiểu nhau...

Không khí trầm lặng trong Bắc Tri viện bỗng bị phá vỡ bởi tiếng nói oang oang của một người: “ A, vương gia! Trấn thủ dãy Thiên Nhai báo tin a!!!” tiếp theo đó là thân hình người nam nhân lực lưỡng tiến vào, quỳ xuống dâng tờ giấy trong tay mình.

Lãnh Cô Hạo chậm rãi nhai chậm thức ăn trong miệng, sau đó uống một ngụm trà rồi mới đưa tay lấy sớ.

Tiêu Khiết Lam đang ăn cũng phải dừng lại, con người di chuyển nhìn nam nhân lực lưỡng sau đó nhìn đến Lãnh Cô Hạo, trong ánh mắt mang chút gì đó phức tạp.

Lãnh Cô Hạo xem sớ trong tay mình khẽ nhíu mày, không ngờ lần này Sở quốc lại liều mạng như vậy, cư nhiên dám tiến quân vào đánh chiếm mỏ than mà quân hẳn vừa tìm được, đây là một mỏ than lớn đủ để dùng cho năm năm sắp tới đây.

Sở quốc, một quốc gia phồn thịnh nằm cách Phong Định quốc một dãy núi – Thiên Nhai, dãy núi có nguồn than dồi dào cùng lượng thú quý hiếm nên ở đây trở thành nơi chiếm đoạt của nhiều quốc gia. Tuy vậy, xung quanh Thiên Nhai có bốn nước nhưng chỉ có Phong Định quốc cùng Sở quốc mới đủ thế lực, tiền tài và nhân lực để tiến vào dãy núi khai quật. Từ điều đó, hai tiểu quốc nhỏ lâu dần cũng không dám chiếm đoạt chỉ một năm một lần tiến vào Thiên Nhai để khai quật, đó cũng chính là quy ước của hai tiểu quốc đối với Phong Định quốc và Sở quốc, tuy quốc gia họ nghèo nhưng vẫn có một phần lãnh thổ của mình. họ bỏ đi quyền lợi của mình để bảo đảm hai cường quốc lớn không đánh chiếm tiểu quốc bọn họ. Còn Phong Định quốc cùng Sở quốc thì luôn đối đầu chém giết nhau, là hai cường quốc mạnh ngang nhau nên cứ thế ra sức chiếm đoạt. Sở quốc lo sợ Lãnh Cô Hạo của Phong Định quốc còn Phong Định quốc e ngại Sở Thiên Tề của Sở quốc. Bởi một trong hai ai cũng là một tướng quân tài ba.

Nhìn tờ sớ, con người Lãnh Cô Hạo trở nên lạnh lẽo, người nhìn thấy như rơi vào hầm băng, không! như đứng trong bão tuyết lớn đến công người.

Tiểu dung khê cong, con người tà mị liếc nhìn nam nhân lực lưỡng đang quỳ dưới chân mình, tiếng nói đầy hứng thú vang lên: “ Bốn vương sẽ bàn bạc với hoàng thượng, người đưa tin về... cứ thế mà giết!” Nói xong,

con người Lãnh Cô Hạo hiện lên tia khát máu như quỷ đói.

Tiêu Khiết Lam ngồi bên cạnh nhìn sắc mặt Lãnh Cô Hạo thì khẽ cúi mặt xuống, nàng không hiểu! Chắc bởi lẽ nàng chưa biết nhiều về thế giới bên ngoài như bà bà nói. Tại sao trong phút chốc mà tâm trạng nam nhân trước mặt nàng đã thay đổi? Lúc thì dịu dàng như nước, lúc thì tà mị tựa yêu ma, bây giờ hẳn lại giống như tu la đến đòi mạng. Khẽ lắc nhẹ đầu, nàng nghĩ nhiều quá rồi!! Tâm tư hẳn sao mình đoán cho thấu!

“ Nương tử!” Giọng nói dịu dàng khác xa lúc trước lên tiếng gọi Tiêu Khiết Lam.

Khẽ ngẩng đầu, con người nghi hoặc nhìn Lãnh Cô Hạo.

Nhìn gương mặt của Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo bất giác cười nhẹ mà sâu; cúi người hôn lên mi tâm của giai nhân, lên tiếng nói: “ Nương tử! đợi ta về!”

Nhẹ như chuồn chuồn lướt qua, tựa như cơn gió phả vào mặt nhưng khiến ngực của Tiêu Khiết Lam bất giác đập nhanh hơn vài nhịp, gương mặt lãnh đạm nhìn Lãnh Cô Hạo.

Hai người đang đứng sát vào nhau, chỉ một đốt tay nữa mũi của Tiêu Khiết Lam và Lãnh Cô Hạo sẽ đụng vào nhau, hơi thở của hai người hay mùi hương trên cơ thể của hai người cả hai đều cảm nhận được. Nhìn gương mặt gần trong gang tấc của Tiêu Khiết Lam ngực của Lãnh Cô Hạo cũng bất giác đập mạnh hơn. Có lẽ hẳn thật sự đã động tâm!!! Như nụ hôn vừa rồi, tựa làn nước ấm chạm vào môi của nhau, Lãnh Cô Hạo vui vẻ xoay người bước ra khỏi phòng còn mặt Tiêu Khiết Lam thì cứng đờ, rặng mây đỏ trên mặt đã lan đến tận mang tai. Nha hoàn và quần gia đứng xung quanh nhìn vương gia và vương phi thân mật sớm đã cúi mặt xuống, vài nha hoàn tuổi còn nhỏ xấu hổ tựa như người nào đó nổi mẩn ngứa đỏ đến tai.

Đang định bước ra khỏi phòng, thân hình Lãnh Cô Hạo chợt dừng lại, thị vệ bên người cũng chờ đợi chủ tử mà rậm rập dừng bước.

Nhìn nữ nhân ngồi ngơ ngẩn bên bàn, Lãnh Cô Hạo vui vẻ nói: “ Thu dọn cho vương phi đến Bắc Tri viện, ta rộng lượng cho vương mượn phòng của ta!” Sau khi nói xong không chần chừ mà động, có lẽ hẳn muốn nàng dần phụ thuộc vào hắn. Nàng tuy lãnh đạm nhưng không phải hẳn lãnh đạm, sẽ có lúc hắn sẽ khiến nàng chủ động hay luôn nhớ đến hắn; tuy gặp nhau chưa lâu nhưng số trời đã định, nàng sẽ không chạy thoát khỏi tay hắn đâu!!! Lãnh Cô Hạo vừa đi vừa nghĩ.

Nam nhân động tình không dễ... nhưng một khi đã động tình thì bất chấp!!!

Khi Lãnh Cô Hạo khuất bóng thì trong phòng liền xuất hiện tiếng hít hà của các nha hoàn, nhìn vương gia và vương phi thân mật như vậy chắc không phải như lời đồn rồi, vương phi dường như rất được sủng ái đấy chứ!! Còn nữa còn nữa, viện của phu quân có khi nào chứa nữ nhân ngoài mình đâu, vương phi được vương gia chuyển vào Bắc Tri viện thì càng thấy được sự sủng ái của vương gia. Hít hà hít hà a!!

Hồn của Tiêu Khiết Lam cuối cùng cũng trở về thể xác, nghe mang máng được câu cuối Lãnh Cô Hạo nói thì Tiêu Khiết Lam lần đầu tiên dâng lên cảm xúc kinh bỉ Lãnh Cô Hạo, nàng đây đâu phải quý xin hẳn cho nàng vào Bắc Tri viện mà nói cái giọng ban ơn như vậy a! Hừ hừ!!!

Tiêu Khiết Lam không biết nhưng trái tim của nàng đã sớm nhận định, chắc có lẽ nữ chính của chúng ta vẫn cần thời gian trưởng thành hơn nữa a!!!

Xả thân vì nước, mang tiếng anh hùng,

Tâm mang phiền muộn... hai tiếng ” nhớ nhà”!!!

Có lẽ đây là lần đầu tiên Lãnh Cô Hạo muốn nhanh chóng giải quyết chính vụ để sớm về nhà ngắm giai nhân trong lòng, bước chân vào ngự thư phòng nơi dành cho hoàng đế Lãnh Cô Hạo phiền muộn.

Lãnh Cô Phong sớm đứng chờ đợi đệ đệ nhà mình, khi thấy Lãnh Cô Hạo bước vào thì liền giở chứng trên choker: “ Lão tam! Lại đây lại đây!! Ta nói đệ biết nhé, tuy biết đệ với muội phu vẫn chưa đồng giường cộng chằm nhưng cái gì cũng nên từ từ a! Ta rất tiếc với lần bệnh này của đệ, nay chưa khỏe đã phải đi giải quyết chính vụ. Ta nói...” khi nói còn mang gương mặt đồng cảm nhìn Lãnh Cô Hạo, lâu lâu còn lấy vạt áo chấm chấm khóe mắt không có lấy một giọt nước mắt.

“Ca” Lãnh Cô Phong còn chưa nói xong, Lãnh Cô Hạo mang vạt đen trên mặt cắt ngang lời nói của đại ca hắn. Không biết khi nào vị hoàng đế này mới bỏ cái tính khí này đây? Hắn than thở trong lòng.

Thấy Lãnh Cô Hạo nhăn nhó nhìn mình, Lãnh Cô Phong nín cười giả giọng nói: “ừm, ta hiểu, hiểu mà! Ta nói đệ nghe...” Lời còn chưa dứt Lãnh Cô Hạo mắt kiên nhẫn ném tờ sổ đập lên mặt đại ca nhà mình.

Biết tình tình đệ đệ mình đã lâu, Lãnh Cô Phong mặt còn mang vẻ trêu đùa, tay thì mở tờ sổ. Mới nhìn vào gương mặt Lãnh Cô Phong đã biến đổi, nghiêm túc nhìn tờ sổ trong tay, Lãnh Cô Phong lên tiếng nói: “Các ngươi lui ra đi!” Đợi bọn hạ nhân lui ra hết, Lãnh Cô Phong cùng Lãnh Cô Hạo nghiêm túc bàn bạc....

Tuy nói tính khí Lãnh Cô Phong trẻ con nhưng cũng phải công nhận hắn là một hoàng thượng anh minh, sáng suốt, mưu lược như thần. Dù cho vấn đề có khó đến đâu khi đến tay của Lãnh Cô Phong hắn sẽ giải quyết dễ như trở bàn tay, trong chính sự luôn nghiêm túc, thẳng tay phế bỏ những trung thần không có tài năng hay bị tha hóa...

Thu đi, đông đến bất ngờ; hơi thở mùa đông dần tràn vào Phong Định quốc như báo hiệu trước những biến đổi sẽ và đang xảy ra...

10. Chương 10: Mở Rộng Khoảng Cách

Thiên nhai địa giác hữu cùng thì,

Chỉ hữu tương tư vô tận xứ.

Tạm dịch:

Góc bể chân trời thường hữu hạn,

Chỉ có tương tư lại vô bờ.

(Mộc lan hoa – Yên Thù)

Suốt ngày hôm đó, Tiêu Khiết Lam theo lời nói của Lãnh Cô Hạo dọn đến ở Bắc Tri viện, lời đồn của nàng nghe phong phanh sao cũng đã hết rồi, nàng cảm thán miệng lưỡi thế gian cũng thật độc.

Ngồi trong phòng ngày hôm qua, Tiêu Khiết Lam thần người nhìn tán đào rơi ngày càng nhiều ngoài cửa sổ, hơi lạnh đã phản phát đâu đây; nàng khẽ rung mình. Dù cho suy nghĩ như thế nào nàng thật sự vẫn chưa biết hết những gì xung quanh mình, nhiều lúc nàng nghĩ mình không thuộc về thế giới này bởi nó thật sự rất khó hiểu. A!! Đau đầu quá!

Tiêu Khiết Lam xoay người nhìn nha hoàn sau lưng mình, nha hoàn này hình như tên là Yên Chi thì phải. Lúc trước nha hoàn hồi môn của nàng có hai người nhưng vì Tiêu Khiết lam có thành kiến với hai nha hoàn này nên mới trục xuất đuổi về Tiêu phủ, nàng không biết hành động này của mình là đúng hay là sai!

Nhìn Yên Chi đứng lặng trong phòng, cuối cùng Tiêu Khiết lam cũng mở miệng nói: “Yên Chi, giúp ta tìm một thanh kiếm!” Lời nói vừa nói ra đã khiến Yên Chi sợ đứng người, nàng lắp bắp sợ hãi nhìn Tiêu Khiết Lam: “Vương... vương phi! Ngài cần kiếm để làm gì ạ??” Vừa hỏi trên mặt Yên Chi đã xuất hiện nỗi sợ hãi.

Nhìn phản ứng của Yên Chi, tâm trạng của Tiêu Khiết Lam tốt hơn nhiều có lẽ nha hoàn này với nàng có gì đó giống nhau mà nàng chưa nghĩ ra. Tâm tình cũng thả lỏng nhìn Yên Chi nhẹ nhàng nói: “Yên Chi a! Ta chỉ muốn luyện kiếm thôi mà! Em làm gì phản ứng dữ vậy!”

Nghe Tiêu Khiết Lam nói, Yên Chi “A” lên một tiếng, nói: “Em cứ tưởng tiểu thư làm gì chứ!” Nói xong đã xoay người chạy đi, vừa đi Yên Chi vừa nghĩ đến cũng thật kì lạ, nữ tử bình thường đều chơi cầm, kì, thi, họa. Vương phi lại muốn luyện kiếm đúng là khác người mà a!!

Tiêu Khiết Lam cũng đoán được Yên Chi sẽ thắc mắc nhưng nàng cũng không giải thích, có lẽ lúc nào phiên muộn nàng đều luyện kiếm hoặc luyện chữ. Hai thứ này nàng tinh thông nhất còn nói đến những thứ khác thì nàng mù tịt. Hôm nay nàng muốn luyện kiếm hơn, suốt hai tháng nàng chưa đụng qua kiếm rồi có lẽ ở đây con người luôn có thành kiến với nữ nhân mang kiếm thì phải. Thật rắc rối a!!!

Khi Lãnh Cô Hạo về đến phủ thì trời đã sập tối, hoàng hôn bao trùm cả tòa thành, từng dải nắng len lỏi đâu đó rồi dần biến mất.

Vừa vào đến Bắc Tri viện Lãnh Cô Hạo đã trực tiếp sững người, con người cứ dính chặt một nơi, không sao dứt ra được. Đó là hình ảnh đẹp nhất trong quang cảnh tối tăm của hắc. Không riêng gì Lãnh Cô Hạo tất cả người có mặt ở đây đều chú ý đến Tiêu Khiết Lam không dời mắt.

Tiêu Khiết Lam đang đứng dưới gốc đào thụ, tán đào cứ rơi. Tiêu Khiết Lam thì cứ múa kiếm, từng động tác một như hoa trôi nước chảy, một vũ điệu đơn giản mà đẹp đến lạ thường. Hắc còn cảm nhận được trong từng động tác của Tiêu Khiết Lam có mang một phần nội lực. Hoa rơi vô ý, người hữu tình! Vì hôm nay Tiêu Khiết Lam diện y phục có màu phấn hồng, kết hợp với điệu múa khiến cảnh vật xung quanh giống như bị lu mờ, Tiêu Khiết Lam giống như tiên tử dạo chơi không để ý gì đến xung quanh còn lòng ngực của Lãnh Cô Hạo sớm đã đập nhanh, một phần trong trái tim hắc như đã bị chiếm mất chỗ. Cảm giác thật lạ lùng!!!

Kết thúc điệu múa kiếm, Tiêu Khiết Lam theo thói quen ngẩng đầu lên trời để mặc tán hoa rơi xuống mặt hay đậu trên y phục của mình. Điều này làm cho Tiêu Khiết Lam nhớ đến nơi mình đã sống mười mấy năm kia, không biết cảm xúc dâng trào hay trong lòng mang tâm sự, giọt nước mắt đầu tiên từ khi đến đây rơi xuống. Mang theo ba phần u sầu.

Lãnh Cô Hạo đứng nhìn Tiêu Khiết Lam rơi nước mắt lòng như có cái gì rất khó chịu, tuy hắc đứng khá xa nhưng dù gì hắc là người luyện võ nên giọt nước mắt kia của nàng không qua khỏi mắt hắc. Sự tịch mịch của Tiêu Khiết Lam như cái kim châm vào lòng hắc.

Bước đi nhanh đến bên Tiêu Khiết Lam, đôi tay to vai rộng ôm Tiêu Khiết Lam vào lòng, lên tiếng dịu dàng nói: “Nương tử? Nhớ vì phu đến phát khóc sao!”

Tiêu Khiết Lam không từ chối vòng ôm này, nàng không biết vì sao nàng không bài xích hắc. Nghe giọng điệu của Lãnh Cô Hạo, Tiêu Khiết Lam cũng không phản ứng, bây giờ nàng biết hắc một chút rồi, hắc rất vô sỉ a!!!

Cúi người nhìn tâm tình Tiêu Khiết Lam vui lên lòng hắc mừng như điên, nàng không bài xích hắc nha! Cứ ngỡ sáng nay Tiêu Khiết Lam bài xích mình nhưng không ngờ bây giờ nàng lại cho hắc ôm vào lòng. Vì mỗi lần hắc ôm nàng hay hôn nàng nàng đều không có phản ứng nhưng bây giờ nàng rất bình thường, không kinh ngạc trước hành động này của hắc chứng tỏ nàng cũng bắt đầu thích hắc rồi mà a!!!

“Nương tử!!!” Lãnh Cô hạo nói.

“Hửm” Tiêu Khiết Lam làm tổ trong lòng hắc trả lời, nàng không biết tại sao mình lại thích cảm giác ấm áp này, nó giúp nàng không nhớ đến bà bà nữa.

“Nương tử! Khi nào nương tử mới yêu vi phu?” Lãnh Cô Hạo nói câu này chính hắc cũng phải ngạc nhiên, bởi lẽ trước đây đại ca hắc luôn nói yêu hoàng tẩu nhất nhưng lúc đó hắc không hiểu yêu là như thế nào bởi vậy hắc cũng không biết cảm giác kia tuyệt như thế nào. Bây giờ gặp Tiêu Khiết Lam hắc cảm thấy thích sự lãnh đạm của nàng hay thích biểu cảm bối rối của nàng. Có lẽ thích này chính là yêu như đại ca nói!

Nam nhân mà, nhìn nữ nhân lãnh đạm xa cách đến đâu sẽ bắt đầu hứng thú bởi lẽ chinh phục nữ nhân như vậy mới cảm giác mình có thành tựu!!!

Nghe câu hỏi của Lãnh Cô Hạo lòng Tiêu Khiết Lam rối bời, ngẩng đầu nhìn lên gương mặt yêu nghiệt kia, Tiêu Khiết Lam bối rối nói: “Ta xin lỗi... nhưng ta không biết... yêu là như thế nào??”

Nhìn vào đôi mắt sâu hun hút của Tiêu Khiết Lam có sự nghi hoặc cùng bối rối Lãnh Cô hạo mỉm cười, giọng nói ôn nhu đầy từ tính: “Không sao! Vi phu sẽ dạy nàng mà!!!” Nói xong, đôi môi đã áp lên mi tâm Tiêu Khiết Lam. Hắc thật sự thích đôi môi đỏ mọng của nàng hơn nhưng hắc biết nàng cũng cần có thời

gian thích ứng. Dầu gì nàng sống khép kín đã lâu bây giờ tiếp nhận hấn cũng khiến hấn mừng thầm rồi. Cái gì cũng không nên cưỡng cầu quá!!!

Nhận lấy sự dịu dàng của Lãnh Cô Hạo, tuy một nụ hôn nhẹ nhưng nàng cảm nhận được sự trân trọng của hấn đối với nàng, nàng không biết mình sẽ hòa nhập với cuộc sống của hấn không nhưng có lẽ nàng nên thử cố gắng một lần. Bởi nàng thật sự thích cảm giác hấn mang lại. Nghĩ vậy tiểu dung của Tiêu Khiết Lam khẽ cong, khuôn mặt xinh đẹp nhu hòa đi trong nụ cười tựa như một linh hồn thanh khiết vương vấn không rời.

Nhìn nụ cười của Tiêu Khiết Lam, ngực Lãnh Cô Hạo đập càng nhanh; lần đầu tiên lần đầu tiên nàng cười với hấn a, nàng cười với hấn đó!!! Vui mừng ôm Tiêu Khiết Lam càng chặt hơn trước, hấn nghĩ tương lai giữa hấn và nàng sẽ rất đặc sắc a!!

Hai người lần đầu tiên cùng chung cảm nhận, lần đầu tiên cảm nhận rõ ràng nhịp đập của nhau không chú ý đến những người xung quanh đã cúi gằm mặt. Họ xấu hổ a, vương gia với vương phi sao lại tùy tiện vậy chứ!!! Trong này vẫn còn người chưa có ý trung nhân đây!! Ghen tỵ chết mất a!!! (MiH: mk cx ghen tỵ chết mất a)

Tối hôm đó, hai người cùng nhau ngắm hoa đào sắp tàn sau khi ăn điểm tâm xong, lần đầu tiên trong cuộc đời Lãnh Cô Hạo cảm nhận được sự hạnh phúc ngập tràn khi cùng với người mình yêu; lần đầu tiên trong đời Tiêu Khiết Lam thấy thích hơi ấm của người khác ngoại trừ bà bà. Hai người ôm chung một niềm hạnh phúc mà ngắm hoa đào cuối thu. Có lẽ niềm hạnh phúc đích thực chỉ đơn giản như thế này.

“ Nương tử! Nàng chờ vi phu khăng ba ngày nha, hì hì ta cần ra ngoài trấn thủ dãy Thiên Nhai xử lý vài việc!! Nàng ở phủ chờ vi phu nha!” Bỗng nhiên Lãnh Cô Hạo cất tiếng nói. Hấn luyến tiếc a! Nương tử bắt đầu nhận hấn nhưng bây giờ lại xử lý công việc. aiz...

Nghe Lãnh Cô Hạo nói như vậy, Tiêu Khiết Lam xoay người đối diện với mặt Lãnh Cô Hạo nói: “ Người nhớ nghỉ ngơi! Dù sao người cũng mới bệnh dậy không nên làm việc quá sức...” Nghe được lời nói của Tiêu Khiết Lam. Lãnh Cô Hạo vui vẻ mang mặt dày nói: “ Nương tử! Nàng đang lo cho vi phu sao? Không lo, ta sẽ nhanh giải quyết để bồi nương tử nha!!” Hấn nói xong còn cười một cái rất tà mị, Tiêu Khiết Lam thì nhanh chóng đỏ mặt.

Tối hôm đó, Tiêu Khiết Lam cùng Lãnh Cô Hạo lần đầu tiên ngủ chung giường với nhau, hai người chỉ đơn giản là ngủ thôi, Lãnh Cô Hạo cũng chiếm chút đậu hũ của Tiêu Khiết Lam nhưng bị ai là Tiêu Khiết Lam ngủ say đến chết không biết mình bị làm gì.

Mặt trời ló dạng, hơi lạnh vương vấn đâu đây; Lãnh Cô Hạo chuẩn bị lên đường, nhìn dung nhan ngủ say của Tiêu Khiết Lam thì đặt nụ hôn lên mi tâm nàng. Xoay người rời đi.

11. Chương 11: Sở Thiên Ngạo

Thanh phong kiếm dẫn lối, ta tương phùng giữa một trời hoa.

Nụ cười mỹ nhân chỉ giành cho đáng anh hùng.

Mình nguyệt đào có hiểu mộng nhân gian.

Hồng trần phù hoa một kiếp rồi sẽ là hư vô.

Lãnh Cô Hạo đi khi Tiêu Khiết Lam chưa tỉnh, nghe tiếng nha hoàn Yên Chi gọi, Tiêu Khiết Lam lim dim mở mắt.

Làm vệ sinh cá nhân xong, vùi đầu vào ăn điểm tâm. Bây giờ Tiêu Khiết Lam đang nghĩ nên làm gì trong ba ngày này để đợi Lãnh Cô Hạo về.

Sau khi hoàn tất xong mọi thứ, Tiêu Khiết Lam mang Yên Chi đi ra khỏi Hoàng Bắc phủ. Nàng muốn biết thêm về bên ngoài, từ lúc đến Thanh Ty thành này, nàng chưa có cơ hội nhìn thấy, một phần bởi vì được Lãnh Cô Hạo nói tốt đến Thanh Ty thành nên Tiêu Khiết Lam mới có ấn tượng tốt với nó.

Hôm nay Tiêu Khiết Lam diện một thân bạch y, tóc chỉ buộc lỏng bằng dây vải màu xanh lam, trên người cũng chỉ mang một đôi khuyên tai cùng một chiếc vòng ngọc bích. Nhìn Tiêu Khiết Lam lãnh đạm mà xinh đẹp khiến rất nhiều người trên đường chú ý đến nàng.

Vì sự lãnh đạm vốn có nên Tiêu Khiết Lam cũng không để ý đến những người xung quanh, Yên Chi vốn đi theo nhiều chủ tử nên việc này cũng rất quen thuộc. Hai người cứ đi từ gian hàng này đến gian hàng khác mà không chú ý đến xung quanh.

Nhìn thấy gian hàng của một ông lão, con mắt Tiêu Khiết Lam sáng lên đi nhanh về phía ông. Đây là gian hàng nặn đất, những thứ được nặn đều rất tinh tế và sinh động làm Tiêu Khiết Lam nhìn không rời. Ông lão thấy vị cô nương xinh đẹp tiến về gian hàng mình thì vui mừng không dứt, nhìn vào chắc vị cô nương này cũng có gia thế, vậy là ngày hôm nay lão có tiền để mang về cho lão bà ở nhà rồi!

Tiêu Khiết Lam yêu thích nhìn từng món đồ, bỗng ngược lên nhìn ông lão hỏi: “ Gia gia, gia gia có thể làm vật theo yêu cầu không ạ?” Con người sáng rõ nhìn chằm chằm vị lão nhân.

Ông lão nghe vậy cũng gật gù bảo biết làm, cô nương này chắc không khó tính nên ông đành nhận lời, không biết làm vật gì a!!

Thấy ông lão gật đầu, Tiêu Khiết Lam vui vẻ lấy từ vật áo ra một cây trầm, cây trầm này di vật của nương nàng để lại, tuy không biết gia cảnh thế của nương nàng như thế nào nhưng nhìn vào cây trầm đủ biết có giá trị liên thành.

Ông lão tay run run cầm cây trầm xem xét, nhận thấy chất liệu của cây trầm thì lão đổ cả mồ hôi. Thấy ông lão nhìn cây trầm của mình chăm chú Tiêu Khiết Lam thấy lạ bèn hỏi: “ Gia gia, cây trầm của con có vấn đề ạ?”, ông lão nghe Tiêu Khiết Lam hỏi vậy thì ngây người, giọng run run nói: “ Cô nương này, suýt!! Nghe lão nói, dù cô nương ở Sở quốc đến thì cũng đừng mang thứ này ra trưng bày thiên hạ; lão đây cũng là người Sở quốc lão nói cô nương nên cất vật này thì hơn, bây giờ Phong Định quốc và Sở quốc sắp có giao tranh ở dãy Thiên Nhai nếu biết có người Sở quốc đến đây họ sẽ nghi ngờ đấy!!!” Nói xong ông lão run run trả lại cây trầm cho Tiêu Khiết Lam.

Nghe ông lão nói, lòng Tiêu Khiết Lam dâng lên dự cảm khác thường, thấp giọng hỏi ông lão: “ Gia gia, gia gia sao biết con là người Sở quốc?” Tiêu Khiết Lam nói dối không chớp mắt.

Ông lão thấy Tiêu Khiết Lam vậy thì cũng hạ thấp giọng nói: “ Cô nương a, trước khi rời khỏi Sở quốc cô nương nên tìm hiểu chút. Cây trầm cô nương cầm là ngọc thượng đẳng, huyết ngọc trong tay cô nương chỉ có ở Sở quốc mà thôi, lão nói cô nương nghe, ngọc màu đỏ mà còn là ngọc thượng đẳng thì chỉ xuất hiện ở Hán Tây của Sở quốc, nên xuất hiện ở đây là lão biết liền. Không dấu gì cô nương, lão cũng là người Sở quốc nên lão khuyên cô nương nên chú ý hơn trong giai đoạn này a!!!” Nói xong ông lão còn nhìn cây trầm trong tay Tiêu Khiết Lam hồi lâu.

Tiêu Khiết Lam nghe ông lão nói thì ngây người, nương nàng là người Sở quốc? Là ngọc thượng đẳng thì chỉ xuất hiện trong tầng lớp quý tộc mà thôi... nhưng sao nương nàng lại làm a hoàn trong Tiêu phủ để rồi xảy ra chuyện?... Suy nghĩ ập đến làm Tiêu Khiết Lam không tiếp thu nổi, mua vài tượng nặn rồi cảm ơn ông lão. Tiêu Khiết Lam mang Yên Chi hồi phủ. Nhưng không ngờ lại có sự việc xảy ra.

Cách nơi Tiêu Khiết Lam cùng Yên Chi đang đứng, cụ thể là có một chiếc xe ngựa đang như điên chạy về phía trước, phu xe trên xe sớm không thấy đâu, còn bên trong xe đang có tiếng kêu oai oái của một nữ nhân.

“Cứu ta, cứu ta với!!! Ai cứu được ta ta sẽ thưởng 100 lượng a!!! Cứu ta...a” Nữ nhân trong xe ngựa xóc nảy hét lên điên cuồng, nhưng nghe đoạn đối thoại kia thì Tiêu Khiết Lam làm ngơ, người trong xe không đáng cho nàng cứu. Tiêu Khiết Lam nghĩ vậy chứ không phải người xung quanh nghĩ vậy, có đôi thanh niên trai tráng rục rịch vì số tiền nhưng nhìn con ngựa như điên kia thì chân chờ.

“ Cứu ta a!!!” Tiếng nữ nhân vang lên ngày càng gần nhưng chưa ai cứu được nàng.

Tiêu Khiết Lam xoay người định đi thì nghe tiếng khóc của hài tử vang lên: “ Oaaaa! Nương!!!!...” Xoay đầu nhìn hài tử đang đứng ngơ ngác giữa đường, nhìn xe ngựa sắp chạy đến gần thì Tiêu Khiết Lam không chùng chừ mà bay lên phía trước, hài tử nhỏ không có tội!!!

“ A! Tiểu thư!!!” Yên Chi đứng bên cạnh thấy Tiêu Khiết Lam tiến lên phía trước thì sợ hãi kêu lên.

Thi triển kinh công cực nhanh, bay vút lên phía trước; đang lúc mọi người xung quanh ngơ ngác thì bên cạnh như có ai đuổi theo về phía nàng, vút về phía trước. Khi con ngựa sắp dừng hài tử thì Tiêu Khiết Lam nhanh tay ôm hài tử vào lòng rồi xoay người, đạp chân lên mặt đất bay lùi ra phía sau tránh xe ngựa. Còn cái bóng đen khi nãy vút lên phía trước, thủy chủ lóe lên, con ngựa đang như điên kia bỗng dừng ngã xuống, máu phun tung tóe. Cái bóng đen nhân lúc này bay vào trong xe ngựa ôm nữ nhân kia ra trước khi xe ngựa bị hỏng.

“ A aaaa” Cuối cùng thì người dân xung quanh cũng có phản ứng, một số người vì hành động dũng cảm của hai người mà lên tiếng hoan hô còn đa phần những nữ nhân đều thét thất thanh vì cảnh máu me của con ngựa.

Cái bóng đen kia chính là một nam nhân – Sở Thiên Ngạo (MiH: thấy quen tai ko nà? ^^ m.n tự đoán nhak)

Ôm nữ nhân bên cạnh xuống đất, Sở Thiên Ngạo hẩn di chuyển con người đến bên bạch y nữ tử kia. Mới nhìn vào hẩn đã ngây ngẩn cả người. Nàng rất đẹp, thật sự rất đẹp!!! Hẩn chỉ biết nói như thế mà thôi, quanh năm chinh chiến sa trường hẩn sợ miêu tả nàng lại mất đi vẻ đẹp của nàng a! Tướng quân lúc nào cũng thô lỗ mà hẩn không muốn giảm sự xinh đẹp của nàng!!

Tiêu Khiết Lam thấy ánh mắt của nam nhân trước mặt thì ngược lên nhìn, bốn mắt nhìn thẳng vào nhau. Trong giây phút đó đã có người động tâm a!!!

Thấy nam nhân kia nhìn mình chằm chằm làm Tiêu Khiết Lam chán ghét, nhìn hài tử trong lòng rồi nhìn đến Yên Chi đang ngơ ngác đứng bên kia, nàng khẽ gọi: “ Yên Chi!” Yên Chi giật mình sau tiếng gọi, nhìn tiểu thư nhà mình không làm sau thì thở ra ra một hơi, nếu tiểu thư mà bị gì thì vương gia sẽ lột da róc xương nàng mất. Không phải nàng nói đùa, tính khí vương gia thất thường may mà mấy ngày nay không nổi hứng thú giết người không trong phủ cũng không yên tĩnh như thế.

Xách váy chạy đến bên Tiêu Khiết Lam, Yên Chi cố gắng không nhìn đến con ngựa máu me đang giằn giết trên đất. “ Tiểu thư?”

Đưa hài tử trong lòng cho Yên Chi bảo: “ Đi tìm nương đưa bé!” Yên Chi nghe vậy tuân lệnh đi ra nơi khoảng trống hét lên: “ Ai mất hài tử a!!!” Nhìn cách làm của Yên Chi, Tiêu Khiết Lam buồn cười mà khẽ cong tiểu dung. Lâu sau cũng có một phụ nhân tới nhân con, khóc đến hoa lê đài vũ cảm tạ Yên Chi không ngừng. Yên Chi chỉ đỏ mặt xấu hổ nhận ơn của phụ nhân chứ không biết làm thế nào cho phải.

Sở Thiên Ngạo nhìn thấy nụ cười thoảng của Tiêu Khiết Lam thì như xuân phong ấm áp, lên tiếng nói với Tiêu Khiết Lam mà không nhìn đến nữ tử bên cạnh mình đã cứu một lần: “ Tại hạ Tề Thiên Ngạo không biết quý danh của cô nương là gì?” Nói xong chấp tay lên như đối với bằng hữu lâu năm.

Tiêu Khiết Lam không định chú ý nam tử này nữa nhưng nhìn thái độ của hẩn không giống kẻ tham tiền, nhìn lại gương mặt hẩn. ukm. Có anh tuấn có thần! Nhưng không bằng Hạo! Tiêu Khiết Lam nghĩ nghĩ. (MiH: chị nì bắt đầu đem ra so sánh rồi đây! Hô hô hô)

Không để Tề Thiên Ngạo chờ, Tiêu Khiết Lam học dáng vẻ của hẩn chấp tay nói: “ Không cần đa lễ, ta là Tiêu Khiết Lam“. Tiêu Khiết Lam vừa nói xong những người xung quanh liền hít hà hít để, thì ra vị tiên nữ này chính là tam vương phi a!!! Không ngờ, nàng lại đẹp hơn cả trong lời đồn nhiều ấy chứ. Mọi người xung quanh bắt đầu rục rịch. Tuy nói Tiêu phủ thay thế tân nương không ai không biết nhưng dung nhan của tân nương Tiêu Khiết Lam thì chưa ai được nhìn thấy nên mọi người luôn tò mò a!!!

Người luyện võ luôn có thính lực cao hơn người thường, khi Sở Thiên Ngạo nghe thấy Tiêu Khiết Lam đã là tam vương phi thì thất vọng trong lòng, nhưng chắc hẩn vẫn có cơ hội chứ nhĩ? Lãnh Cô Hạo đối chiến với hẩn cũng nhiều lần nên hẩn biết Lãnh Cô Hạo là con người máu lạnh nên y nhiều lúc sẽ không chú ý đến nàng thì sao? Ý nghĩ này làm Sở Thiên Ngạo vui hơn đôi chút, mỉm cười nhìn Tiêu Khiết Lam.

Phụng Vi Lâm – cô nương được cứu bị cho ra rìa thì tức đến đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn ân nhân của mình rồi nhìn sang Tiêu Khiết Lam đầy vẻ kinh bỉ, hừ hừ!! Có phu quân rồi mà còn đi mê hoặc người khác, có chút nhan sắc thì ngon à. Hừ hừ!!! Phụng Vi Lâm nói thầm trong lòng.

Ngẩng đầu lên nhìn Tề Thiên Ngạo, aaa thật là anh tuấn. Con mắt Phụng Vi Lâm say đắm nhìn Tề Thiên Ngạo, lên tiếng nói: “ Ai da! Ân nhân! Tạ ơn cứu mạng của ân nhân. Tiểu nữ là Phụng Vi Lâm, con của Tả bộ thượng thư. Xin theo tiểu nữ về phủ để trả ơn ân nhân ạ!” Giọng nói lãnh lót vang lên, mọi người đều nhìn qua Phụng Vi Lâm – người bị bỏ quên.

Sở Thiên Ngạo nhìn Phụng Vi Lâm đầy chán ghét, lúc đầu hắn cũng không định cứu nàng. Người hắn định cứu là hài tử kia cơ, tuy đây là Phong Định quốc nhưng dù sao hắn rất thích trẻ con, nên mới định cứu hài tử kia nhưng không ngờ Tiêu Khiết Lam lại ra tay cứu; vì theo quán tính không giảm được tốc độ được nên hắn đành bất đắc dĩ cứu nàng ta a!!! (MiH: Tội ảnh ghê, xin giới thiệu luôn ảnh này là nam phụ đấy. Ten tén tên)

Nhìn biểu tình của Tề Thiên Ngạo, Tiêu Khiết Lam nghĩ nghĩ rồi nói: “ Nếu đã có duyên thì ta xin mời Tề công tử một tách trà ở Hường Quý lâu gần đây!”

Nghe Tiêu Khiết Lam nói vậy thì hắn hào sảng đồng ý, hai người vừa đi vừa trò chuyện bỏ lại sau lưng là Phụng Vi Lâm cùng bá tánh đang chia nhau thịt ngựa a... +

By: MiH - Tổ giải thích tên của Ngạo ca nhạc, vì đây là Phong Định quốc nên không có người họ Sở, nên Ngạo ca mới đổi họ của mk cho an toàn. Còn lúc dẫn tr mk sẽ điều chỉnh cho phù hợp nên nơi họ Sở nơi họ Tề thì đừng nói j nhạc.

À nói luôn là Sở Thiên Ngạo vs Sở Thiên Tề là 2 ng” khác nhau nha, mk nói trc” cho tiện vì sau này Sở Thiên Tề cx xuất hiện.

12. Chương 12: Tương Tư

Phiêu bạt giang hồ lòng thương tâm,

Đoạn trường sâu, nhìn lược mộng, nhớ cố nhân.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện khách sáo với nhau vài câu chưa gì đã đến Hường Quý Lâu. Vừa vào đến cửa tiểu nhị nhìn thấy hai vị khách quan này có tiền đều nhiệt tình chào đón, gương mặt nịnh bợ hiện rõ trên khuôn mặt.

Tuy biết đây là công việc của người ta nhưng nhìn vào gương mặt nịnh bợ của tiểu nhị làm Tiêu Khiết Lam khá khó chịu. Chẳng lẽ nàng thật sự bài xích người khác quá? Nhưng Tề Thiên Ngạo thì nàng đâu bài xích? Rối rắm rối rắm a!!!

Ngoảnh mặt làm ngơ với tiểu nhị, Tiêu Khiết Lam theo lời nói của Yên Chi đi lên tầng hai của Hường Quý Lâu. Tính ra có nha hoàn đi bên cạnh cũng tiện thật có cái không rõ đều có thể hỏi a!!

Sở Thiên Ngạo nhìn hướng đi của Tiêu Khiết Lam thì đi theo lên tầng hai, vừa mới bước chân lên người ta đã cảm thấy khác biệt với tầng một rồi; xung quanh thiết kế rất là xa hoa, tầng hai có khoảng bảy gian, từng gian được chia ra từng khoảng khác nhau được ngăn cách bởi một bình phong to lớn và màn rèm đính từng hạt lưu ly; Bên trong một gian có thể loáng thoáng nhìn rõ có một bộ bàn ghế được điêu khắc tỉ mỉ từng đường nét, chất liệu gỗ có thể nói là thượng đẳng a!! Xa hoa xa hoa quá!! Tuy biết Hường Quý Lâu xa hoa nhưng không ngờ lại xa hoa đến cỡ này. Chắc chắc!!! Tiêu Khiết Lam cảm thán.

Yên Chi đứng bên cạnh cũng như Tiêu Khiết Lam, nàng làm nha hoàn nhiều chủ tử nhưng vẫn chưa được bước lên tầng hai của Hường Quý Lâu, có lẽ vào được đại sảnh thôi cũng đã bỏ ra nhiều tiền rồi...

Đối với Sở Thiên Ngạo thì nhìn vào cũng không tỏ vẻ kinh ngạc gì cho cam, bản tính hắn vốn đã vậy; hắn làm tướng quân dưới trướng của đại ca hắn với trọng trách bảo vệ hoàng thượng thì từng ngõ ngách trong

hoàng cung của Sở quốc hay vào những khách điểm xa hoa hơn cả thế này nhiều hẳn đi đã mòn mòn rồi; dù sao đi theo bảo hộ hoàng đế nguy hiểm nhưng cũng có nhiều cái lợi a!!! Nhưng không ngờ chỉ vì đi tìm một người cho hoàng thượng mà hẳn phải nhập ngũ đến ba năm rồi bây giờ mới vào Phong Định quốc tìm người! Thật là bi ai!

Đang lúc tĩnh lặng bỗng nhiên Yên Chi kêu lên một tiếng: “A”, nàng nhớ ra rồi, nhớ ra rồi... Quay sang nhìn tiểu thư và Tề công tử, Yên Chi mở miệng lí nhí nói: “Ách, tiểu thư! Hôm nay Yên Chi chỉ mang theo bên người 10 lượng bạc trắng, này giờ mua đồ cũng chỉ còn một lượng hai a!!” Nói xong Yên Chi xấu hổ cúi gầm mặt xuống. Tiêu Khiết Lam nghe xong thì mù mờ, tiền bạc đối với nàng chưa bao giờ cầm qua nên nhiều hay ít đều không biết, dù sao lúc ở Đào Nha thôn cái gì cũng là bà bà mang về nàng cũng không ra ngoài như hồi bé, lúc bé ra ngoài cũng chỉ đi chơi; thời đó người dân cực khổ làm gì có tiền mà cho hải tử chứ! Tiêu Khiết Lam mù mờ nhìn Yên Chi rồi nhìn đến Tề Thiên Ngạo, nói: “Nè! Nhưng ta không có tiền thì sao???”

Nhìn gương mặt của Tiêu Khiết Lam, Sở Thiên Ngạo thất thần một lúc. Sau đó cười nói: “Không sao đâu! Hôm nay ta mời Tiêu cô nương cũng được, dù sao ta là nam tử gia mà!! Ha ha” Nói xong còn nhìn vào một gian trống bước đến, đứng đợi Tiêu Khiết Lam, mỉm cười thân thiện.

Thấy vậy Tiêu Khiết Lam cũng thoải mái bước đến ngồi xuống, Yên Chi xấu hổ đi theo phía sau.

Lâu sau, khi tiểu nhị mang trà cùng điểm tâm lên, Tiêu Khiết Lam cũng mở miệng: “Xấu hổ quá! Phải phiền công tử rồi!” Tuy nói vậy nhưng trên mặt không có lấy nét áy náy nào cả; thật làm cho Sở Thiên Ngạo cười khổ. Đâu cần phải biểu hiện như thế kia chứ!!

“Hôm nay Tề Thiên Ngạo ta may mắn gặp được Tiêu cô nương, xin kính cô nương một chung trà thay rượu vậy!” Nói xong chưa đợi Tiêu Khiết Lam mở miệng đã uống hết ly trà; thấy vậy Tiêu Khiết Lam cũng chỉ nhấp nhẹ một miếng trà, aiz đắng nghét!!! Tiêu Khiết Lam nhăn mày.

Liếc mắt xuống đường cái bên dưới, ngồi chỗ này cũng thật tiện mà, có cửa sổ bên cạnh nên nhìn cũng thú vị a! Đưa mắt nhìn xung quanh, con người Tiêu Khiết Lam dán chặt một nơi – nơi đó, Phụng Vi Lâm đang đứng, có thể thấy rõ cô ả đang định bước vào Hường Quý Lâu nhưng có ai đó giữ lại, người giữ cô ả là một nam tử không có gì đặc biệt; hai người nói qua nói lại gì mà người xung quanh bu lại rất đông, tiếp theo cảnh không ai ngờ tới là Phụng Vi Lâm đưa tay tát vào mặt nam tử kia.

“Ồ” Tiêu Khiết Lam nhìn rồi cảm khái.

Sở Thiên Ngạo theo tầm mắt nhìn theo Tiêu Khiết Lam, vừa nhìn thấy Phụng Vi Lâm thì đầy vẻ chán ghét.

Bỗng Tiêu Khiết Lam thốt lên: “Tề công tử! Phụng Vi Lâm này chắc có tình ý với công tử rồi đấy!” Nói xong con người sáng lấp lánh nhìn Sở Thiên Ngạo.

Sở Thiên Ngạo nghe vậy mặt đen lại, nhưng dường như Tiêu Khiết Lam không để ý nói tiếp: “Sao Phụng Vi Lâm lại thích công tử nhỉ? Ta thấy mới gặp lần đầu kia mà???”

Sở Thiên Ngạo dè nén lên tiếng nói: “Tiêu cô nương sao biết Phụng Vi Lâm kia thích ta chứ?” Trong lòng Sở Thiên Ngạo đang sôi sùng sục, không phải nói nữ nhân luôn e ngại vấn đề tình cảm sao? Sao Tiêu Khiết Lam lại nói rõ như vậy chứ? Mà nàng không nhìn ra sắc mặt của hắn khi đối với nàng và khi đối với cô ả kia sao???

Yên Chi đứng bên nhìn hai người nói chuyện thì đầy thông cảm cho Tề Thiên Ngạo! Nàng đi theo tiểu thư cũng được vài ngày nên nàng biết được đôi chút về tiểu thư, tiểu thư nàng dường như rất mù mờ về tình cảm thì phải? Như vương gia đối với tiểu thư như vậy mà vẫn chưa hiểu là đủ biết sao rồi. Có lần tiểu thư hỏi nàng như thế nào là thích? Thì nàng cũng trả lời ngay là ‘Khi thích một ai đó chắc chỉ chú ý đến người đó mà thôi, và khi thích thì có cảm giác tìm mình đập mạnh đó tiểu thư!!’ Lúc đó, tiểu thư chỉ trầm ngâm nghĩ nhưng bây giờ tiểu thư chung quy lời nói của nàng với hiện tại thì phải, không lâu sau Yên Chi biết được đáp án.

“Thì Yên Chi bảo thích ai thì chỉ chú ý đến người đó mà, Phụng Vi Lâm từ đầu tới cuối ta cảm thấy đều nhìn người nha!!” Nói xong còn nhìn Tề Thiên Ngạo đầy thần bí: “Tề công tử số cũng đào hoa ghê!!!” Đôi mắt Tiêu Khiết Lam đã cong thành vầng trăng khuyết, nhìn rất đẹp mắt.

Sở Thiên Ngạo nhìn nụ cười của Tiêu Khiết Lam thì sững người.

Nhìn Phụng Vi Lâm sắp đi vào Hường Quý Lâu, Tiêu Khiết Lam đứng dậy nói: “ Tề công tử, mong lần sau lại tái kiến!” Nói xong đã rời đi cùng Yên Chi.

Sở Thiên Ngạo nhìn bóng dáng của Tiêu Khiết Lam khuất dần thì thất vọng, chưa thu hồi tâm mắt đã thấy bóng dáng nữ nhân đi về phía mình; khi thấy người đến là ai thì đầy chán ghét nhìn, bỏ lại túi bạc trên bàn Sở Thiên Ngạo nhảy ra khỏi cửa sổ rồi biến mất.

Sau đó là tiếng kêu ai oán vang lên: “ A, công tử, Tề công tử!!!” Nhưng ai đó đã biến mất không còn tìm hơi nữa rồi.

Sau khi chia tay Tề Thiên Ngạo, Tiêu Khiết Lam liền về Hoàng Bắc phủ; ngày hôm nay vận động nhiều làm Tiêu Khiết Lam khá mệt mỏi; trời còn chưa tối Tiêu Khiết Lam đã đi ngủ; lòng mang tâm sự nhưng không còn cách nào giải quyết Tiêu Khiết Lam chỉ muốn đi ngủ mà thôi.

Dãy Thiên Nhai.

Trong viện nhỏ dưới chân núi, Lãnh Cô Hạo cầm tin tức về Tiêu Khiết Lam trong ngày nay. Đang đọc thì tìm hần cứ lên rồi xuống; sau khi đọc xong nhìn cái tên ‘ Tề Thiên Ngạo’ đầy ấn ý. Vò tờ giấy ném vào trong đồng lửa gần đó, thổi ra một hơi lạnh. Lãnh Cô Hạo lên tiếng nói: “ Vũ! Tra!!!”

“ Vâng, chủ nhân!” Tuy không nói rõ tra ai nhưng Vũ hần sớm đi theo bên vương gia từ bé đến lớn cũng đủ hiểu ý của nhau rồi, nói nhiều chỉ tổ mỗi miệng thôi!

Lãnh Cô Hạo con mắt khép hờ đầy dự hoặc, hần phải nhanh chóng giải quyết cho xong việc ở đây thôi! Mới một ngày mà bắt đầu nhớ rồi đây!!!

Sáng sớm ngày thứ hai Lãnh Cô Hạo đi, Tiêu Khiết Lam quyết định gác lại chuyện của mẫu thân đã! Dù sao bây giờ nàng chưa có đủ thông tin, nếu được nàng nên nhờ Lãnh Cô Hạo tìm thông tin thì hơn vì người của nàng đâu có ai ngoại trừ Yên Chi đâu!!! (MiH: chỉ nì lắm rồi, Yên Chi là ng’ của anh Hạo nha)

Nghĩ vậy, Tiêu Khiết Lam bảo với Yên Chi mang giấy bút ra để luyện chữ, chắc mấy hôm nay chỉ có thể luyện chữ rồi luyện kiếm mà thôi. Aiz! Tâm trạng thật không thoải mái mà.

Nhìn đào thụ không còn một tán đào nào, Tiêu Khiết Lam lại nhớ đến gương mặt yêu nghiệt của Lãnh Cô Hạo. Mới nghĩ thôi mà mặt đã đỏ bừng cả lên.

Người nhanh nhanh về a! Không hiểu sao ta lại khó chịu như thế này a!!!

13. Chương 13: Nguy Cơ

Mộc lạc nhận nam độ,

Bắc phong giao thượng hàn.

Ngã gia Tương thủy khúc,

,Dao cách Sở vân đoan.

Hương lệ khách trung tận,

Cô phàm thiên tế khan.

Mê tân dục hữu vấn,

Bình hải tịch man man.

(Rét sớm nhớ trên sông – Mạnh Hạo Nhiên)

Nghĩa

Lá rụng nhận lìa bay

Gió bắc sông lạnh tày

Bến Tương nơi ta ở

Cách Sở mấy đường mây

Lệ sầu rơi đất khách

Thuyền trôi dạt ai hay

Mặt mừng quê, hỏi lối

Biển lặng bóng đêm dày.

Ôm cảm giác khác lạ trong lòng, suốt ngày hôm đó Tiêu Khiết Lam cứ chấp chờn không rõ nguyên nhân.

Đang ngồi trong đình nhỏ ở Bắc Tri viện, Tiêu Khiết Lam nhìn lảng lảng về phía trước, như nhìn thấu một cái gì đó mơ hồ, khó nắm bắt; môi mỏng nhẹ mở: “ Yên Chi, em nói xem khi nào vương gia sẽ trở về?” Tiếng nói thanh tú như linh đang sâu đến tâm hồn.

Tiêu Khiết Lam nằng cả ngày hôm nay đều không làm được gì cả, đến cả luyện chữ hay luyện kiếm đều không có hứng thú; trong đầu cũng chỉ nghĩ về hình ảnh của Lãnh Cô Hạo! Cảm xúc thật sự không quen mà, bây giờ nàng chỉ muốn gặp mặt Lãnh Cô Hạo mà thôi!!! (MiH: chị nì bắt đầu nhớ rồi, tình đầu lúc nào chả vậy)

Yên Chi đứng bên cạnh nghe Tiêu Khiết Lam nói thì cười khẽ, nói: “ Tiểu thư, vương gia đi cũng chưa đến hai ngày mà tiểu thư sắp chịu không được rồi sao?” Nói xong còn cười khúc khích không ngừng.

Tiêu Khiết Lam vốn da mặt mỏng, nghe Yên Chi nói vậy liền thẹn thùng đỏ mặt không giống bình thường nữa: “ Em! Sao em có thể nói như vậy chứ!! Người ta hay bảo nữ nhân chưa suất giá như các em đều mắc cỡ chuyện này cơ mà sao ta thấy em ngày càng không giống nữ nhân nữa!!!”

Nghe Tiêu Khiết Lam nói vậy Yên Chi cười không dứt: “ Tiểu thư a, em đi theo tiểu thư đến tận lúc sức lực cạn kiệt ạ! Không có chuyện em sẽ được gả đi nên cũng không phân biệt chuyện nên nói hay không đâu ạ!!” Nói về sau, giọng của Yên Chi càng buồn. Tiêu Khiết Lam nghi hoặc xoay người nhìn Yên Chi, đây là nha hoàn khả ái nhất trong phủ (theo nàng là vậy), mười bốn tuổi, tuy đường nét không sắc sảo nhưng có phần hồn nhiên, đơn thuần nhìn vào gương mặt kia liền biết ngay là một tiểu la lệ khả ái. Không phải thường thường nha hoàn quá mười tám sẽ được trả lại giấy bán thân sao? Nếu vậy thì Yên Chi cũng sẽ được tự do mà?

Tiêu Khiết Lam nghi vấn hỏi: “ Không phải nha hoàn quá mười tám sẽ được trả lại giấy bán thân sao?” Yên Chi nghe câu hỏi của Tiêu Khiết Lam thì khẽ thở ra một hơi, nói giọng hơi buồn: “ Tiểu thư chắc không biết, điều tiểu thư nói chỉ có trong hoàng cung mà thôi, nhiều lúc có vài nha hoàn cũng không được thả ra nữa là, lúc đó họ sẽ ở tại viện bỏ hoang hay bị người ta bạc đãi mà thôi, cuộc sống trong cung là vậy đấy!! Bị bó buộc và bó buộc!! Còn em, em bị đánh dấu trên người rồi ạ! Em ở đây cả đời của mình để trả ơn vương gia ạ! Thật ra xuất thân của em cũng tương tự như nô lệ vậy, quê của em ở Khả Uẩn của Đế Lai quốc a!! Chỉ là một tiểu quốc nhỏ bên Phong Định quốc thôi ạ! Năm đó em chắc khoảng mười tuổi, vì có giao tranh giữa Sở quốc cùng Đế Lai quốc nên nơi của em bị tàn phá; người già thì bị giết chết, trai tráng đa phần xuất ngũ nên đều bỏ mạng cả rồi, còn nữ nhân với hài tử nhỏ không kể nam nữ thì bị bắt đi theo Sở quốc. Trong một lần may mắn chúng em gặp được quân đạo quân của vương gia nên được cứu. Cũng nhờ ơn là lúc đó giữa Sở quốc và Phong Định quốc đang hằm hè nhau nên mới cướp lấy người và của. Là vậy đấy! Nên em sẽ ở lại Hoàng Bắc phủ coi như chuộc lại ơn cứu mạng năm đó, tiểu thư không biết đâu! Ôn huệ của vương gia chúng nò tì em cảm tạ không hết nữa là, chỉ một dấu ấn trên người thôi có là gì...” Nói đến đây Yên Chi bắt đầu khóc lên, từng tiếng nức nghẹn ngào.

Tuy Yên Chi không kể hết quá trình nhưng Tiêu Khiết Lam cảm nhận được nỗi đau khổ của Yên Chi, thật không ngờ lúc nàng đang thù hận phụ thân mình và sống cuộc sống thanh thản dưới sự bảo hộ của bà bà thì tại nơi nào đó Yên Chi lại chịu số phận như vậy!!! Trong tình cảnh ấy Lãnh Cô Hạo xuất hiện như một vị thần cũng đủ làm bao người dâng mạng cho hắn rồi chứ đừng nói còn cho cơm ăn áo mặc như bây giờ!!!

Như hai tâm hồn hiểu biết được nhau Tiêu Khiết Lam tiến đến gần Yên Chi ôm nàng vào lòng, tay xoa dịu tấm lưng nàng như bà bà thường làm với nàng mỗi khi nàng đau. “ Xin lỗi! Nhắc lại chuyện buồn của em rồi!!!” Yên Chi cũng tiếp nhận cái ôm của Tiêu Khiết Lam nhưng có phần cứng nhắc.

Tiêu Khiết Lam không biết nhưng tác giả ta đây biết, khi ôm Tiêu Khiết Lam, trong mắt của Yên Chi lóe lên một tia hiềm ác nhưng trong gang tấc lại mất đi. Chắc chắn!! Lòng người thật khó đoán mà!!

.....

Suốt cả buổi chiều hôm đó, Tiêu Khiết Lam dường như quên đi phiền muộn về Lãnh Cô Hạo mà cùng Yên Chi nói chuyện phiếm, đa phần là nhắc đến cuộc sống trước kia của Yên Chi; hai người nói chuyện rất vui vẻ. Lòng Tiêu Khiết Lam cũng đã xem Yên Chi là muội muội của mình nên cởi mở hơn rất nhiều. Nếu Lãnh Cô Hạo mà ở đây chắc ghen tỵ đến chết mất a!!!

.....

Tối hôm đó, Tiêu Khiết Lam trước khi gặp Chu Công có tìm hiểu về những người trong phủ; nàng cũng rút ra được một kết luận đó là đa phần người của Hoàng Bắc phủ đều là những người đến từ Đế Lai quốc mà năm đó Lãnh Cô Hạo cướp người cướp của a!!

Ôm tấm chăn mỏng, trên mặt Tiêu Khiết Lam là nụ cười ngọt ngào thể hiện tâm trạng nàng đang rất vui. Chắc có lẽ nàng biết thêm về Lãnh Cô Hạo một chút nên nàng mới vui như vậy a!!!

Niềm vui ngập tràn hạnh phúc, Tiêu Khiết Lam cuối cùng cũng chìm sâu vào giấc ngủ lúc nào không hay. Nàng không biết rằng lúc đó Yên Chi đang đứng nơi đặt lư hương trong phòng...

Trong tiểu viện dưới chân núi, Lãnh Cô Hạo giờ này như thường lệ xem thông tin của Tiêu Khiết Lam mà Vũ đưa đến. Thấy ngày hôm nay nàng an phận như vậy thì lòng cũng vui mà cũng buồn; hắn không thể biết nàng có nhớ hắn như hắn nhớ nàng không a!!! Thật bí ai mà!!!

Đang lúc thương xót cho bản thân, bên ngoài có người đột ngột xông vào: “ Bẩm vương gia! Quân ta giành được thắng lợi ạ, tuy tổn thất có nặng nề nhưng bên địch không còn một móng; số lượng than mà Sở quốc khai thác được từ mỏ than của chúng ta đã được lấy lại cũng như mỏ than ạ!!! Số người tử vong là bốn bảy người, bị thương một trăm lẻ tám người, số còn lại đã được đưa về dưỡng sức!!!” Người chạy vào quỳ trước mặt Lãnh Cô Hạo, tay dâng sổ; dáng người khá nhỏ, mảnh khảnh nhưng nhanh nhẹn, khi nói cũng không giấu được vẻ vui mừng trong giọng nói.

Cầm tờ sổ lên xem, tâm tình Lãnh Cô Hạo tốt hơn hẳn; vậy là giải quyết sớm hơn dự định rồi; chỉ cần giải quyết vài vụ nữa là chính ngọ ngày mai hắn có thể về phủ rồi. “ Ha ha ha” Lãnh Cô Hạo cười to, người đang quỳ tưởng hắn cười về chiến tích lần này nhưng bị ai thay Lãnh Cô Hạo đang cười về ngày mai hắn có thể gặp lại Tiêu Khiết Lam a!!!!

Tại thời khắc đó bên kia dãy Thiên Nhai.

Ánh sáng trong túp lều nhỏ mờ mờ, có thể thấy rõ lá cờ đằng trước túp lều mang một chữ ‘ Sở’.

“ Choang!!” Từng tiếng đạo âm thanh vang lên, nối tiếp nhau là âm thanh của những đồ bị đập vỡ.

“ Tướng quân tha mạng a!!! Chúng tiểu nhân vì sơ xuất nên không giữ được mỏ than kia!!!! Xin tướng quân tha mạng!!!”

“ Chúng tiểu nhân ngu hèn, xin tướng quân tha mạng!!!!”

Từng tràn âm thanh chồng chéo trong tiếng võ đồ vang lên không dứt, nhìn vào toàn những con người quỳ la liệt trên đất, đang dập đầu không ngừng, máu trên nền đất cũng dần xuất hiện rõ hơn.

“ Hừ!! Chúng tiểu nhân các ngươi!! Một việc cỡ con như vậy cũng không làm nổi thì đứng ở đây làm cái gì? HẢ!!!!!!” Sở Thiên Tề tức giận quát lên, vung chân thẳng về một người đang quỳ dập mạnh.

“ Hự!!” Người bị đập trúng ngực rên nhẹ, chóng lại cơn đau trước ngực mà bò về lại vị trí cũ, không dám rên rỉ một tiếng nào mà dập đầu về phía Sở Thiên Tề.

“ Cút!!!” Tiếng Sở Thiên Tề vang lên đầy sát khí, hắn đang nén cơn giận. Lần đầu tiên hắn cảm thấy bị xỉ nhục như vậy bởi tướng sĩ dưới trướng của mình!!

Như được giải thoát, từng người một lồm lút lui xuống để lại không gian vắng lặng mà bực bội.

“ Hừ! Lãnh Cô Hạo!!! Trò chơi giữa hai ta cũng nên bắt đầu rồi nhỉ??” Sở Thiên Tề lên tiếng nói, giọng nói của y không có một chút cảm xúc nào. Tay vãn về mảnh vải nhỏ màu trắng đặt trên bàn, Sở Thiên Tề xoay người đến bàn bên cạnh. Trên bàn đang đặt một cái lồng chứa một con chim ưng đen tuyền. Đưa tay bắt con chim ưng ra, Sở Thiên Tề thay đổi giọng nói với con chim đầy gian xảo: “ Nào! Giúp ta đưa thứ này đến đệ đệ Sở Thiên Ngạo của ta!!!” Nói xong y gấp mảnh vải lại rồi buộc lên chân con ưng.

Khẽ giương tay, con chim ưng phành phạch vỗ cánh bay đi.

Trò chơi này cũng nên bắt đầu rồi nhỉ?? Biết bao năm rồi mà, Lãnh Cô Hạo!!!

14. Chương 14: Trúng Độc

Hạnh phúc làm sao mỗi sớm chiều,

Nghe nàng rót giọng lắm yêu thương.

Dù xa mãi nhớ về phương đó,

Nương tử hiền ngoan đáng mĩ miều.

(Theo Trang Kiệt – có chỉnh sửa)

Chính ngộ sáng hôm sau.

Tiêu Khiết Lam rời giường đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, xoa xoa thái dương. Đạo này hình như nàng ngủ ngày càng nhiều thì phải? A! Nhức đầu ghê!!!

“ Yên Chi!” Tiêu Khiết Lam ôm đầu gọi, “ A! Yên... Chi!!” Giọng nói của Tiêu Khiết Lam gấp rút, hơi thở dồn dập hẳn lên; đầu nàng đau quá, đau quá!!! Hạo! Cứu!!! Không chống được cơn đau, thân mình ngã xuống bàn, Tiêu Khiết Lam lâm vào hôn mê.

Nhìn thân hình Tiêu Khiết Lam buông thả, biết thuốc đã có tác dụng, Yên Chi từ sau tấm bình phong bước ra, gương mặt không còn nét ngây thơ khả ái nữa, mà thay vào đó là sự kinh miệt cùng độc đoán.

Trên tay của Yên Chi là lò hương trong phòng, nhìn vào không còn nét cũ kĩ nữa mà thay vào đó là sự tinh tươm, sạch sẽ; ở đâu đó trên nắp lò vẫn còn đọng lại vài hạt nước có thể biết Yên Chi vừa làm vệ sinh cho cái lò xong.

Bước đến bên cạnh Tiêu Khiết Lam, Yên Chi đặt lò hương xuống bàn; đôi bàn tay mảnh khảnh nhưng nhìn kĩ lòng bàn tay có thể biết được là người từng luyện võ, bắt lấy cảm của Tiêu Khiết Lam, Yên Chi nhìn gương mặt xinh đẹp của Tiêu Khiết Lam đầy kinh thường. Tại sao nàng ta lại được sự sủng ái của vương gia kia chứ?? Chỉ được mỗi gương mặt chứ có tài năng gì đâu??? Nàng được hơn ả ta nhiều, tại sao vương gia lại không chọn nàng kia chứ?!!

“ Tiêu Khiết Lam! Tất cả là do ngươi!!! Do ngươi mà ra cả! Vương gia sẽ không vì ngươi mà bỏ quên ta!!” Yên Chi cúi đầu sát vào tai của Tiêu Khiết Lam nói nhỏ, con ngươi độc đoán mà lạnh lùng. Nếu không vì ngươi thì ta cũng sẽ được vương gia chú ý. “ Ngươi không biết đâu!! Ta hiểu vương gia hơn cả ngươi nữa đấy!!! Trong lúc ngươi an nhàn thì vương gia chịu nổi thống khổ ngươi có biết? Ta theo vương gia bốn năm cũng đủ đổi lại sự tín nhiệm của gia!!! Từ lúc gặp gia ta đã định cả đời này sẽ theo gia rồi nhưng không ngờ ngươi lại xuất hiện! Ha ha.. Tuy ngươi không hiểu vương gia bằng ta đâu, gia còn nhiều mặt mà kẻ như ngươi còn không biết đấy!!!!” Giọng của Yên Chi ngày càng lạnh lùng, tiểu dung vẫn cong; vẫn là gương mặt đó nhưng tâm hồn nàng đã thay đổi. Tiêu Khiết Lam vẫn hôn mê trong cơn đau không biết gì bên ngoài, phó mặc thân thể cho người khác. “ Ừ... a....a!!” Trong hôn mê vì không chịu nổi cơn đau mà Tiêu Khiết Lam rên rỉ đầy thống khổ. Yên Chi nhìn vậy thì tiểu dung càng đậm, trong con ngươi lóe lên tia gì đó có ý vị thâm tường. (*Lóe* Tia laze a)

....

Cùng lúc đó, trước Hoàng Bắc phủ.

Vì lên đường gấp, chính ngọ hôm nay đội quân của Lãnh Cô Hạo cũng về đến phủ. Trên mặt ai nấy cũng có mang nét mệt mỏi phong trần nhưng không che được niềm vui thắng trận trong con ngươi.

Quản gia – Tô Mậu Đình chờ cả buổi sáng cuối cùng cũng thấy vương gia trở về thì vừa vui mừng vừa gấp gấp chuẩn bị những thứ lặt vặt. Người trong phủ cứ nháo nháo cả lên, không ai để ý đến vị vương phi trong phủ của mình bây giờ ra sao.

Lãnh Cô Hạo vừa bước xuống ngựa thì ngực hần khẽ nhói lên; nghi hoặc tiến vào phủ, hần cũng hay bị nhói ngực mà! Bây giờ hần chỉ muốn gặp Tiêu Khiết Lam mà thôi!!

Càng đi sự bất an trong lòng hần càng tăng lên, không hiểu sao nhưng như có cái gì thôi thúc hần nhanh chóng gặp lại Tiêu Khiết Lam. Di chuyển nhanh hơn tiến về Bắc Tri viện, vừa hỏi Vũ đang ở bên cạnh mình: “ Hôm qua ngươi có bảo ai canh gác ở chỗ vương phi không?” Hần hỏi điều này một phần vì bất an, một phần vì ngày hôm qua Vũ ở lại chỗ của hần giúp hần giải quyết vài việc nên việc ở Bắc Tri viện đều giao lại cho người khác. Nhưng bên cạnh hần chỉ có Vũ, ám vệ của hần sớm đã phái đi từng phương trời; người trong phủ không làm được tích sự gì nên dường như chỗ của Tiêu Khiết Lam ngoại trừ Vũ ra thì hần không tin cậy bất cứ ai.

Vũ đi bên cạnh mặc y phục hầu cận không giống y phục đen tuyền như thường ngày, nhanh chóng trả lời: “ Hôm qua thần đi thì có bảo với Yên Chi chăm lo cho vương phi rồi ạ!!”

“ Yên Chi???” Lãnh Cô Hạo nghi hoặc hỏi, bước đi càng nhanh chưa gì đã sắp đến cửa viện.

“ Vâng!! Là nô tỳ mà vương gia phái đến bên cạnh vương phi ạ!” Vũ trả lời nhanh chóng, tuy không nhớ mặt con a đầu này nhưng a đầu này dường như cũng rất chu đáo với vương phi mà nàng lại có võ công nên hần bảo nàng chăm lo cho vương phi! Chắc không sơ xuất gì chứ???

Đang bước chân qua cửa viện, ngực Lãnh Cô Hạo lại nhói lên; khẳng định được sự bất an trong lòng. Lãnh Cô Hạo thì triển kinh công bay vào viện...

.....

Cùng lúc đó trong gian phòng của Tiêu Khiết Lam.

Yên Chi nhìn gương mặt của Tiêu Khiết Lam đầy căm ghét, môi mở, giọng đầy vẻ thích thú: “ Tiêu Khiết Lam! Không biết ta hủy đi gương mặt của ngươi thì như thế nào nhỉ?” Nói xong khẽ phất tay áo, thủy chủ nhỏ bằng phi tiêu xuất hiện trong lòng bàn tay, đây là thứ mà người đó cho nàng, tuy không biết vì sao nhưng chỉ cần có được vương gia thì ai nàng cũng không quan tâm; bàn tay cầm thủy chủ từ gương mặt Tiêu Khiết Lam mà hạ xuống...

“ Lam nhi!” Gần đến nơi, Lãnh Cô Hạo lên tiếng nói.

Thủy chủ sắp hạ xuống mặt Tiêu Khiết Lam bỗng khựng lại, hừ! Ngươi may mắn!!! Nhanh như chớp, Yên Chi đâm vào đùi mình một cái, nước mắt tuôn ra; gương mặt đơn thuần tinh khiết lại xuất hiện, nhẹ giọng

rên rĩ: “ Tiểu thư!!!... Hic hic!!!... Tiểu thư!!!” Khi Lãnh Cô Hạo gần đến nơi nghe thấy tiếng khóc của nữ nhân thì chạy gấp vào, y phục xộc xệch cả lên. Vũ chạy theo sau cũng nhân ra sự thất thường mà tiến vào.

Đập vào mắt là hình ảnh Tiêu Khiết Lam đang nằm trên bàn, tiếng rên rĩ đâu đây. A hoàn hậu cận bên cạnh càng khóc nức nở làm tâm tình Lãnh Cô Hạo càng rối loạn, tiến về phía Tiêu Khiết Lam; không khống chế nổi bản thân, ánh mắt Lãnh Cô Hạo nhìn Yên Chi – kẻ cản đường như tu la. Khi Yên Chi nhìn vào mắt Lãnh Cô Hạo thì run lên, vương... vương gia lại phát tác nữa rồi!!! Chưa kịp né tránh thì đã bị Lãnh Cô Hạo đập mạnh về phía Yên Chi, thân hình mảnh khảnh cứ thế mà đập lui sau, khóe miệng máu chảy ra trong thật lê thê thương, đáng lẽ không phải vậy kia mà!! Yên Chi ai oán nghĩ. Người đó nói với nàng chỉ cần hủy đi gương mặt kia thì vương gia sẽ chú ý đến nàng bây giờ không làm được mà còn nhận được tức giận của gia!! Đau quá!!

Bây giờ chắc ngực của a đầu này đã gãy mất vài cái xương sườn rồi!! Vũ đứng bên cạnh cảm thán, hắn cũng nên điều tra lại a hoàn này rồi!!! Nghĩ vậy con người Vũ sáng lên nhìn chăm chăm Yên Chi như nhìn con mồi đầy khát máu.

Lãnh Cô Hạo không khống chế nổi cảm xúc mình, hơi thở dồn dập; con người đục ngầu nhìn Tiêu Khiết Lam; cúi người ôm Tiêu Khiết Lam vào lòng, đến khi cảm nhận được hơi ấm của nàng thì hấn dần bình tĩnh lại. Cúi đầu áp trán mình với trán Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo lên tiếng nói: “ Nương tử!! Nương tử sao vậy?!! Mờ mắt ra nhìn vì phụ nào!” Giọng nói đầy nhu tình vang lên làm Vũ đứng gần đó cũng nổi da gà.

Như nghe được lời nói của Lãnh Cô Hạo, hàng mi dài cong vút của Tiêu Khiết Lam run rẩy nhưng không mở mắt được, đáp lại chỉ là tiếng rên rĩ đầy thống khổ: “ A... hộc... hộc!!”

Ôm Tiêu Khiết Lam trong lòng, Lãnh Cô Hạo phẫn nộ quát: “ Còn chờ gì nữa, truyền Âu Phi Dương!!!”

Vũ đang điểm huyết Yên Chi dừng lại nhận lệnh: “ Vâng! Chủ nhân!!” Sau đó ôm cả Yên Chi biến mất.

Khi tất cả đều đi hết, Lãnh Cô Hạo lo lắng nhìn Tiêu Khiết Lam trong lòng mình, gương mặt Tiêu Khiết Lam cũng không khác khi ngày hấn đi (Anh ơi! Mới ba ngày thôi ạ!), bây giờ nàng dường như chịu nổi thống khổ nào đó mà mồ hôi ướt đầm cả khuôn mặt, trên người vẫn còn mặc nội y chứng tỏ nàng vừa ngủ dậy. Lãnh Cô Hạo suy nghĩ không ngừng.

Ôm thân mình mềm yếu của Tiêu Khiết Lam về giường, đắp lên tấm chăn mỏng. Lãnh Cô Hạo đành bức lực chờ đợi Âu Phi Dương.

Chưa đến một chung trà, Vũ đã mang Âu Phi Dương đến. Lãnh Cô Hạo lạnh lùng nhìn y, mở miệng nói: “ Nếu người không trị được cho nàng thì chuẩn bị tinh thần đi!!”

Âu Phi Dương vừa bước vào cửa nghe câu nói của Lãnh Cô Hạo thì lạnh run người. Đã kích tỉnh thần như vậy sao hấn dám chẩn bệnh nữa a!!! Đưa tay sờ sờ cổ, đầu ơi! Người chó bỏ thân thể này mà đi nha!!

Vũ đứng bên cạnh nhìn y đầy vẻ thích thú, tuy ôm trên vai là Yên Chi nhưng xem ra y vẫn không cảm thấy nặng hay không nặng. Chắc chắc!!!

Yên Chi trên vai Vũ sớm đã bị điểm huyết ngũ cung huyết đạo nên không cử động được và sớm ngất rồi. Lâu lâu, Yên Chi cũng có rên rĩ vài tiếng vì vết thương mà Lãnh Cô Hạo đã thương khi nãy. Nàng không biết mình sẽ đối mặt với điều gì sắp tới, số mệnh liệu có do ông trời sắp đặt??? Nếu chưa biết thì cứ từ từ xem hồi kết của ả. Ha ha ha!!!

.....

Thời gian như lắng đọng trong khi Âu Phi Dương chẩn bệnh cho Tiêu Khiết Lam, bây giờ tuy Tiêu Khiết Lam không còn rên rĩ nhưng trạng thái co giật lại bắt đầu, làm cho người trong phòng thấp thỏm không thôi! Nhìn đi! Nhìn đi, cái gương mặt đờ đờ sát khí kia thôi cũng đủ người trong phòng sớm chạy hết cả rồi!!! Và tất nhiên! Điều không kể chối cãi là tâm trạng bây giờ của Âu Phi Dương là bi ai nhất a!!!

Thu lại tay đang bắt mạch, luồn tay Tiêu Khiết Lam vào trong chăn. Âu Phi Dương đằng hắng giọng: “ Vương gia! Thân nghĩ vương phi bị trúng độc!!” Nói xong y còn len lén nhìn gương mặt đang nổi sát khí

kia rồi nói tiếp: “ Đây là một loại độc ảnh hưởng đến trung ương thần kinh, tuy không biết phương thức nhưng có lẽ hung thủ dùng hương liệu a!!” Nói xong nhìn Lãnh Cô Hạo đầy lo âu.

Di chuyển con người nhìn Tiêu Khiết Lam trên giường, ánh mắt như suy nghĩ sâu xa, lên tiếng nói: “ Vậy là có người định mưu sát nàng?” giọng nói có vẻ xa cách, người xung quanh không biết hắn đang nói với họ hay chính bản thân Lãnh Cô Hạo hẳn.

“ Thần nghĩ là không, loại độc này dùng nhiều mới có thể gây chết người; theo chẩn đoán vương phi chỉ vừa trúng độc khoảng hai ngày, hung thủ chỉ muốn gây nổi thống khổ mà thôi. Loại độc này tuy không phải độc trí mạng nhưng người ngửi nó trong thời gian dài dần sẽ bị lệ thuộc vào nó nếu không,... khi không ngửi được mùi hương đó thì đầu sẽ đau như búa bổ, nặng hơn có thể gây tê liệt hệ thần kinh, gây hoảng loạn hoặc dẫn đến bị điên!” Khi Âu Phi Dương nói xong cả gian phòng như im lặng hẳn đi. (Cứ xem như thuốc phiện vậy a!)

Xoay người, ghi ghi chép chép lên tờ giấy, Âu Phi Dương đưa cho Lãnh Cô Hạo rồi nói: “ Đây là một trong những dược liệu cần cho vương phi, trong đó còn thiếu một loại dược. Nếu bị độc bằng hương liệu thì cách giải độc tốt nhất là cũng bằng hương liệu, thần sẽ đi mang nó về; trong khoảng mấy ngày thần đi mong vương gia cho người sắc thuốc theo tờ giấy này; mỗi lần chỉ cho uống khoảng năm thìa mà thôi, mỗi ngày như thế ba lần!! À! Vương gia cũng nên cho thuộc hạ kiểm tra lại các lư hương, nếu vương phi ngửi lại thì sẽ bị phát tác lại đấy!!!”

Nhận tờ giấy của Âu Phi Dương, Lãnh Cô Hạo thốt ra một câu mà khiến người khác thụ sủng nhược kinh: “ Cảm tạ!!”

Âu Phi Dương nghe vậy cười cười nhưng trong lòng bất an đã sớm dâng trào, cười trừ nói: “ Không!... không cần cảm tạ!! Ta sẽ tổn thọ mất vương gia à!!!” Nói xong không đợi Lãnh Cô Hạo liếc y, y ba chân bốn cẳng mà chạy, vừa chạy vừa hét lui phía sau: “ Nếu vương gia muốn vương phi mau khỏe thì phải làm theo những gì thần nói đấy!!”

.....

Hết chương 14.

15. Chương 15: Bạt Thiệt Ngục

Thiên đường hữu lộ, vô nhân vấn.

Địa ngục vô môn, hữu khách tầm.

(Thiên đường có lối vào, nhưng không ai tới. Ý nói chính nghĩa, điều đẹp đẽ, thiên hạ không màng.)

(Địa ngục không cửa nhưng lại có người tìm đến. Điều xấu xa, tội lỗi thì mọi người lại thích làm.)

Nhìn gương mặt Tiêu Khiết Lam trên giường, con người đầy nhu tình rồi thở ra một hơi. Song khi xoay người, vẻ lạnh lùng tà mị lại xuất hiện, nhìn nữ nhân trên vai Vũ, Lãnh Cô Hạo đậm mặt mở miệng, lời nói tuy như gió nhưng nội dung của lời nói khiến ta phải đứng người: “ Mang vào Bạt Thiệt Ngục*!!!” (chút mk sẽ giải thích ở cuối chương)

Thập Bát** Ngục, nghe tên thôi cũng đủ để người ta sợ hãi. Dưới trướng của Lãnh Cô Hạo, hoàng đế cho phép mở mười tám nhà ngục như theo dân gian là mười tám tầng địa ngục. Mỗi nhà ngục đều căn cứ theo tội riêng mà phạt, khi vào đây, con người không chết thì cũng điên dại vì đau đớn; có vài nhà ngục chỉ vào rồi giết người mà thôi nên vào mùa hạ và mùa đông*** ít khi có lệnh xử tử như xưa nữa. Bạt Thiệt Ngục chính là ngục thứ nhất trong Thập Bát Ngục.

** Thập Bát () = 18

*** Thời xưa người ta thường chọn mùa hạ và mùa đông để thi hành lệnh tử tù cho các tù nhân.

Vũ đưa mắt nhìn người trên vai mình run lên vì đau, thì khá thích thú (anh này ác tởm

16. Chương 16: Sở Thiên - Kí Ức Đau Thương

Trong lòng muôn nỗi tơ vương
Mà sao chàng hỡi lạc đường yến oanh,
Phải chăng tình quá mong manh
Sầu vương liễu rủ buồn mành buồn hiu.
Bao đông nằng vẫn cô liêu
Tình duyên lỡ nhịp tiếng yêu xa vời,
Trái tim nằng trót trao người
Chưa tròn giấc mộng nụ cười héo hon.
Để nằng trông ngóng mỗi mòn
Tình luôn tha thiết lòng son đợi chờ,
Hỏi người biết đến bao giờ
Mãi luôn chung thủy tim khờ khắc ghi.
Người ơi mau trở về đi
Trong vòng tay ấm ôm ghì yêu thương!
(Chờ người – Vũ Thấm, có điều chỉnh)
Sở quốc.
Đêm khuya thanh tịnh, Văn Văn cung.

Ánh nến len lỏi, chập chờn trong gian phòng của đế vương Sở Quốc – Sở Thiên. Bên ngoài là những hàng thị vệ canh gác nghiêm cẩn nhưng nhìn rõ hơn ta sẽ thấy đôi thị vệ đang đứng mà ngủ gà ngủ gật trong mắt cả oai phong.

Bàn tay mảnh khảnh run rẩy của Sở Thiên chạm lên gương mặt xinh đẹp động lòng người trong bức họa; mỹ nhân trong bức họa như tiên tử không thuộc về dương gian vậy, nụ cười thanh khiết cùng y phục bạch y trên người như tạo cho con người ta một viễn cảnh tưởng chừng chỉ có trong mộng. Nhìn kĩ lại ta sẽ thấy mỹ nhân trong bức họa này cùng một người với bức họa của Sở Thiên Ngạo đang giữ.

Con người trong bức họa này đã làm ‘y’ khổ sở nhớ mong biết bao nhiêu năm, ‘y’ không thể làm cho nằng hạnh phúc bởi thân mình ‘y’ không chỉ dành cho một nữ nhân trong hậu cung nên ‘y’ chọn cách thâm yêu nằng còn hơn là tổn thương nằng; tình cách ‘y’ là vậy, trong chuyện tình cảm thì luôn chọn cách vẹn toàn cho cả hai. ‘Y’ chọn con đường làm hoàng đế, làm sư huynh của nằng; nằng chọn con đường của nằng mà không có ‘y’.

Đến một ngày sau khi ‘y’ đăng cơ hai năm, khi ‘y’ tưởng chừng như đã giấu nằng vào tận cùng trái tim thì nằng lại xuất hiện. Viễn cảnh lúc đó cũng thật lạ lùng, người mình nhớ thương bao nhiêu năm đứng trước mặt tựa như phù du, ‘y’ sợ chạm vào nằng, nằng sẽ tan biến mất. Lúc đó nằng chặt vật đến bên ‘y’, rồi nằng khóc. Nằng không biết lòng ‘y’ cũng đang khóc, nó rỉ máu!! Tuy vậy, ‘y’ vẫn luôn cười, nụ cười dành riêng cho nằng... Nằng mang đến cho ‘y’ một tin vừa vui vừa buồn, nằng đã gặp được người trong mộng, hẳn vì cửa nằng một lần mà cướp đi trái tim nằng chỉ trong một phút chốc! còn ‘y’, dù dùng mười mấy năm thời gian vẫn không giữ được nằng dù chỉ một khoảnh khắc nhỏ nhoi. Nằng kể cho ‘y’ rất nhiều, cảm

xúc của nàng đều biểu hiện trên gương mặt xinh đẹp; ‘y’ biết, nàng là một nữ nhân đơn thuần và hiền lành đến mức một con gián nàng cũng không dám giết. Nàng kể cho ‘y’ cuộc gặp gỡ kia, kể cho ‘y’ cảm xúc của nàng khi gặp hắn như thế nào! ‘Y’ thì vẫn giữ nụ cười kia nhưng lòng đã sớm thất vọng. Sau đó nàng vì muốn gặp lại hắn mà vào phủ làm a hoàn; lúc đó ‘y’ nghĩ nàng thật ngốc!! Chỉ vì một người nam nhân mà phải hạ thấp bản thân mình như vậy, nàng cũng chỉ cười và bảo rằng nàng muốn hắn chú ý đến nàng. Nàng còn kể cho ‘y’ nghe cách nàng quyến rũ hắn như thế nào, cuối cùng người nam nhân mà nàng yêu cũng sắp bấy!! Và lúc đó, viễn cảnh mộng mơ kia của nàng sắp đổ!! Giữa một thiên kim tiểu thư của nhà quan có tài nhưng không có sắc và một a hoàn có sắc nhưng không có địa vị thì người nam nhân kia chọn phương án một. Nàng vì đau lòng và kinh miệt hắn mà đến tìm ‘y’ giải bày, ‘y’ biết nàng ghét nam nhân tam thê tứ thiếp nên ngay từ đầu ‘y’ chọn cách buông tay nhưng số trời cũng thật là!!! Thà lúc đó ‘y’ nói với nàng ở với mình, sống trong sự bảo hộ của ‘y’ còn hơn là sống dưới sự bảo hộ của người nam nhân khác. Hôm đó, nàng khóc!!! Lòng ‘y’ rỉ máu càng nhiều!!!

Nhớ lại những kí ức kia càng làm cho Sở Thiên đau đớn lòng, không ngờ! Không ngờ nàng lại bỏ đi sau ngày hôm đó, Sở Thiên - ‘y’ đã lục tung cả hoàng cung Sở quốc nhưng vẫn không tìm được nàng, sau một năm nữa, thông tin của nàng hoàn toàn không được truyền đến, nàng như bọt khí mà biến mất không dấu vết!!! Lại làm cho lòng ‘y’ đau đớn!

Cuộc sống sau đó của ‘y’ chỉ xoay quanh ở thư phòng, ‘y’ vẽ rồi lại vẽ những hình ảnh về nàng; ‘y’ sợ một ngày nào đó ‘y’ sẽ quên mất nàng!! Cuối cùng tính nhẫn nại trong trái tim ‘y’ đến giới hạn,... ‘y’ bắt đầu hận nàng!! Hận cái cảm xúc nàng mang lại cho ‘y’! Hận nàng không màng đến ‘y’!! Và hận hơn cả là cái cảm xúc chết tiệt như bây giờ!!!

“Hạ... Văn... Văn!!!” Sở Thiên thống khổ kêu tên nữ nhân đó, nữ nhân mà ‘y’ vừa hận vừa yêu trong cuộc đời này của đế vương Sở Thiên.

Hình ảnh nam nhân lê thương vào mỗi đêm tối thường gọi một cái tên ‘Văn Văn’ sớm đã là nỗi phiền muộn của tất cả hạ nhân trong Văn Văn cung và tất cả hạ thần trong hoàng cung. Hoàng thượng anh minh nhưng khi nhắc đến nữ nhân Hạ Văn Văn thì ngài như mất hết khống chế, dù một thông tin nhỏ nhoi tìm được đều khiến hoàng thượng điên cuồng để rồi thất vọng trong bi thương.

Mọi người trong hoàng cung kể cả những phi tần trong hậu cung sớm biết trái tim của hoàng thượng đặt lên người nữ nhân tên ‘Văn Văn’ kia, đến nỗi viện của mình mà hoàng thượng cũng đặt cái tên đó, những cống phẩm bậc nhất tiến cung hàng năm đều được hoàng thượng chọn lựa tỉ mỉ rồi mang vào cung Văn Văn của mình chỉ để đợi chờ nữ nhân kia quay trở về. Hậu cung mấy năm nay sớm im hơi lặng tiếng, không còn tranh đấu lục đục nữa mà thay vào đó là sự tươi vui giữa các nữ nhân hậu cung, bởi họ biết!! họ không thể chiếm trọn trái tim của hoàng thượng từ nữ nhân kia; thà sống vui vẻ còn hơn là tranh giành những điều hư vô.

Dù chưa tới bốn mươi nhưng Sở Thiên dường như trở thành một con người không hợp với tuổi, sống trong hận và yêu suốt mười bảy năm sớm làm hắn trở nên độc đoán, tính tình bất thường nhưng việc trị quốc không thể không nói là rất anh minh, sáng suốt. Có lẽ, hoàng đế ở đâu dù như thế nào thì việc trị quốc vẫn không ảnh hưởng đến cảm xúc của riêng mình. Đêm hôm đó cũng như bao đêm khác ở hoàng cung Sở quốc đều bi thương vô hạn.

Nửa tháng sau.

Hoàng Bắc phủ, Bắc Tri viện.

Mùa đông ở Phong Định quốc khá khắc nghiệt, Tiêu Khiết Lam chặt vật rời giường đã cảm thấy hàn khí lạnh buốt, sau khi hoàn thành xong mọi thứ thì trên người Tiêu Khiết Lam đã như cục bông tròn vo vì từng lớp y phục.

Nhìn Lân Cô Hạo chỉ mặc một ít y phục mà không cảm thấy lạnh thì Tiêu Khiết Lam ghen tỵ không thôi, chỉ vì nàng bị trúng độc mà nội công không thể vận chuyển dẫn đến không tuần hoàn được nên bây giờ Tiêu Khiết Lam như một người không có võ công làm nàng thật bị ai!!!

Lãnh Cô Hạo nhìn gương mặt ủ dột của Tiêu Khiết Lam thì vui vẻ đi tới, hôn lên mi tâm nàng một cái. Thấy Tiêu Khiết Lam không còn đỏ mặt nữa thì hân diện không thôi. Quá trình đào tạo bắt đầu có hiệu quả rồi đây!!! Chắc!! Lãnh Cô Hạo nhìn Tiêu Khiết Lam cười đến mắt khuyết thành một đường.

“ Hạo!!” Tiêu Khiết Lam kêu lên, “ Khi thì ta mới ra ngoài được?? Âu Phi Dương bảo ta cũng sắp giải hết độc tố trong người rồi!!! Cứ ở mãi trong phòng ngủ cái cây Linh Chi Thảo đó làm ta buồn mửa muốn chết rồi!!!” Gương mặt Tiêu Khiết Lam nũng nịu nhìn Lãnh Cô Hạo, kể từ khi thấy mình khá thích Lãnh Cô Hạo thì Tiêu Khiết Lam mở rộng khoảng cách hơn nhiều, gương mặt lãnh đạm sớm đã vứt đi xó nào rồi không hay.

Nhìn môi Tiêu Khiết Lam cứ mở rồi đóng làm tâm Lãnh Cô Hạo cứ xao động liên tục, hân thích nhất là hôn đôi môi đỏ mọng kia nhưng vì Tiêu Khiết Lam không quen với có lẽ nàng thích sạch sẽ nên hân sợ!!! Di chuyển con người nhìn gương mặt làm nũng của nàng thì Lãnh Cô Hạo cười tà mị nói: “ Nếu nàng cho vi phu cái gì đó?!!!” Nói xong nhìn Tiêu Khiết Lam đầy thâm ý.

“ Hử????” Tiêu Khiết Lam ngu ngơ không biết thâm ý trong câu nói của Lãnh Cô Hạo đạch mặt ra, nói tiếp: “ Cho cái gì???”

Nhìn ‘thỏ con’ đang dần mắc bẫy, Lãnh Cô Hạo tà tà bí bí dựa gần gương mặt Tiêu Khiết Lam nói: “ Nương tử nói xem?!” Nói xong ngón tay chỉ lên má của mình cho Tiêu Khiết Lam nhìn.

Biết dụng ý của Lãnh Cô Hạo, gương mặt sớm hồng vì lạnh nay đỏ bừng lên trong rất mê người. Nàng chưa bao giờ hô... hôn Lãnh Cô Hạo cả. Mới nghĩ thôi mà nóng mặt rồi a!!!

Thật ra cũng không nên trách Tiêu Khiết Lam bị động, giao tiếp đối với nàng cũng khó rồi huống gì là thể hiện cảm xúc như nói thân mật hay ‘hôn’, Lãnh Cô Hạo nghĩ vậy nhưng vẫn mặt dày nhìn nhìn Tiêu Khiết Lam nói: “ Hửm, nương tử sao vậy??? Hôn vi phu thì hôm nay vi phu sẽ đưa nàng ra ngoài a!!!!” Nói xong lại đưa tay chỉ má phải của mình.

Nghĩ!! Nghĩ!! Nghĩ! Tiêu Khiết Lam chọn ra ngoài, ở trong phòng gần nửa tháng làm nàng nổi mốc rồi, nghĩ là làm. Nhìn gương mặt tà mị của Lãnh Cô Hạo trước mắt, Tiêu Khiết Lam đưa tay chụp vạt áo Lãnh Cô Hạo rồi kéo xuống, vì bị bất ngờ Lãnh Cô Hạo mất thăng bằng ngã tới trước, tay vòng qua eo Tiêu Khiết Lam; gương mặt đang nghiêng một bên chuyển thành nhìn thẳng phía trước, rồi...

Môi chạm môi!!!!

Tiêu Khiết Lam ngỡ ngàng mắt còn Lãnh Cô Hạo sớm bị vị ngọt của Tiêu Khiết Lam mà say xưa thưởng thức. Đưa một tay đang ôm eo Tiêu Khiết Lam lên gáy Tiêu Khiết Lam, ép đầu Tiêu Khiết Lam ngẩng lên. Vì bị đau mà Tiêu Khiết Lam khẽ rên lên một tiếng, nhân lúc đó lưỡi Lãnh Cô Hạo luồn vào sâu, chiếm lấy vị ngọt kia. Hai đầu lưỡi cứ dây dưa một chỗ, Lãnh Cô Hạo sớm chỉ biết ngấu nghiến vị ngon còn Tiêu Khiết Lam vì mất hết dưỡng khí mà yếu xù trong lòng Lãnh Cô Hạo.

Cảm thấy thân thể mềm mại trong lòng không đứng vững, Lãnh Cô Hạo luyến tiếc rời đi. Cúi đầu trán đụng trán với Tiêu Khiết Lam đang thở hộc hộc, Lãnh Cô Hạo chọc ghẹo nói: “ Nương tử!! Vi phu không ngờ nương tử lại dững mãnh như vậy nha!!! Dù sao lần này ta bị thua lỗ, lần sau ta sẽ lấy lại!!!” Nói xong Lãnh Cô Hạo vui vẻ cọ vào mặt Tiêu Khiết Lam.

Tiêu Khiết Lam đang lấy dưỡng khí nghe Lãnh Cô Hạo nói thì tức giận không thôi!!! Oan cho nàng nha! Vì, vì cảm thấy Lãnh Cô Hạo cao quá nên mới chụp vạt áo hắn kéo xuống đấy chứ, nàng... nàng đâu cố ý!!!!” Tiêu Khiết Lam vừa giận vừa thẹn đến đỏ mặt mà không nói được gì vì chưa lấy đủ hơi để nói a!!! Hân vô xi!!!!

“ Thôi được rồi!! Lần sau vi phu sẽ đòi lại, ra ăn điểm tâm nào!!!” Nói xong đã ôm Tiêu Khiết Lam đang còn trong lòng mình lên rồi bước đi.

“ Ấy! Thả.. thả xuống!!”

“ Thả ta xuống nào!!!”

“ Thả...”

“ ...”

Khi đến được Đường Tâm điện nơi đặt điểm tâm thì Tiêu Khiết Lam sớm mất hết ý chí mà núp trong lòng Lãnh Cô Hạo, đi trên đường mà mấy a hoàn cứ nhìn làm Tiêu Khiết Lam xấu hổ không thôi; bây giờ thì đến Lãnh Cô Hạo tức cười, đến nơi rồi mà Tiêu Khiết Lam không chịu xuống cứ làm tổ trong lòng mình, nghĩ vậy nhìn xung quanh nói: “ Các người lui ra!!”

Đến khi hạ nhân lui ra hết, Tiêu Khiết Lam mới mắt nhắm mắt mở vụng trộm nhìn xung quanh. Ừm! Hết người rồi! Bây giờ mà Tiêu Khiết Lam mới có đủ dũng khí leo từ trên người Lãnh Cô Hạo xuống.

Tiến đến ngồi đối diện với Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo vui vẻ thưởng thức điểm tâm cùng gương mặt đang thẹn thùng của Tiêu Khiết Lam. Bỗng trong tâm trí Lãnh Cô Hạo hiện ra hắc và Tiêu Khiết Lam đang làm chuyện đó. Vì thẹn thùng mà Tiêu Khiết Lam chạy đi mất... Giật mình trước suy nghĩ của mình, Lãnh Cô Hạo nhìn Tiêu Khiết Lam rồi càng khẳng định mình phải thực hiện kế hoạch dưỡng thể đạt tiêu chuẩn của hắc. Ừ!! Hắc quyết tâm rồi.

Cảm nhận ánh mắt Lãnh Cô Hạo nhìn mình rùng rục, Tiêu Khiết Lam ngẩng đầu nhìn, nghi vấn hỏi: “ Chút chàng đưa ta đi đâu???”

Thu lại ánh nhìn, Lãnh Cô Hạo vui vẻ nói: “ Ta sẽ đưa nàng đi gặp đại ca ta, dù sao thành thân cũng gần một tháng rồi mà chưa ra khỏi cửa!!!” Nói đến đây hắc nhìn Tiêu Khiết Lam đầy bức lực, khi thì hắc bị bệnh, bệnh xong thì giải quyết việc ở Thiên Nhai rồi đến Tiêu Khiết Lam bị trúng độc. Hắc bị ai nghĩ nghĩ ' còn chưa động phòng nữa chứ!!!' bị ai a!!!!

Nghe vậy Tiêu Khiết Lam cũng không tỏ cảm xúc gì, chỉ “ Ừm” một tiếng rồi cúi đầu ăn điểm tâm.

17. Chương 17: Vào Cung

Bích hà sinh u tuyến,

Triều nhật điểm thả tiên.

Thu hoa mao lục thủy,

Mật điệp la thanh yên.

Tú sắc phần tuyết thể,

Hình hương thù vị truyền?

(Trích Lý Bạch)

Suối ẩn trong sen ngọc,

Trời sớm sáng lại tươi.

Hoa thu lồng nước biếc,

Khói xanh cuộn lá dày.

Màu phấn xưng tuyết thể,

Lưu hương có bởi ai?

.....

Sau khi dùng xong điểm tâm sáng đã đến giờ thìn, Tiêu Khiết Lam cùng Lãnh Cô Hạo ngồi trên xe ngựa tiến vào hoàng cung.

Đối với Tiêu Khiết Lam cái gì ở đây cũng khá là mới lạ đối với nàng nên chuyến đi đến hoàng cung này cũng đừng phải ít nhất là trên năm lần để vương gia bồi vương phi mua đồ.

Tiêu Khiết Lam vui vẻ tất nhiên Lãnh Cô Hạo cũng vui vẻ nhưng không ngờ sự vui vẻ này của hắn biến vào mắt của người ngoài là sắp có người chết. Tiếng tăm của Lãnh Cô Hạo gắn liền với biệt danh ‘ Tiểu diện tu la’ cũng bắt nguồn từ nụ cười của hắn; Lãnh Cô Hạo cười nhẹ thì không hài lòng, cười khẩy nhẹ vài tiếng là có người gần chết và cười như không cười chính là chết không có cái gì chối cãi nữa. Đây chính là kinh nghiệm xương máu của các hạ nhân và thị vệ trong Hoàng Bắc phủ truyền ra ngoài để mọi người cùng biết, rèn luyện thêm kỹ năng ‘ nhìn mặt đoán lòng’ của vương gia.

Như vậy, suốt chuyến đi người dân luôn bất an về nụ cười của Lãnh Cô Hạo. Chỉ cần hắn đi đến gian hàng nào cười nhẹ thì chủ gian hàng sợ đến tè ra ngoài a!!! Không đến nỗi vậy cũng là đứng trên trời nhìn đến mắt hờn; có đôi người tự trách mình đi ra ngoài buôn bán sớm biết viết trước cái di chúc cũng đỡ phiền.... Ý nghĩ của mọi người đa dạng là thế nhưng cuối cùng là sự ngỡ ngàng!!! Vương gia luôn cười với vương phi, khi vương phi muốn xem cái gì thì hắn đã thẳng tay thanh toán ngân phiếu rồi đưa cho vương phi. Cuối cùng Tiêu Khiết Lam đành phải bắt đắc dĩ phải trở lại ngồi trong xe ngựa vì không muốn mình là tội nhân của cái ngân khố.

Người dân thì luôn nghĩ Vương gia sẽ ra lệnh trừng phạt bất cứ ai nhưng ai cũng không ngờ vương gia không ra lệnh giết hay giết người này người kia, mọi người nhìn đoàn người Tiêu Khiết Lam rời đi thì cảm tạ không thôi.

Tiêu Khiết Lam không biết rằng khi nàng vừa bước lên xe ngựa, một con sâu liềm bám trên người nàng; sau đó thân hình nó nhạt dần rồi biến mất như đang tàng hình.

....

Khi đến hoàng cung cũng đã giờ Ngọ một khắc, vì chính Ngọ nên hoàng đế cho phép cùng dùng điểm tâm với nhau. Lấy được thông tin này, xe ngựa cũng đi một đoạn đường dài mới đến được nơi cần đến.

Dọc đường đi nội tâm của Tiêu Khiết Lam cứ lên rồi xuống, không ngờ trong cung lại rộng như vậy lại còn xa hoa quá cỡ nữa chứ!! Nhiều lần nàng lén nhìn ra bên ngoài đều thấy những cột trụ to đùng, nhiều nơi còn chạm trổ tỉ mỉ rồi khắc vàng ròng lên nữa chứ, thật khác xa Hoàng Bắc phủ nơi nàng sống.

Dừng lại ở Ngọc Minh điện, xe ngựa dừng lại có vài nha hoàn tiến đến mở màn xe. Tiêu Khiết Lam theo Lãnh Cô Hạo xuống xe rồi đứng chết trân tại chỗ như mấy thương nhân trên phố thấy Lãnh Cô Hạo.

“ Xa xỉ thật!!” Tiêu Khiết Lam thốt lên một tiếng mà không biết lời mình đang nói, nơi này đúng là xa xỉ quá cỡ hơn vừa rồi nàng thấy ở ngoài nhiều.

Từ cửa Kiến Phúc cung Ngọc Minh đi vào, băng qua lớp lớp cửa son và tường cao mới thấy điện Hàm Nguyên sừng sững, trên đài cao là cung sâu cửa khuyết(*), như phượng hoàng xòe cánh ôm lấy mọi người.

(*) Trước cung điện hoặc lăng miếu thời cổ đại thường có loại cổng hai tầng, hai bên là hai bức đá, phía trên là ngôi lầu, ở giữa bỏ trống làm lối đi, gọi là cửa khuyết.

Sau điện Hàm Nguyên là điện Tử Thần trang nghiêm hoa lệ, phía sau điện, mái cong đầu cung(*) vàng son lộng lẫy trải dài liên miên bất tuyệt, nhìn hút tầm mắt.

(*) Một loại kết cấu đặc biệt trong kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cung và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cung gọi là đầu.

Điện Tử Thần là nội điện, mấy năm nay hoàng đế ít khi triệu kiến quần thần ở điện Hàm Nguyên, đa phần đều chỉ ở điện Tử Thần. Tiêu Khiết Lam cùng Lãnh Cô Hạo chờ không lâu đã thấy hoàng đế vận thường phục đen, bên ngoài là tấm áo choàng lông hổ bước ra cùng các hoạn quan theo hầu, thân hình cao thẳng có phần phiêu dật như tiên nhân, mang theo nụ cười thân thiện chào đón hai người.

“ Lão tam!! Bây giờ ngươi mới nhớ đến ta... aizz!!” Lời vừa thốt ra hoàng đế liền thở dài, con người có chút ranh mãnh nhìn sang Tiêu Khiết Lam, đánh giá nàng một chút rồi nói: “ Không hổ là muội phụ của ta, người tựa trích tiên mới làm lão tam phải giữ khư khư bên người mình như vậy!!!” Nói xong y cười lên, ý vị thâm sâu trong câu nói chính là vì nàng mà Lãnh Cô Hạo không môn buông, cũng gần quên mất hoàng đế - Lãnh Cô Phong ta đây!!!

Nghe lời nói của hoàng đế, Tiêu Khiết Lam bối rối, nàng làm gì đến nỗi vậy??? Tuy mặt cũng dễ nhìn một chút nhưng nàng thấy phong thái của nàng không tựa trịch tiên a!! (MiH: Chị suy nghĩ lệch vắn đề rồi ạ!)

Lãnh Cô Hạo nhìn đại ca hần tươi cười mặt đang ghéech lên trời thì hơi giận, khẽ ho một tiếng, Lãnh Cô Hạo nói: “Đại ca, ngài tiếp ta như vậy sao?? Đã đến tận đây mà chỉ đứng bên ngoài điện Tử Thần a!!”

Nói xong không đợi Lãnh Cô Phong nói đã lôi tay áo Tiêu Khiết Lam thân mình dường như chuẩn bị rời đi.

“A! Sao lại vậy được. Ta chỉ nhất thời quên mất mà thôi!!” Lãnh Cô Phong cười cười phụ họa, tay quàng qua cổ Lãnh Cô Hạo kéo vào Tử Thần điện. Ấy!! Đệ đệ hần cũng hay giận ghê!! Đồ **** Những hoạn quan, hạ nhân trong Tử Thần điện nhìn cảnh huynh đệ gần bó của hoàng thượng và tam vương gia đã quen mắt nên không có ý kiến gì, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh đứng cúi đầu.

Tiêu Khiết Lam cũng theo gót chân Lãnh Cô Hạo vào trong Tử Thần Điện, bên ngoài rất lạnh a!!!

Vừa bước chân vào một luồng khí nóng đã phả vào mặt làm cho người ta thư thái không ít. Ngồi xuống bên Lãnh Cô Hạo, mù mờ nhìn Lãnh Cô Hạo trò chuyện cùng hoàng đế, Tiêu Khiết Lam nghĩ nghĩ ‘không phải vào cung rất uy nghiêm sao? Sao bây giờ đến cả hoàng thượng cũng không cúi đầu hay quỳ?? Với lại hình như phu quân rất thân với hoàng đế nhỉ’. Nghĩ vậy trong lòng của Tiêu Khiết Lam bớt căng thẳng, nàng thường nghe trong hoàng cung rất nghiêm chỉ cần sai một lỗi nhỏ cũng mất mạng như chơi!! Bây giờ thấy hoàng thượng dễ dãi như vậy cũng thả lỏng không ít.

Đang suy nghĩ, Tiêu Khiết Lam nhận thấy có người đi đến bên mình, đó là một nữ nhân rất đẹp, khoảng chừng hai mươi đến hai mươi hai tuổi. Cái thu hút tầm mắt chính là nụ cười của nàng, sự yêu mị trong nụ cười của nàng làm Tiêu Khiết Lam như bị hút hồn. Nữ nhân kia chính là – Vân Nhu – hoàng hậu của đương triều.

Vân Nhu tiến đến bên cạnh Tiêu Khiết Lam mỉm cười nhẹ, nói: “Muội phu, ta là hoàng hậu – Vân Nhu!” Lời nói tựa như cánh hoa rơi.

Nghe Vân Nhu nói vậy, Tiêu Khiết lam giật mình đứng dậy. Chỉnh trang lại váy áo, cúi đầu nói: “Hoàng hậu an khang!! Thần thiếp là Tiêu Khiết Lam!!”

Như bị lời nói cùng động tác của Tiêu Khiết Lam, không kể Vân Nhu còn có Lãnh Cô Hạo và Lãnh Cô Phong đang đầu gối bên kia phải ngoái lại, nhìn lâu chút cả ba liền cười lên. Nghe tiếng cười của ba người, Tiêu Khiết Lam lại càng bối rối. Theo đúng quy củ mà các ma ma dạy nàng là như thế mà???

Đang lúc Tiêu Khiết Lam đang phân vân, Vân Nhu đã tiến đến cầm tay của Tiêu Khiết Lam, nhẹ cười nói: “Không cần phải khách khí như vậy với ta!!” Như nhìn được vẻ không tin của Tiêu Khiết Lam, Vân Nhu lại cười nói: “Ta nói thật đấy, tuy biết là quy củ nhưng trong cái cung này hoàng thượng chính là quy củ!” Nói xong còn Vân Nhu còn hất đầu về phía Lãnh Cô Phong.

Theo tầm mắt Vân Nhu, Tiêu Khiết Lam ngoái đầu lại nhìn. Y phục của hai người sớm đã không còn chỉnh tề. Hoàng thượng tay phải đang cầm vạt của Lãnh Cô Hạo, tay trái cầm trái đào đang giương cao giống như sắp đánh vào mặt Lãnh Cô Hạo. Còn Lãnh Cô Hạo tay phải đang cầm tay trái của hoàng thượng trụ lại không cử động, tay trái cứ thế mà in nguyên hoàng thượng mà nắm cổ áo của hoàng thượng. Chân hai người đang giương lên ở một mức độ nào đó mà Tiêu Khiết Lam nghĩ chỉ cần dùng sức một tí là có thể đụng mặt nhau...

Trong cảnh này hệt như hai đứa trẻ đang chơi với nhau mà nổi điên lên đánh nhau vậy...

Hai người nam nhân bị Tiêu Khiết Lam cùng Vân Nhu nhìn thì cười giương lên vài tiếng.

Tiêu Khiết Lam như nghĩ đến cái gì, nhìn mặt Vân Nhu nói: “Đã biết!!”

Nàng không thể không hiểu lời Vân Nhu nói, hoàng thượng là quy củ mà hoàng thượng làm như thế nào thì chính là quy củ, mà hoàng thượng không có quy củ như ma ma nói nên nàng không cần phải dùng cái quỹ củ của các ma ma kia nữa. Nghĩ xong còn gật gật đầu. (MiH: Ta thấy nàng hình như nghĩ hơi lệch lệch rồi thì phải???)

Vân Nhu nhìn hai người nam nhân còn chưa điều chỉnh tư thế của mình, khẽ ho một tiếng. Dù là huynh đệ có cách biểu hiện tình cảm của huynh đệ nhưng để các hạ nhân trong cung thấy vậy cũng khá là mất mặt nha!!

Hai nam nhân đang đứng kia thấy vậy liền buông nhau ra rồi chỉnh lại y phục, Lãnh Cô Hạo cười cười nói: “ Tẩu! Là hoàng huynh gây chuyện trước!!”

Lãnh Cô Phong như cùng một lúc với Lãnh Cô hạo nói: “ Nhu nhi, là hoàng đệ gây chuyện trước nha!!”

Lãnh Cô Hạo cùng Lãnh Cô Phong nói xong đều xoay qua nhìn nhau, biểu tình Lãnh Cô Hạo chỉ cười nhạt. Lãnh Cô Phong thì tợn mắt mày với Lãnh Cô Hạo như muốn rút ra...

Nhìn hai người như vậy, Tiêu Khiết lam cùng Vân Nhu đều cảm thán: “ Không có cốt cách a!!!”

MiH: Đạo này MiH bạn ghê quá làm mọi người phải đợi rồi!! Hi hi

18. Chương 18: Men Rượu (h Nhẹ)

Sở quốc.

Sở Thiên Tề trở lại doanh trường của mình phê phê duyệt duyệt quân vụ, tay đang xoa xoa mi tâm dừng lại. Đứng đây, tiến ra ngoài lều trưởng, theo tầm mắt hắn sẽ thấy rõ con chim ưng màu đen đang bay đến.

“ Phành phạch, phạch, phạch...” Chim ưng nhanh nhẹn bay đến Sở Thiên Tề, đôi cánh phành phạch vỗ ngừng lại, đôi chân chìa ra bắt lấy khuỷu tay của Sở Thiên Tề đang giương ra.

“ Ngoan!” Giọng nhẹ nhẹ vang lên, trong lòng Sở Thiên Tề có chút vui mừng lần áp cảm xúc phiền muộn vừa rồi. Hắn vẫn chưa bao giờ nghi ngờ năng lực của đệ đệ hắn nhưng không ngờ lần này lại nhanh như thế này.

Bàn tay ngăm đen rút lấy mảnh giấy ở chân con chim ưng, giương tay. Con chim ưng không chùng chừ bay đi. Hắn không nghi ngờ đệ đệ hắn nên hắn biết kết quả sẽ làm hắn hài lòng, vậy nên cũng không nhất thiết phải hồi âm nữa. Cứ để Ưng nhi bay lượn một chút cho nó còn sẵn mồi...

Vào lại lều trưởng, không khí lãnh lẽo bên ngoài vơi đi bớt; đến gần đống lửa hơi đi lớp tuyết bám vào mảnh giấy. Đợi khi tuyết tan hết, mảnh giấy cũng không bị làm ướt vì đây là một loại giấy đặc biệt chỉ có ở Sở quốc, để chế tạo được loại giấy này cũng mất một số tiền khá lớn, công dụng của nó có thể bảo toàn chữ viết một cách triệt để, dù gặp nước chữ sẽ không bị hòa mà bị mờ đi rồi chìm sâu vào giấy. Đến khi muốn đọc chỉ cần hơi trên lửa là được. Còn nếu gặp phải lửa thì giấy sẽ trở thành giấy bình thường... Dù gì cái gì cũng không toàn vẹn tốt!!!

Mở vạt giấy ra, nét chữ rồng bay phượng múa. Là nét chữ của đệ hắn!

Trên tờ giấy ghi rằng: ‘ Ca! Nữ nhân tên Tiêu Khiết Lam, mười lăm. Vương phi của Lãnh Cô Hạo. Thành thân vào mùa Thu năm nay, rất được Lãnh Cô Hạo sủng!’

Gọn gàng như thế khi Sở Thiên Tề đọc, nhưng y không biết rằng ba câu mình đọc đã được Sở Thiên Ngạo thử nghiệm và vứt bỏ trên mười tờ giấy đất tiền này.

Sở Thiên Ngạo không ngờ người mình thương nhớ lại là chủ nhân của mảnh vải này, khi đến nơi để gặp thì hắn phải thần người hồi lâu. Lòng rối loạn, Sở Thiên Ngạo viết dài dòng trên những tờ giấy kia nào là: ca định làm gì? Nữ nhân này đệ mến! Nàng có bị gì không??.... Toàn là những lời nói đầy quan tâm đến Tiêu Khiết Lam. Sau khi Sở Thiên Ngạo viết xong thì cảm thấy đây không phải là tính cách của hắn, dẫn đo suy nghĩ đến nát óc mới vắt ra được ba câu mà Sở Thiên Tề đang đọc!!! Tuy Sở Thiên Ngạo khổ sở vậy mà Sở Thiên Tề đời cùng không hay biết. “ Ha ha ha!!!” Sở Thiên Tề cười lên, một nụ cười ngạo nghễ và đắc thắng!!! Y đã nhận ra mà, mật thám bên Phong Định quốc báo đến Lãnh Cô Hạo đang chú ý một nữ nhân, tuy biết hắn yêu thích vương phi của hắn nhưng để chắc chắn Sở Thiên Tề không thích nữ nhân nào khác;

hắn đã phai người đến lấy mảnh vải mà Lãnh Cô Hạo thường buộc tóc, vì sao y biết mảnh vải buộc tóc kia không phải của Lãnh Cô Hạo thì người mật thám kia bảo y Lãnh Cô Hạo chỉ thường mang buộc tóc màu đen hoặc đỏ. Hôm đó Lãnh Cô Hạo mang dải vải trắng còn tưởng nhà hắn có đám tang ai mà mình không biết. Và tất nhiên... nữ nhân kia!!! “Ha... ha...ha!!”

Hai tháng sau.

Hoàng Bắc phủ.

Hôm nay có một chuyện động trời xảy ra đối với Tiêu Khiết Lam và Lãnh Cô Hạo!!!

Bởi vì lời nghe được lời bàn tán của bọn hạ nhân, cả buổi sáng ngày hôm đó Tiêu Khiết Lam đều không vui. Nàng biết hắn và nàng thành thân đã lâu nhưng vẫn chưa viên phòng, cứ nhiên không ngờ bọn hạ nhân cứ nói này nói nọ làm tinh thần Tiêu Khiết Lam lên xuống thất thường.

Chuyện kia... nàng vẫn luôn nghĩ đến!! Nhưng mà quá xấu hổ để nói ra. Suốt mấy tháng nàng với Lãnh Cô Hạo tuy ngủ chung giường nhưng cũng không có động tác nào quá kích thích!! Tuy đã nắm tay, thơm má, hôn môi thì ngày càng thuần thục nhưng chuyện kia vẫn chưa... làm. Tiêu Khiết Lam luôn nghĩ đến việc Lãnh Cô Hạo bài xích mình. Nhớ đến cái bụng hơi nhô lên của Vân Nhu tỷ làm Tiêu Khiết Lam cũng muốn muốn lắm, Nhu tỷ bảo với nàng có bảo bảo chơi cùng sẽ không buồn mỗi khi Lãnh Cô Hạo đi vắng,.. bla bla...

Nghĩ đến đây, hốc mắt của Tiêu Khiết Lam đỏ lên. Nàng cũng muốn có bảo bảo!!!

Nếu bây giờ Lãnh Cô Hạo biết được suy nghĩ của Tiêu Khiết Lam thì nguyện bỏ cả việc hắn đang làm là tuyển binh chán ngắt kia để chạy về giày vò Tiêu Khiết Lam một phen!! Đây là cái chuyện mà làm Lãnh Cô Hạo khó xử nhất, dù muốn nhưng lại sợ Tiêu Khiết Lam a!!

Vì buồn, mà hôm nay Lãnh Cô Hạo còn đi ra ngoài phủ chưa về; Tiêu Khiết Lam ôm thân mình như quả bóng mà tiến về phía cửa Ngự phòng, nơi nấu ăn và cất giữ những hũ rượu.

Len lén nhìn xung quanh.

“Ha! May quá!! Không có ai a!”

Rón rén chân chạy vào phía trong Ngự phòng, nhìn nhìn xung quanh một vòng. Tầm mắt của Tiêu Khiết Lam rơi vào góc khuất nhỏ nằm trong phòng kia. Từng hũ rượu chất chồng lên nhau trong rất đẹp mắt; nhưng người luyện võ thường tinh mắt hơn người thường, mà nội công của Tiêu Khiết Lam cũng hồi phục được năm phần nên liếc mắt một cái liền để ý phía bên kia của đồng rượu cao kên kia là bên góc nhỏ có một bình rượu màu trắng, khác hẳn những hũ rượu màu đất, to gần bằng cái nôi nhỏ ấy chứ!! (nôi là xoong nhak). Tiến nhanh đến bên hũ rượu màu trắng, chấp lấy hũ rượu rồi nhét vào mớ quần áo trên người che dấu. Trước bụng của Tiêu Khiết Lam nhu lên một cục đến tức cười nhưng không có ai ngoài Tiêu Khiết Lam để mà cười cả.

Nhìn quanh một vòng nữa, không có ai! Thi triển kinh công chạy thật nhanh về Bắc Tri viện.

“Hộc hộc!!” Lâu rồi chưa vận động làm Tiêu Khiết Lam hơi mất sức. Khẽ khép nhẹ cửa, nhìn những hạ nhân bên ngoài sớm đã bị mình đuổi đi nơi khác canh giữ. Tiêu Khiết Lam vui vẻ lấy bình rượu to bằng cái nôi ra đặt lên bàn. Tay mảnh khảnh mở lớp giấy màu đỏ bên trên, một mùi hương thơm nồng đập vào mũi của nàng. Bà bà bảo buồn thì phải uống rượu, tuy bà bà không cho nàng uống nhưng bây giờ nàng cũng hơn mười lăm gần mười sáu rồi. Tâm trạng buồn bực chắc uống một chút cũng không sao đâu nhỉ?

Rót nhẹ ra ly trà, đưa ly rượu đến bên môi rồi uống vào.

“Hà!!” Tiêu Khiết Lam nhắm mắt nhắm mũi mà uống, sau cảm thấy đắng đắng ngọt ngọt như vị nho a!!

“Nhon ghé!!!” (chị nói ngon khi đang uống) Hai mắt Tiêu Khiết Lam lim dim thưởng thức rượu nho đến mê người.

Tâm trí không nắm bắt được, suốt cả một buổi chiều hôm đó Tiêu Khiết Lam thử rồi lại thử cuối cùng cầm nguyên hũ rượu lên uống đến khi say tí bở mới ngủ thiếp đi trên bàn.

Nhưng từ đầu tới cuối, khi Tiêu Khiết Lam chìm sâu vào giấc ngủ vẫn không tự hỏi khi nào Lãnh Cô Hạo mới về a!!

....

Đèn giăng lên, khi Lãnh Cô Hạo về lại phủ cũng đã khuya. Bước vào phủ, Tô quản gia cũng có nói với Lãnh Cô Hạo về Tiêu Khiết Lam uống rượu. Nghe vậy, Lãnh Cô Hạo kinh ngạc bước đến trước Bắc Tri viện.

“ Các người lui đi!!” Lãnh Cô Hạo lãnh đạm nói, chưa đợi bọn hạ nhân cung kính gạt xong đầu đã đẩy cửa bước vào phòng.

Một mùi rượu cùng mùi nho đập thẳng vào mũi của hắn, di chuyển tâm mắt đến trên giường; thấy Tiêu Khiết Lam ngủ say tí bĩ trên giường được hạ nhân mang về, tiểu dung Lãnh Cô Hạo khẽ giương, bao nhiêu phong trần mệt mỏi đều tan biến.

Bước đến bên giường ngồi xuống, đưa tay gạt tóc trên mặt Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo ôn nhu nói nhỏ: “ Nàng buồn chuyện gì sao mà phải uống rượu!!” Nói xong ôn nhu điểm nhẹ lên mũi của Tiêu Khiết Lam.

“ Hạo!!” Tiêu Khiết Lam đang ngủ mê man gọi tên Lãnh Cô Hạo. Yêu chiều nhìn nữ nhân trên giường; cúi người xuống hôn lên mi tâm nàng một cái. Dời xuống bên sống mũi, cuối cùng là đôi môi đỏ mọng đang mở, Lãnh Cô Hạo liếm láp hôn sâu.

Tiêu Khiết Lam đang ngủ bị người khác quấy rối thì mờ mịt mở mắt, đôi mắt còn mơ màng ngập nước nhìn Lãnh Cô Hạo; thấy lưỡi hắn đang lấy hết đường khí của mình thì lưỡi của Tiêu Khiết Lam phản kháng lại.

Lãnh Cô Hạo thấy Tiêu Khiết Lam tỉnh định thôi chọc đùa nàng nhưng không ngờ đôi mắt lưu ly mi hoặc cùng mùi ngọt trong miệng lưỡi làm người Lãnh Cô Hạo nóng lên; dù sao hắn vẫn là nam nhân!!

Lưỡi cuốn sâu vào trong miệng cùng Tiêu Khiết Lam giây dưa, từng tiếng thở gấp của Tiêu Khiết Lam lại vang lên vì thiếu đường khí, khi đôi môi Lãnh Cô Hạo buông đôi môi mỏng của Tiêu Khiết Lam ra thì chuyển đi, cắn cắn tai Tiêu Khiết Lam, hơi thở thập phần nam tính cùng cuồng dã.

Không biết phải bị kích thích bởi rượu hay bị Lãnh Cô Hạo cắn cắn tai, giọng nói của Tiêu Khiết Lam đầy vẻ mỉa mai hoặc vang lên: “ Hạo!! Hạo!!” Nói xong hai tay ôm cổ của Lãnh Cô Hạo xuống gần mình, muốn tránh đi miệng đang cắn cắn tai mình.

Tiêu Khiết Lam tuy chưa tỉnh rượu nhưng trên người như có ngọn lửa, rất khó chịu a!! Cảm thấy người nam nhân bên mình mát mát, Tiêu Khiết Lam không chừng chừ mà chủ động sát lại gần hơn, khoảng cách trên dưới liền bị thu giảm. Tư thế ngồi của Lãnh Cô Hạo cuối cùng biến thành nằm sát trên người Tiêu Khiết Lam, hơi thở ngày càng nặng nề. “ Hạo! Khó chịu!!!” Tiếng nói nũng nịu của Tiêu Khiết Lam lại vang lên, lần này thì ý thức của Lãnh Cô Hạo trực tiếp mất hết; theo bản năng bịt lại nơi phát ra tiếng nói kia.

Y phục sớm không chỉnh tề nay từng kiện từng kiện y phục lại được tháo ra, khi cả hai chỉ còn một lớp y phục nữa thì Lãnh Cô Hạo cảm thấy Tiêu Khiết Lam đang rên rỉ: “ Hạo!! Chàng nặng!!!” Giọng nói thập phần ủy khuất, nước mắt lưng tròng vô cùng giống con mèo nhỏ. Cúi người hôn đôi mắt Tiêu Khiết Lam áp đi cái nóng rực trên người.

Một nụ hôn nữa lại rơi xuống, lần này như khuấy đảo mọi thứ; hơi thở càng ám muội không rõ ràng. Bàn tay của Lãnh Cô Hạo di động không ngừng làm thân hình của Tiêu Khiết Lam càng run rẩy dữ dội.

Không khí ám muội trong phòng ngày càng đậm, càng sâu. Màn che phủ xuống che đi cảnh xuân. Y phục rơi lả tả cùng tiếng thở dốc.

Đêm nay, ta thuộc về người, người cũng vậy!!!

....

Lãnh Cô Hạo nhìn thiên hạ đang ngủ trong lòng mình, tinh thần càng khỏe khoắn cùng phần chấn. Dù sao cái hiệu xử nam kia cũng được giải quyết rồi a!!

Nhìn Tiêu Khiết Lam khép người trong lòng mình, Lãnh Cô Hạo cúi xuống đặt một nụ hôn lên mi tâm Tiêu Khiết Lam.

Hàng mi run rẩy nhập nhèm mở ra, Tiêu Khiết Lam mơ màng nhìn gương mặt yêu nghiệt đang phóng to của Lãnh Cô Hạo, tiểu dung cười khê. Thân người càng áp sát vào người Lãnh Cô Hạo.

Ồ? Mềm mềm vậy nè!! Còn cả mát mát nhẹ nhẹ nữa?!! Tiêu Khiết Lam nghi hoặc lùi lại sau, thân mình ngồi dậy như ngày thường; đang còn tự hỏi thấy cái gì thiếu thiếu lại cảm nhận ánh mắt của Lãnh Cô Hạo nhìn mình đầy nóng bỏng; nghi hoặc nhìn theo tầm mắt của Lãnh Cô Hạo nhìn mình, nhìn xuống thì ngây ngẩn cả người!!!

Bầu ngực đầy đà vì dáng người đang ngồi mà thoát ra khỏi tấm chăn, từng vết xanh tím từ cổ xuống dưới. Nhìn ngậy ra một lúc mặt của Tiêu Khiết Lam vốn ngơ ngẩn thì đỏ bừng đến tận mang tai, hai tay nhanh chóng kéo tấm chăn mỏng lên, người thuận thể nằm sấp mặt xuống giường cho bớt xấu hổ.

Nàng nhớ rồi!! Hôm... hôm... hôm qua vậy mà lại làm chuyện kia!!!! Nàng... nàng nhớ không nhầm mình còn.... Nghĩ đến đây mặt của Tiêu Khiết Lam đã đỏ đến tận cổ, không dám chui ra khỏi chăn nhìn Lãnh Cô Hạo.

Lãnh Cô Hạo nhìn phản ứng của Tiêu Khiết Lam chỉ biết cười trừ, hôm qua nàng say rượu còn muốn mình lắm. Nhìn xem!! Hết tác dụng phụ của rượu thì... chắc chắc!!! Phải bồi dưỡng thêm thôi.

Nghĩ nghĩ!! Lãnh Cô Hạo tà tà mỉm cười, nhớ đến Tiêu Khiết Lam hôm qua thì người nóng lên, tiến sát đến ôm Tiêu Khiết Lam đang núp trong chăn vào lòng ấm rộng của mình.

“ Lam nhi không thích sao??” Hắn cần hỏi xem nàng có bài xích cách thân mật này không, nếu không để Lam nhi giận thì mệt hần a!!

Tiêu Khiết Lam chôn mặt trong chăn nghe Lãnh Cô Hạo hỏi vậy thì nghĩ nghĩ, thấy hơi ấm sau lưng mình nhớ đến tối hôm qua tuy mặt đỏ như tôm luộc nhưng vẫn mở miệng lí nhí nói: “ Thích thích, nhưng ta đau lắm!!!” Nói xong thấy hạ thân mình còn đau thì mắt nhập nhèm nước. Nghe Tiêu Khiết Lam nói vậy Lãnh Cô Hạo vui mừng mang theo vài phần lo lắng cho thân thể của Tiêu Khiết Lam, xoay mặt Tiêu Khiết Lam vào lòng mình, hôn lên mắt rồi mũi, cuối cùng vẫn là đôi môi kia.

Không khí lại có phần nào đó ấm muội cùng hạnh phúc của hai người...

Trái ngược với không khí ấm áp và hạnh phúc cùng chút gì đó ấm muội của Hoàng Bắc phủ, tại một nơi nào đó của phía đông Sở quốc, cách hoàng thành Sở Quốc một nghìn dặm về phía Đông, một đạo quân mang binh giáp chỉnh tề đứng ngay thẳng, dù cho cơn rét có lạnh đến mức nào những người này vẫn giữ nguyên tư thế trong doanh quân, như một bức tượng.

Xung quanh yên ắng đến mức chỉ nghe thấy tiếng thở nhỏ nhẹ của hàng nghìn người, nhìn qua cũng tầm một trăm năm mươi đến hai nghìn người. Tư thế hiên ngang đầu đội trời chân đạp đất.

“ Bịch, bịch, bịch” Từng tiếng bước chân đi trên làn tuyết nghe bịch bịch vang lên, gần hai nghìn cái đầu nhìn lên hướng về phía chân núi cao cao trước mặt.

Dáng người rắn chắc, bước đi trầm ổn đến phía trước rồi dừng lại; thanh đao giắt ngang người được cố định bằng một bàn tay khỏe mạnh; áo giáp đỏ rực cùng tấm màn giáp phía sau càng tôn lên vẻ đẹp anh tuấn của Sở Thiên Tề.

Con người mang theo sát khí cùng một khí chất tôn giả lướt xuống dưới, đảo một vòng làm những binh sĩ phía dưới không run vì lạnh mà run vì khí chất kia; hải lòng thu hồi ánh mắt. Gương mặt nghiêm nghị hình thẳng phía trước nói to: “ Hôm nay! Ta! Sở Thiên Tề!!! Nguyên vì Sở quốc mà bồi dưỡng các người trở thành một người lính tài ba đánh bại Phong Định quốc!!!!” Nói xong còn rút thanh kiếm trong vỏ ra, hướng thẳng lên trời, hét: “ Các người ai muốn trả thù? Nếu muốn!! Trong ba tháng này phải hoàn thành huấn luyện mới đủ tinh nhuệ để diệt và làm loạn Phong Định quốc!!!!”

Sở Thiên Tề chưa dứt lời ắt phía dưới binh sĩ đã nào loạn hô lên: “ Vì Sở quốc!!! Nguyên diệt Phong Định!!!!”

“ Vì...!!!!”

“ Tướng quân...!!!!”

Hai nghìn người đồng loạt hô lên, vung tay lên trời. Trong mắt mỗi người đều là ý chí sôi sục. Không ai ở Sở quốc không biết chuyện Sở Quốc căm thù!!! Năm xưa kia, bọn họ chịu tổn thất gần mười nghìn quân để đánh chiếm dãy Thiên Nhai nhưng tưởng chừng sẽ thuộc về mình thì lại bị Lãnh Cô Hạo mới choắt tuổi đầu lừa, hấn giả làm một binh tinh nhuệ dưới trướng của một tướng quân của Sở quốc nên thông tin bị rò rỉ. Một phút vinh quang phút chốc trở thành tàn dư. Ai mà không hận cho được!!!!

Đây chính là cuộc huấn luyện quy mô bí mật của Sở Quốc, trong hai nghìn quân này đều được điều tra rõ ràng, thân phận chỉ có nhà quan trở lên, dù con nuôi hay nhặt được đều bị xếp vào hạng nghi ngờ mà bị loại bỏ. Cuộc tuyển chọn lần này nghiêm ngặt hơn trước nhiều, hai nghìn người nhưng chỉ lấy một nghìn người mà thôi. Cũng vì năm xưa quân Phong Định quốc trà trộn vào không ít, làm cho quân của bọn hấn nhiễu loạn và thất thủ. Không ngờ thiếu niên giết quân Phong Định như củ cải năm nào lại vì nghiệp lớn mà diệt chính người dân mình để chiếm niềm tin của kẻ thù. Năm đó, Sở Thiên Tề hấn vẫn còn dưới trướng của Thanh Đô tướng quân, đối với hấn mà nói thì Lãnh Cô Hạo là đối thủ đích thực của hấn; chiến sự năm đó vì hai phe phái trong Sở quốc mâu thuẫn, Thanh Đô tướng quân và Túc Diễn tướng quân đều phải ra trận, hấn và Lãnh Cô Hạo đều là tướng nhỏ ứng ý của hai người.

Năm đó, Lãnh Cô Hạo mười lăm, hấn mười sáu. Túc Diễn bị kẻ thân cận là Lãnh Cô Hạo tàn độc giết chết. Doanh quân hỗn loạn. Thanh Đô tướng quân bị hạ độc, kẻ đứng trên ngọn sào chịu sóng lại là chính Sở Thiên Tề hấn, vì Lãnh Cô Hạo cùng đồng bọn chạy trốn thành công mang theo toàn bộ bí mật trong lần chinh chiến nên mọi việc đều giao qua tay Sở Thiên tề hấn xử lý, Thanh Đô tướng quân lúc đó không kịp chữa độc mà bỏ mạng oan uổng. Tuyệt thay ông trời cũng không phụ tính nhẩn nại của hấn. Năm tháng sau đó hấn dẫn quân chinh chiến mong trả thù nợ cũ, nhưng vẫn bị lừa.

Một vỏ kia rõ đau đến điên người, cư nhiên thẳng chắn ngựa lại là Lãnh Cô Hạo hấn!!! Hấn dịch dung như lần trước, không ngờ cái kẻ xấu xí hôi miệng kia lại là kẻ anh tuấn như bây giờ. Lần đó đàn ngựa bị điên mà lần tiến công thất bại; thiệt hại lớn nhưng vẫn còn giữ được thể diện nhờ lần đánh sau đó ba tuần, quân hấn giành được một phần của Thiên Nhai.

Nay chốn thanh bình cũng nên sôi nổi rồi, Thiên Nhai tuy chịu nhiều trận đánh nhỏ nhưng cũng nên thay đổi không khí rồi. Lãnh Cô Hạo!!! Xem người như thế nào?? Ta thật mong chờ! Bỉ ổi! Hèn hạ! Thống khổ năm nào ta đều trả lại người Lãnh Cô Hạo!!!! Nụ cười ngạo nghễ mà bất cần, sát khí làm cho người người xung quanh Sở Thiên Tề khiếp đảm.

“ Ba tháng huấn luyện chính thức bắt đầu!!!! Tùng Tùng Tùng Tùng...”

MiH: Đạo này mk học để thi BD nên hơi bận, bởi vì gấp rút nên lâu lâu mới ra. Chương dài chút cho thỏa mãn mọi người.

Phần H này ko biết mọi người có thích ko? Mk ko biết nên ghi phần H ntn nữa? Dù sao như vậy mk thấy ợc rồi!!

Thanks kiu đã đọc tr nhak. Iu mọi người nhìu lắm!!!

19. Chương 19: Tự Làm Tự Chịu

Khi hai người rời giường thì mặt trời đã lên đến chính Ngọ; sửa sang lại y phục của mình xong Lãnh Cô Hạo quay sang nhìn Tiêu Khiết Lam đang ngồi trước bàn trang điểm.

Trải qua những sự việc kia, nhìn Tiêu Khiết Lam như vậy Lãnh Cô Hạo càng thấy mỉa hoặc động lòng người. Tư vị kia thật sự rất giống như người ngoài nói, nhớ đến đây Lãnh Cô Hạo ảm uỉ mình, dù sao đêm qua Tiêu Khiết Lam bị mình vắt kiệt sức rồi, nên lo cho sức khỏe của nàng thì tốt hơn.

Nghĩ nghĩ, trên mặt Lãnh Cô Hạo tràn đầy ý cười xuân, tiến đến sau lưng Tiêu Khiết Lam rồi cầm chiếc lược gỗ trên tay nàng.

Tiêu Khiết Lam bây giờ một phần thì xấu hổ phần thì thấy thỏa mãn; dù sao nàng vẫn mong mình sẽ sớm viên phòng cùng Lãnh Cô Hạo, tuy hơi xấu hổ một chút nhưng Lãnh Cô Hạo thích là được. Đang trong suy nghĩ, Tiêu Khiết Lam không nhận ra Lãnh Cô Hạo đã đi đến bên cạnh mình tự bao giờ, tay đang cầm lược bị một bàn tay to bao trùm rồi lấy đi thứ trong bàn tay.

Ngạc nhiên nhìn vào chiếc gương đồng, Tiêu Khiết Lam thấy thấp thoáng dáng người sau lưng mình; không biết vì thỏa mãn hay sao mà gương mặt Tiêu Khiết Lam không đỏ nữa mà còn nở một nụ cười như khai xuân.

“ Để ta giúp nàng!” Lời Lãnh Cô Hạo buông xuống, tay cũng hơi mất tự nhiên vì lần đầu giúp người khác chải tóc, tuy vậy lực đạo trên tay rất nhẹ nhàng như sợ chủ nhân của nó bất mãn vậy.

Phu thê một người chải tóc giúp người kia, gương mặt tràn ngập gió xuân làm cho cả gian phòng vì lạnh mà sáng bừng cả lên.

....

Trong lúc Lãnh Cô Hạo đang ăn điểm tâm thì có người đến báo tin có chính sự cần giải quyết, gương mặt Vũ đẩy về bất mãn nhìn Lãnh Cô Hạo nhưng Lãnh Cô Hạo làm ngơ, để Vũ bồi Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo an tâm rồi đi trong con mắt đầy lo lắng cùng bất mãn của hai người.

Hạnh phúc... nhiều lúc cũng thật giản đơn!!

....

Trong một gian phòng tối om, bàn tay năm ngón giơ lên cũng không thấy đường bóng dưng sáng lên một ngọn lửa nhập nhòa rồi tiếp theo sau đó là hàng loạt cây nến trên tường dọc theo hành lang được thắp sáng.

Những con người trong lòng giam sát đã lâu không thấy được ánh sáng bây giờ bỗng dưng chói lên làm một số người găm gú lên đầy vẻ thống khổ, tuy hình dáng con người nhưng âm thanh của họ như bị mất đi chỉ còn sót lại là âm thanh của bản năng họ. Đưa tay che mắt là đa số trong những lòng giam dọc đi con đường, Lãnh Cô Hạo hài lòng nhìn xung quanh rồi đi tiếp. Đây cũng chỉ là mới bắt đầu địa ngục mà thôi, Bạt Thiệt Ngục!!!

Những con người vu oan giá họa hay hại người khác bằng ngôn xảo đều được đưa vào Bạt Thiệt Ngục này, tuy bị kéo dài lưỡi rồi cắt đi nhưng Lãnh Cô Hạo hẳn vẫn thấy hình phạt này thực sự chưa đủ, nỗi đau chỉ dưới dạng sự thống khổ của chính bản thân mà thôi, lúc mất đi cảm giác thì không còn gì thú vị cả. Lấy ánh sáng làm tiêu khiển cũng thú vị. Để cho họ biết khi sống dưới ánh sáng thế nào là hạnh phúc và thế nào là tuyệt vọng vì sống trong tối. Gương mặt Lãnh Cô Hạo mất hết nét tươi cười dịu dàng như hồi sáng mà thay vào đó là nét cười lãnh huyết đầy khát máu. Đôi con người di chuyển trên từng người như muốn xem xét cái gì đó, tiếng bước chân ‘ cồm cộp’ liên tiếp nhau vang lên làm những con người trong những chiếc lồng vừa chịu nỗi đau trên đôi mắt cùng sự sợ hãi bất an trong lòng, họ tuy phạm tội không tính phải nặng nhưng mất đi cái lưỡi cùng âm thanh rồi đến con mắt làm họ dần thấy khiếp sợ. Bạt Thiệt Ngục là ngục đầu tiên bọn họ đang ở trong Thập Bát Ngục, cũng chính là nơi đầu tiên mà vị Tam vương gia ghé thăm để xả nỗi lòng. Bây giờ Tam vương gia hay ai đó vào đây cũng không tốt đẹp gì, họ đã trải nghiệm qua rồi, đều là những kẻ biến thái!!! (Hạo ca ghé thăm để giết người đó mờ, còn những người khác thì như Vũ Ca hay những tên giám ngục, m.n cứ xem người trong Thập Bát Ngục đều là kẻ biến thái thì hơn!)

Trái ngược với những lần trước, Lãnh Cô Hạo bình thần tiến sâu xuống lòng đất đến với từng ngục khác. Thập Bát Ngục được xây dựng sâu dưới lòng đất có dạng như tòa tháp nhưng bây giờ tòa tháp này chìm mà thôi; để tránh tù nhân trốn thoát, cách xây này cũng rất tiện lợi, nếu cần di chuyển tù nhân thì có thể đưa đi bằng con đường ngầm khác...

Tiến đến tù ngục thứ 6, Lãnh Cô Hạo dừng lại những quần ngục phía sau cũng cung kính đứng hai bên mời Lãnh Cô Hạo vào.

Đôi con người Lãnh Cô Hạo hờ hững nhìn mọi thứ vào tầm mắt, nhìn sâu vào trong Đồng Trụ Ngục – cái tên của ngục này; đôi con người liền chuyển sang vẻ thị huyết khát máu tận cùng như con sói thấy mồi.

Phất vạt áo, Lãnh Cô Hạo tiến vào Đồng Trụ Ngục. Quần ngục cứ vậy mà cung kính đi theo sau.

Đồng Trụ ngục, nơi giam giữ những kẻ có tội danh giết người nhưng cố ý muốn thoát khỏi tội danh mà giả danh hay đổ tội cho người khác. Xung quanh Đồng Trụ Ngục không giống như Bạt Thiết Ngục mà xung quanh dựng đứng những trụ cột bằng đồng cao gần 4 trượng, rộng 2 trượng, dưới chân trụ đồng có đúc một lò để nhóm lửa. Cách thức tra tấn con người ở đây chính là ép tù nhân ôm trụ đồng, và khi đốt than lên trụ đồng nóng lên, độ nóng sẽ làm da thịt của họ bị cháy như làm một con gà nướng vậy, đây là một cách thức tra tấn về thể xác khác. Nếu tù nhân chịu đựng được trong vòng một canh giờ thì được chuyển đến ngục khác, cứ thế mà tiếp diễn còn tù nhân nào không vượt qua thì một tuần sẽ bị tra tấn một lần.

Ai có sức chịu đựng tốt mà chịu được Thập Bát Ngục sẽ được phóng thích, nhưng cho đến tận bây giờ vẫn chưa có ai suất sắc ra khỏi Thập Bát Ngục của Phong Định Quốc này.

Di chuyển vào sâu, ngoằn ngoèo qua vài nơi; Lãnh Cô Hạo tiến đến bên chiếc ghế đặt ngay ngắn giữa phòng, từng ngọn nến được thắp sáng lên cho ta thấy rõ đối diện bên kia thanh sắt là hình ảnh một người đang bị treo lên, tóc xõa như quỳ, dường như đang hôn mê.

Quản ngục liếc nhìn biểu cảm của Lãnh Cô Hạo đang nhìn người đang bị giam rồi nói lui sau với tên cai ngục: “ Tạt cho nó tỉnh!!”

Tên cai ngục với vẻ mặt dữ tợn cúi đầu đi đâu đó, lâu sau bên kia thanh sắt tên cai ngục tạt một thùng nước lạnh lên đầu người đang bất tỉnh kia, không nhìn lấy một cái rồi ra ngoài, khóa cửa lại rồi lâu sau đứng sau quản ngục, cúi đầu. Người bị treo đang bất tỉnh động đậy, cái lạnh thấm vào từng tác thịt trên người làm Yên Chi run lên dữ dội mơ màng mở mắt ra ngẩng đầu nhìn lên phía trước.

“ Aam... ưm...a...a!!!” Yên Chi thét lên, gương mặt co giật đầy sợ hãi nhìn chằm chằm Lãnh Cô Hạo như đề phòng cái gì đó; tay chân vì bị ghiền xích không cử động được cọ xát dữ dội với dây xích cũng không làm Yên Chi thấy đau đớn, cơn lạnh chạy dọc theo sống lưng càng tố cáo nỗi sợ hãi vô hình của Yên Chi đối với Lãnh Cô Hạo.

Điều này cũng đúng mà thôi, Yên Chi nàng đã chuyển liên tiếp 5 ngục rồi. Như nhớ ra cái gì đó, Yên Chi đảo mắt nhìn xung quanh. Khung cảnh khác lạ, chỉ giống nhau là cái mùi ẩm mốc cùng màu đen bao phủ mà thôi. Yên Chi tuyệt vọng rơi nước mắt, nàng lại bị chuyển sang ngục thứ 6 rồi.

Từ Bạt Thiết Ngục nàng đã mất lưỡi cùng âm thanh bị Lãnh Cô Hạo phong bế lại, nhưng không ngờ rằng Lãnh Cô Hạo lại chuyển tiếp nàng đến Tiễn Dao Ngục khi chưa làm mù đôi mắt này của nàng, đến Tiễn Dao Ngục thì nàng lại mất mười đầu ngón tay, lúc đó nàng chỉ muốn chết đi, sức lực bị vắt kiệt, trong mơ màng nàng lại bị chuyển đến Thiết Thụ Ngục để chịu nỗi tra tấn bị dao cứa vào lưng đau đến chết đi sống lại. Qua Nghiệt Kính Ngục may mà ngục này chỉ vấn hỏi nếu không nàng cũng chết, tiếp đến ngục thứ năm là Chung Lưng Ngục nàng bị nhốt vào lồng rồi mang hơ trên lửa một canh giờ. Đến bây giờ, nàng cứ nhiên lại sống; những cảm giác kia đã khiến tinh thần nàng ngày càng muốn chết, tuy vậy nàng vẫn mong người đó đến cứu nàng. Nhiều lần, Yên Chi nàng từng hỏi với mình y cho nàng uống thuốc gì mà sao sinh mệnh nàng lại không kết thúc được như vậy, biết thế nàng đã không mù quáng tin y, chỉ vì một chút tình cảm của nàng đối với y mà nàng lại giao tất cả những gì mình có cho y. Y thực ác, mình nghĩ sao mà yêu y chứ; thà rằng giả vờ yêu Lãnh Cô Hạo còn hơn!!!! Nghĩ đến đây, Yên Chi lại càng thương tâm, thể xác vốn đau đớn bây giờ lại đau hơn nhưng không bằng trái tim của nàng đang đau, phần tình cảm nàng dành cho Lãnh Cô Hạo là sự thật nhưng cái cảm xúc nàng dành cho người đó lại càng mãnh liệt hơn, nàng luôn tự tin mình có thể chinh phục được hai người nam nhân... nhưng!! Nàng lầm rồi!! Nam nhân vốn bạc tình!!

Nghĩ lại những gì đã làm, suốt mấy tháng chịu tra tấn Yên Chi nàng lại đau đớn không nói lên lời, như cái gì cứa vào tâm can của nàng. Người tử tử yêu thương nàng, đối tốt nàng, quan tâm nàng lại vì người đó mà phụ thứ tình cảm thuần khiết kia, phụ ơn cứu mạng của Lãnh Cô Hạo. Càng nghĩ, nước mắt trên mặt Yên Chi ngày càng rơi xuống, gương mặt khả ái khi xưa nay còn đâu?? Chỉ còn những vết roi ngoằn ngoèo trên gương mặt, miệng nhỏ mím chặt đến bật máu, đôi con ngươi thanh thuần nay chỉ còn trống rỗng cùng sự bi thương vô hạn đang ngược nhìn nam nhân trước mặt; thân thể vốn lành lặn đầy nét quyến rũ nay lại bị khuyết tật, đôi tay kia... thật sự không dễ nhìn!! Tầm lưng kia..

Lãnh Cô Hạo ngồi đối diện với Yên Chi nhìn vậy tràn đầy kinh bỉ. Hừ!!! Bị thương? Nực cười! Tự làm tự chịu là vốn trên đời này!!! Nhìn ánh mắt cầu xin của Yên Chi Lãnh Cô Hạo chậm rãi mở miệng: “ Bắt đầu!!” Hừ!! Dám phụ Lam nhi, tổn thương nàng chính là tổn thương bốn vương, dám ở trong phủ của ta

mà đỡ trò. HỦ!!! Đúng là nuôi ông tay áo!

Nghe lệnh, quần ngục cùng những tên cai ngục đi làm việc, lâu sau đã mang Yên Chi trói lên trụ đồng rồi châm lửa.

“ Ừm... a...a...a!!” Từng tiếng hét không ra hét vang lên, Yên Chi nước mắt đầy mặt nhìn Lãnh Cô Hạo đầy khẩn cầu, nàng biết, thứ mà người đó cho nàng có công dụng gì đó mà không khiến nàng chết đi, võ công của nàng nàng hiểu, nếu nàng không ăn thứ kia thì đến ngục thứ ba nàng đã sớm chết từ lâu rồi. Đến tận ngục thứ 6 này nàng chỉ muốn chết một cách thoải mái mà thôi, chịu sự tra tấn này nàng chịu không nổi.

Nhìn cảnh nữ nhân kia bị trói chặt rồi la hét, Lãnh Cô Hạo đưa mắt sang nhìn tên quần ngục bằng ánh mắt thâm ý.

Như hiểu rõ ánh mắt này, quần ngục cúi đầu cung kính nói: “ Nô tài sẽ không để ả ta chết!!”

Ngước nhìn nữ nhân kia chịu tra tấn, khoe miệng Lãnh Cô Hạo nhếch lên càng cao. Những kẻ dám đụng đến nàng nên có kết cục này. Phất tay áo, Lãnh Cô Hạo rời đi.

....

Trong phòng gian phòng đặc biệt ở Thập Bát Ngục, Lãnh Cô Hạo ung dung ngồi xem tin tình báo, bên cạnh chính là thần y Âu Phi Dương. Ánh nến dập dờn đủ để soi sáng gian phòng nhỏ mà đầy nét hoàng tộc.

Âu Phi Dương nhìn Lãnh Cô Hạo không chú ý đến mình thì bủn xỉn, không thèm để ý nghịch nghịch thứ ám khí trong tay.

Lâu sau Lãnh Cô Hạo buông tờ giấy xuống, con người nhàn nhạt nhìn lên phía trước hỏi lơ đãng: “ Có thông tin gì từ miệng ả không?”

Âu Phi Dương đang nghịch ám khí nghe vậy cũng lơ đãng đáp trả: “ Ả ta kín miệng ghê!! Ta đã thử bết mồm ả xem trong đó có thứ gì mà không chịu khai mà buồn là chẳng có cái gì cả, ta còn định mổ tim ả xem trong tim ả có cái gì đây!!.... bla bla”

Nghe Âu Phi Dương nói vậy, trên mặt Lãnh Cô Hạo sớm đen nay còn đen hơn, thái dương giật giật. Nói đầy giận dữ: “ Ả ta bị phong bế âm!!”

“ Ó! Đúng nhĩ! Ta quên, ả ta không chịu nói!! Nhưng ta đoán ả rất xem trọng người đã sai kiến ả!!!” Nói xong Âu Phi Dương nghiêm trọng nhìn sang Lãnh Cô Hạo một, cười lên một cái. Trong hết sức tức cười nhưng Lãnh Cô Hạo thì vẫn đờ mặt ra.

Quan hệ giữa Lãnh Cô Hạo và Âu Phi Dương cũng rất đặc biệt. Ngoài sáng thì Âu Phi Dương là thần y thường vắng mặt bên cạnh Lãnh Cô Hạo còn trong tối Âu Phi Dương và Lãnh Cô Hạo xem như hợp tác với nhau, tùy vậy mà xưng hô luôn có thể thay đổi.

Lãnh Cô Hạo nghe vậy cũng không để ý đến Âu Phi Dương mà đắm chìm trong suy nghĩ riêng của mình. Yên Chi được hắc cướp được từ tay bọn Sở Quốc nên để tăng thêm hảo cảm hắc mới tạo việc làm cho bọn người này; hắc không muốn sau này bọn người mà hắc cướp được cản lại. Chỉ cần thu phục bọn chúng là được. Nghĩ như vậy, quan sát mấy năm cũng không thấy vấn đề tự nhiên không ngờ lại bị lọt một con mồi. May mà Tiêu Khiết Lam hắc không sao, giờ hắc phải tra đến tận cùng ai là kẻ chủ mưu sau cùng mới được. Lam nhi nhà hắc đơn thuần như thế sao hiểu đời là gì được cơ chứ!!

MiH: Chào m.n dạo này tố hơi bận nên post hơi chậm, hi hi thông cảm. Thứ 5 tố thi rùi mà vẫn cố ra chương mới ko bị bơ nek. Chúc m.n đọc truyện vui vẻ. À! Ai mua áo quần tết chưa ạ? Ko biết dạo này mốt j ta. Tố đag phân vân nek. Ai góp ý đi~

20. Chương 20: Tâm Tình

Gửi phần tình này vào gió Đông!

Đúng là có kẻ nào đó đang sắp đặt mà!! Lãnh Cô Hạo nghĩ trong lòng, mày rậm nhú lại, lại tăng thêm phần cương trực trên khuôn mặt như tượng kia.

Âu Phi Dương đứng bên cạnh nhìn biểu tình của Lãnh Cô Hạo thì khẽ thở dài, gương mặt thu bỏ vẻ cợt nhả thường ngày vốn có, lãnh đạm nhìn Lãnh Cô Hạo nói tin tức mà trong lòng canh cánh lâu nay: “ Đạo này tin tức từ dãy Thiên Nhai bị phong bế, mật thám bên Sở quốc cũng không lấy được thông tin nào quan trọng nhưng dường như bên Sở quốc đang chuẩn bị làm một điều gì đó rất quan trọng thì phải...” Nói đến đây, Âu Phi Dương nhìn mặt Lãnh Cô Hạo.

“ Hừ!! Sở Thiên Tề bọn chúng một không trả thù hai cũng đánh!!!” Lãnh Cô Hạo tự tiếu tự phi cười nhạo. Suốt mấy năm lần trong doanh trường Sở quốc, cách hành binh hay tính cách gì của Sở Thiên Tề hẳn là người rõ nhất. Không ai hiểu mình hơn kẻ thù cả!!

Âu Phi Dương như đoán trước lời nói của Lãnh Cô Hạo thì khẽ thở ra, điều mà hẳn lo sợ là thông tin phía sau mà hẳn chưa nói đây này, gương mặt lãnh đạm giờ lại phủ thêm một tầng mờ hôi mỏng: “ À! Bên ngoài Thanh Ty thành hình như đang có người lấy thông tin từ Điệp Lô của vương phi... nhỉ?” Nói đến cuối ý, Âu Phi Dương mồ hôi chảy ròng, tâm lý đã chuẩn bị sẵn từ trước bây giờ hoa hoa lệ lệ không còn một móng. Đôi con ngươi đảo lên đảo xuống tránh ánh mắt của Lãnh Cô Hạo đang làm mình lạnh.

“ Hử!!!!!!” Lãnh Cô Hạo như không nghe thấy giọng kéo dài lên, mồ hôi của Âu Phi Dương càng đổ nhiều hơn.

“ Ồ... à... Bên Điệp Lô báo rằng có người đang dò la thông tin của vương phi!!” Nói xong giống như được giải thoát, thở nhẹ một hơi.

Ài! Đúng là khổ hẳn mà, nào có giống như đối tác làm ăn như xưa không!! Rõ ràng là đang áp bức! Bốc lột tinh thần người ta mà!! Âu Phi Dương ai oán kêu to trong lòng.

Nghe Âu Phi Dương nói xong, gương mặt của Lãnh Cô Hạo lại càng thâm trầm.

Người kia liệu có phải bên Sở quốc? Không! Không chắc chắn!! Dù bất luận như thế nào, Lam nhi của hẳn sẽ được hẳn an an toàn toàn bảo hộ.

Con người mang nét kiên định suy nghĩ, Âu Phi Dương đứng bên cạnh nhìn Lãnh Cô Hạo đầy thâm ý. Haizz! Vương gia người lại có lúc dịu dàng như vậy! Vương phi cũng thật tốt số! Nghĩ xong hẳn tự cảm thấy không còn việc gì nên nhanh chóng rời khỏi, tốt nhất là rời khỏi nơi âm u này thì hơn.

Trong gian phòng nhập nhòa ánh lửa sắp cạn dầu, Lãnh Cô Hạo tâm trí định thần suy nghĩ sâu xa diễn biến tiếp theo.

Khi Lãnh Cô Hạo rời khỏi Thập Bát Ngục cũng đến lúc mặt trời lặn xuống, vì còn vương vấn chút tư vị của mùa Đông nên không khí trời vẫn còn se lạnh. Chỉnh lại vạt áo, yên tĩnh ngồi trong xe ngựa đang chạy chậm chậm trở về phủ.

“ Cạch” Mở nhẹ cánh cửa phòng, Lãnh Cô Hạo nhanh chân tiến vào trong phòng. Hơi ẩm lập tức xua đi hơi lạnh trên người.

“ Chàng đã về!!” Tiêu Khiết Lam đang ngồi trên giường đọc sách nghe tiếng động thì vui mừng nhìn qua, giọng nói mang nét vui mừng tràn đầy không hề giấu giếm.

“ Ừm!” Tiến gần đến bên giường, cúi người hôn lên mi tâm của Tiêu Khiết Lam, đôi con ngươi tràn đầy nhu tình.

Hai người cứ thế nhìn nhau, như nhìn một vật gì đó quan trọng nhất của mình mà để nâng niu, trân quý. Không khí ấm áp mà hòa hợp đến xiêu lòng.

Ngồi nhìn Lãnh Cô Hạo một lúc, cuối cùng Tiêu Khiết Lam mở miệng nói: “Chàng đã ăn chưa?” Tuy bây giờ chưa hẳn tối nhưng trong phủ cũng đã dùng xong điểm tâm rồi, nàng cũng không ngờ hôm nay Lãnh Cô Hạo lại về sớm đến thế.

“Ừm! Chưa!” Nói xong dìu Tiêu Khiết Lam trên giường xuống rồi chỉnh lại vạt áo của nàng, dìu đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

“Ta biết nàng ăn rồi nhưng nàng có thể bồi ta ăn!” Gương mặt mang nét tà tà mị mị nhìn Tiêu Khiết Lam. Thật không giống tướng quân anh dũng một chút nào cả! Tiêu Khiết Lam cười nhẹ, phong tình càng thêm vạn chủng.

Cho nha hoàn bưng đồ ăn lên, Lãnh Cô Hạo vẫy tay cho lui xuống. Hai người hòa hợp người gấp ta ăn, cuối cùng đến khi bụng của Lãnh Cô Hạo hơi to lên rồi bỏ đĩa xuống.

Nhìn Lãnh Cô Hạo đang uống trà, Tiêu Khiết Lam nhìn một chút rồi hạ tầm mắt xuống tay áo của mình, trong tay nàng đang cầm chiếc trâm cài mà nương nàng cho. Dạo kia khi trở về nàng đã định nói nhưng không ngờ bị xao nhãng rồi bị bệnh như thế, bây giờ cũng nên nhờ Lãnh Cô Hạo chàng.

Nàng muốn cả hai không có bất cứ bí mật gì, bởi vì, nàng tin chàng!

“Sao vậy?” Nhìn gương mặt Tiêu Khiết Lam nhìn chăm chú thứ gì đó, Lãnh Cô Hạo hiểu kì hỏi.

Ngước gương mặt xinh đẹp lên, nở một nụ cười tươi đẹp. Nàng nhận ra dạo này nàng rất hay cười.

Đưa chiếc trâm trong tay đặt lên bàn, nhìn chăm chú nó rồi nói: “Là của nương thiếp!”

Lãnh Cô Hạo nhìn ra sự trân trọng trong mắt Tiêu Khiết Lam thì đưa tay cầm lấy nhẹ nhàng.

Là một cây trâm rất đẹp, thật sự rất hợp với nàng. Lãnh Cô Hạo suy nghĩ. Nhưng!

Đưa tay vân vê họa tiết trên chiếc trâm, Lãnh Cô Hạo mở miệng: “Chiếc trâm này, thủ nghệ hình như không phải của Phong Định quốc!” Con người nhìn Tiêu Khiết Lam như chắc chắn.

Nghe Lãnh Cô Hạo nói vậy, Tiêu Khiết Lam khẽ gật đầu, nói ra nghi vấn của Lãnh Cô Hạo: “Ngày thiếp ra cửa thì muốn nặn đất giống như cây trâm này, nên thiếp đưa cho lão nhân làm tượng chiếc trâm xem họa tiết, lâu sau ông ấy bảo chiếc trâm này không nên có ở Phong Định quốc. Rồi thiếp mới biết được cây trâm này xuất sứ từ Sở Quốc!” Nói xong một câu này, Tiêu Khiết Lam lấy lại hơi, lâu rồi chưa nói câu nào dài như vậy.

Ừm! Không sai. Ở Phong Định Quốc không thể có được kĩ thuật làm trang sức như thế này, chiếc trâm này được làm rất tỉ mỉ, cẩn trọng. Điều hẳn chú ý chính là vật liệu của chiếc trâm. Ở Phong Định Quốc nếu có loại huyết ngọc này sớm đã dâng lên hoàng đế từ lâu, sao lại có ở trên một nha hoàn trong Tiêu phủ chứ.

Biết Tiêu Khiết Lam có vấn đề muốn cho mình biết, hẳn ung dung điều chỉnh tư thế để nghe Tiêu Khiết lam nói.

“Thiếp nghĩ! Nương của thiếp là người Sở Quốc!” Tiêu Khiết Lam nói đầy hoang mang.

“Sao nàng lại chắc chắn như vậy? Có thể đây là thứ của người nào đó tặng cho nương nàng rồi nương nàng để lại cho nàng?”

“Bà bà từng nói, nương ta rất xinh đẹp! Nhưng không phải chỉ có thế, học vấn của nương ta rất cao; ngày mà nương ta giúp bà bà chữa thương cũng tự mình vận võ rồi tìm được cho bà bà. Phong thái mà nương ta mang lại cho bà bà không phải là sự thấp hèn hay tự ti của nha hoàn mà là một phong thái rất... ta không biết nói sao vì bà bà cũng không giải thích cho đúng được!” Tiêu Khiết Lam nhớ lại bà bà nên con người toàn một mảnh nhu hòa cùng ấm áp, nàng không chú ý tự mình xưng ‘ta’ chứ không phải là ‘thiếp’. Lãnh Cô Hạo nhìn thấy vậy cũng cười sâu. Vị bà bà mà hẳn chưa gặp mặt này thật sự yêu thương nàng như lời nàng nói.

“... Bà bà còn nói, ‘vận mệnh là do con người chọn, dù đúng dù sai thì phải tiếp nhận mà sống!’ Ta không hiểu đó là như thế nào nhưng bây giờ ta đã hiểu ra; nương ta vì bỏ cuộc sống nhung lụa gì đó mà đi theo

phụ thân ta, mệnh mà nương chọn không thể quay đầu nên dù thế nào bà vẫn tiếp tục theo đuổi thứ mà bà chọn!” Nói xong, Tiêu Khiết Lam nhìn Lãnh Cô Hạo nói: “ Ta chọn chàng là đúng... phải không?”

Lãnh Cô Hạo nhìn sự bất an trong mắt Tiêu Khiết Lam thì có cảm giác gì đó rất khó chịu. Hắn biết vương vị vương gia không chỉ một nữ nhân, nhưng bây giờ hắn thà chọn cuộc sống của nàng hạnh phúc còn hơn đám nữ nhân yên oanh kia. Dù sao nếu đại ca hắn bắt buộc hắn nạp thiếp thì... diệt trước khi vào phủ thì hơi! Ừm.

Đưa tay kéo gương mặt nhỏ sát gương mặt mình, mũi chạm nhẹ lên mũi nàng rồi cọ cọ, con người nhu tình nhìn Tiêu Khiết Lam nói: “ Đúng, nàng chọn rất đúng người đó! Ta sẽ không để nàng chịu khổ đâu!” Nói xong còn in lên mũi Tiêu Khiết Lam một nụ hôn.

Tiểu dung của Tiêu Khiết Lam giãn ra rồi cong lên, mắt chủ động nhắm lại ngênh hợp với nụ hôn trên môi của mình. Nương! Bà bà! Bây giờ con rất hạnh phúc!

Rời khỏi môi của Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo xoa xoa gương mặt của Tiêu Khiết Lam nói: “ Ôm quá! Nàng nghỉ ngơi cho tốt vào, ta sẽ cho người hỏi thăm chuyện của nương nàng năm đó!” Bàn tay chai sạn xoa nắn gương mặt mềm mịn, tay kia cầm chiếc trâm trên bàn cài lên lọn tóc sau đầu của Tiêu Khiết Lam.

Thần người một hồi, Lãnh Cô Hạo nói mà nhìn Tiêu Khiết Lam không rời: “ Nàng thật sự! Rất đẹp!”

“ Vâng!” Nói khẽ một tiếng, Tiêu Khiết Lam chủ động ôm Lãnh Cô Hạo. Rúc người vào trong lòng chàng, ngửi mùi hương của riêng chàng có, nàng thích, thích lắm! Thích khoanh khắc bây giờ.

21. Chương 21: Quá Khứ Của Cả Ba

Hồi ức mới đó đây,

Ngoảnh đầu lại chẳng thấy.

Tìm kiếm bóng hình cũ,

Vương vấn nổi tơ sầu.

Sáng sớm hôm sau, Lãnh Cô Hạo mang Tiêu Khiết Lam vào cung chơi cho đỡ phiền chán.

Đi trên con đường rộng, tiếng xe ngựa lạch cạch không ảnh hưởng gì đến người đang ngồi trong xe ngựa. Tiêu Khiết Lam ngủ ngon lành trên đùi của Lãnh Cô Hạo, còn Lãnh Cô Hạo tuy nhắm mắt nhưng không biết hắn có đang ngủ hay không chỉ có tiểu dung vẫn cong lên.

Khi tiến vào cung, ý thức của Tiêu Khiết Lam mới thanh tỉnh lại, dụi dụi con mắt khá sưng, Tiêu Khiết Lam mất ngủ vì tối qua.. khụ khụ!! Mài mệt quá độ.

Khi vào đến cửa điện thì hoàng hậu Vân Nhu không có chút đoan trang nào mà kéo Tiêu Khiết Lam đi, bỏ mặc hai nam nhân đang đứng ở cửa điện nhìn theo cùng hàng trăm hạ thần cùng nha hoàn đang có mặt.

Khi đi, Tiêu Khiết Lam bỏ lại nụ cười nhẹ cho Lãnh Cô Hạo. Chàng yên tâm, thiếp còn có võ công kia mà, tuy vẫn không như xưa. Hi hi.

Lãnh Cô Hạo thì yêu chiều nhìn theo cho đến khi Tiêu Khiết Lam khuất bóng.

Vân Nhu lôi kéo Tiêu Khiết Lam đến tấm điện Hải Đường của mình, tự nhiên pha cho Tiêu Khiết Lam một chung trà rồi như có như không đẩy thâm ý nhìn Tiêu Khiết Lam từ đầu đến chân một lượt.

Bị hoàng hậu tỷ tỷ nhìn như vậy, mặt Tiêu Khiết Lam không biết sao nóng lên bất ngờ. Cúi đầu nhìn vòng tay mà Lãnh Cô Hạo tặng trên tay.

“ Tỷ nghe nói muội cùng với Hạo nhi đã đồng giường cộng chăn?” Vân Nhu nói không hề kiêng dè điều gì làm mặt của Tiêu Khiết Lam càng nóng thêm. Sao hoàng hậu lại không để ý có nha hoàn cùng hoạn quan xung quanh kia chứ, Tiêu Khiết Lam bối rối cùng xấu hổ mà cúi gầm mặt hơn.

Nhận thấy không khí có phần xấu hổ, Vân Nhu cuối cùng biết mình lỡ lời. Ách! Thật là, cái tính này của mình. Lấy tay vỗ vỗ vài cái lên miệng mình, Vân Nhu liếc nhìn tâm phúc bên cạnh một cái.

Ma ma biết sự tình, vội vàng cho người trong điện lui xuống hết, rồi cũng lui xuống theo. Khi đi còn biết ý khép cửa lại một chút.

Thấy mọi người đã lui xuống hết, Vân Nhu nhìn Tiêu Khiết Lam đầy vui vẻ hỏi: “ Sao vậy? Ta nghe nói chuyện của muội rất nhiều người quan tâm nha! Còn có người lại nói đến xa xôi rằng cực hải tử của muội cùng Hạo nhi là trai hay gái nữa đấy!!” Nghe vậy, Tiêu Khiết Lam sững sốt, mặt đỏ như gấc.

“ Hi hi! Đừng lo, họ chỉ đang quan tâm muội thôi; tuy cách quan tâm này hơi thái quá!” Vân Nhu cười nói rồi đến bên cạnh cầm tay Tiêu Khiết Lam, dịu dàng nói: “ Lam nhi, muội chăm sóc tốt cho Hạo nhi giúp chúng ta được không? Muội không biết khoảng thời gian đó Hạo nhi làm ta cùng Phong đau lòng như thế nào đâu. Lam nhi, sinh cho hần một hài tử; nhà ba người hạnh phúc sẽ làm hần phần nào át đi bản chất sâu trong con người nó!” Khi nói, Vân Nhu nhìn vào gương mặt của Tiêu Khiết Lam, nhìn rất sâu. Khiến Tiêu Khiết Lam không nắm bắt được, Vân Nhu nhìn vào mắt nàng mà như nhìn vào điều gì đó.

Nhìn vào Vân Nhu, Tiêu Khiết Lam thể hiện sự lo lắng dâng lên trong đáy mắt.

“ Chắc Hạo nhi chưa kể với muội! Hazz! Lại đây, ngồi xuống thưởng trà ta kể muội nghe!” Giọng nói của Vân Nhu mang theo một tia luyến tiếc, điều gì đó khó nắm bắt làm Tiêu Khiết Lam bị cuốn hút làm theo lời nói.

“ Năm ấy, năm Hạo nhi 3 tuổi, Phong cùng ta đã 6 tuổi rưỡi. Vì ngày hôm ấy là Tiết Thanh Minh nên có hội thả lồng đèn ngoài cung. Ta vào cung từ sớm để tìm Phong, muội cũng biết ta là thể tử phi cùng là thanh mai trúc mã với Hạo nhi và Phong mà. Vì Hạo nhi muốn đi ngắm cùng Nghê phi là nương của hần nên ta cùng Phong đi trước, đến nơi Phong bỗng cảm thấy tức ngực, vì muốn bồi ta nên Phong đợi đến tối để cho ta xem lồng đèn; vì cơn đau trước ngực Phong chuyển nặng nên ta xem đỡ nửa chừng phải về phủ, Phong phải vào cung. Sớm hôm sau ta nghe tin nương của Hạo nhi và Phong đã chết! Còn có Thục phi cũng không rõ nguyên nhân mà chết!” Nói đến đây, Vân Nhu quay đầu nhìn sang Tiêu Khiết Lam vẻ chán chừ.

Nàng không nghe Hạo kể, những điều Hạo muốn kể thì nàng sẽ nghe. Cũng như Hạo ít khi hỏi về quá khứ của nàng nên nàng cũng luôn tôn trọng quá khứ của chàng. Không ngờ...

Hạo cùng hoàng thượng đều là con ruột của Nghê phi với Tiên hoàng. Vì năm đó Hoàng hậu không sinh được con nên nhận hoàng đế Lãnh Cô Phong làm con thừa tự của mình. Nghê phi đau khổ chia lìa với Lãnh Cô Phong nên luôn luôn mang tình yêu thương của mình dành cho hai đứa con chuyển sang một mình Lãnh Cô Hạo khi hần vừa mới sinh. Tiên hoàng vì thấy Nghê phi đau buồn đứa con đầu lòng mình không thể nuôi lớn nên để Lãnh Cô Hạo làm con đầu của Nghê phi.

Nghĩ đến đoạn thông tin mà nàng nghe rồi kết hợp được, ngược mắt nhìn Vân Nhu muốn nghe tiếp.

Nhận được ánh mắt kia, Vân Nhu liền đi vào hồi ức của mình kể: “ Năm đó ta không biết nguyên nhân mà Nghê phi cùng Thục phi mất mạng nên lo lắng chuyển vào cung an ủi Phong cùng Hạo một thời gian. Muội không biết tình cảnh lúc đó làm ta sợ như thế nào đâu! Phong tuy luôn giấu tình cảm của mình đối với Nghê phi nhưng ta biết hần rất rõ, lúc đó trong mắt Phong toàn tràn đầy sự thù hận mà ta chưa từng được biết...”

..... Đây là đường phân cách kí ức.....

Vân Nhu lúc 6 tuổi chạy thục mạng qua cánh cửa vàng rộng lớn, vì tư cách là Thái Tử phi tương lai nên nàng luôn có đặc cách này.

“ Phong ca ca!” Nhận thấy dáng người Phong ca ca sau cánh cửa, Vân Nhu gọi, tay xách váy lên chạy đến bên cạnh Phong ca ca. “ Phong... ca ca...” Tiếng nói nhỏ dần, ngược mắt nhìn Phong ca ca, trong lòng Vân

Nhu run sợ. Phong ca ca đáng sợ quá, nước mắt rưng rưng nhìn xung quanh. Không khí ngột thở làm Vân Nhu nhỏ bé kìm nén không được mà bật khóc.

Mọi người sao thế này, tay nhỏ cầm lấy vạt áo Phong ca ca, Vân Nhu nép vào lòng Lãnh Cô Phong nghẹn ngào khóc.

“ Phong ca ca, Phong ca ca..., ca... ca sao vậy? Nhu nhi sợ! Hức... Hạo ca nhi bị sao ấy Phong ca ca.. hức!!”

Nghe đến đây, người trước mặt Vân Nhu bỗng cử động, nhìn bao quát trong phòng một lần. Lướt qua từng gương mặt giả tạo đang vờ khóc trước thi thể của Nghê phi, Lãnh Cô Phong cuối cùng cũng tìm được Hạo ca nhi của hắn.

Vân Nhu được Lãnh Cô Phong dắt đến góc phòng nơi Lãnh Cô Hạo đang ngồi không nhúc nhích. Lúc đó, Vân Nhu nhìn thấy thân thể gầy gò của Hạo ca nhi bất động, Phong ca ca gọi Hạo ca nhi nhưng Hạo ca nhi không phản ứng, hàng mi rũ xuống của Hạo ca nhi thấp thoáng một giọt lệ trên khóe mắt. Nhưng làm cho Vân Nhu không thể quên là giọt lệ kia chính là huyết lệ.

.....

“... Sau đó, Phong vì quá lo lắng cho đệ đệ mà ra sức lay gọi Hạo nhi, Hạo nhi chảy một giọt huyết lệ đó rồi cuối cùng bất tỉnh. Sau thời gian đó, ta không được vào cung vì sự biến loạn trong cung. Đến khi ta tròn 7 tuổi, ta mới được vào cung. Phong thì luôn luôn ôn nhu dịu dàng với ta như thuở nào nhưng... Hạo nhi ngày càng âm trầm, ít nói năng không hoạt bát nữa. Nhiều lúc trong một khoảnh khắc nhỏ ta nhận ra Phong cùng Hạo giấu ta điều gì đó. Những năm sau đó, ta sống bình thường, yên ổn với lịch trình ra vào cung học tập. Rồi ngày Tiên hoàng băng hà, ta biết mình sắp làm Hoàng hậu!” Vân Nhu kể lại ngày nhẹ nhưng trong lời nói tràn đầy sự đau thương.

“ Tam hoàng tử vì huynh trưởng là Thái tử nguyên bất hiếu diệt phụ, bất trung với Tiên hoàng là điều mọi người hay nói về Hạo nhi, lúc ấy ta không thể tin điều Hạo nhi đã làm, vì nhiều năm xa cách với Hạo nhi nên ta đâm ra chán ghét hắn vì hư tính. Thật buồn cười đúng không? Nhưng năm ta 18, trong đêm thành thân, Phong ôm ta mà khóc trong lòng ta; Phong hẳn không phụ ta nhưng hẳn phụ đệ đệ ta. Vì trả thù kẻ giết nương là phụ hoàng nên cả hai huynh đệ ta giấu ta, vì muốn ca ca hạnh phúc mà Hạo nhi sẵn sàng giết chết phụ hoàng ta. Năm 18, ta cùng Phong thành thân. Hạo 12 tuổi đi ra biên cương...” Từng giọt nước mắt lăn trên gò má Vân Nhu, lời kể càng nghẹn ngào. Tuy đã nhiều năm nhưng tháng ngày kia thật sự rất khó để quên. Vân Nhu nằng ấy vậy mà chỉ biết sống trong hạnh phúc của Phong cùng Hạo nhi ban cho mà lại mặc đi nỗi đau của họ...

Tiêu Khiết Lam nghe đến đây, nhìn Vân Nhu khóc tay bắt giắc sờ khóe mắt mình. Từng giọt nước mắt không biết rơi khi nào, Tiêu Khiết Lam luống cuống lau đi.

Vân Nhu nhìn sang Tiêu Khiết Lam, cười đến dịu dàng: “ Lam nhi! Tuy ta không giúp được Hạo nhi nhưng muội hãy giúp hắn, bóng ma tâm lý của hắn chính là nương ta. Cố gắng đừng nhắc đến nương ta!”

Khẽ gật đầu, ngăn đi cảm giác trong lòng. Tiêu Khiết Lam nghĩ đến gương mặt luôn cười của Lãnh Cô Hạo mà đau lòng thay hắn. Có lẽ những cơn ác mộng mà hắn hay gặp đều là những kí ức cũ này.

Cuộc sống của nàng vẫn không khắc nghiệt hay đau khổ như nàng nghĩ. Nàng chỉ vì phụ thân không nhận mà đâm ra chán ghét, còn Lãnh Cô Hạo thì sao? Hắn phải chứng kiến cảnh Phụ hoàng mình đâm chết nương mình.

“ Lam nhi!” Vân Nhu gọi, nàng ngẩng đầu tươi cười với Tiêu Khiết Lam.

“ Mong muội có thể giúp ta hạnh phúc! Cả ta và Phong đều muốn như vậy, chúng ta... có lẽ nợ ta rất nhiều thứ!” Vân Nhu nói đến đây, không nói ra những điều sau.

Đầu gật nhẹ, gương mặt hơi đỏ vì mới khóc, Tiêu Khiết Lam mở miệng “ Vâng” một tiếng.

“ Nào, đến! Ta giúp muội trang điểm! Xem nè, khóc đến xấu!” Vân Nhu cười nói, gương mặt cũng đỏ hoe như Tiêu Khiết Lam mà che người không biết mình.

Tối hôm đó, khi về phủ. Lãnh Cô Hạo nhận ra thái độ của Tiêu Khiết Lam khá lạ thường nên thử hỏi; Tiêu Khiết Lam cũng không giấu giếm đem chuyện tình buổi sáng ra kể.

Khi nghe xong Lãnh Cô Hạo cũng không có gì khác lạ, chỉ cười nhẹ một tiếng rồi tới ôm Tiêu Khiết Lam vào lòng.

“Lam nhi! Ở bên cạnh ta là được!!”

“Ừm!” Bàn tay vòng qua ôm lấy tấm lưng to rộng của Lãnh Cô Hạo, cảm giác an toàn làm Tiêu Khiết Lam như muốn ngừng lại thời gian.

Phật tổ a Phật tổ!

Nếu mệnh con gắn liền với chàng,

Mong ngài từ bi cho chàng hạnh phúc.

Cái giá phải trả chính là sự chân thành mà con tin ngài.

Tạ ơn ngài!”

22. Chương 22: Ngoại Truyện 1: Thú Tính Trỗi Giây!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sinh ra có trí nhớ tốt cũng không phải là thứ tốt!

Vài tháng tuổi ta đã biết như thế nào là sống ‘hạnh phúc trong nhung lụa’; phụ hoàng vì ca ca ta mà để cho nường nuôi ta khôn lớn.

Nếu trong cung, hoàng hậu không có khả năng sinh được tất nhiên các hoàng tử sẽ được nhận làm con thừa tự. Ta thật may mắn vì có khoảng thời gian kia.

Nường ta đúng thật là một mỹ nhân; lúc nhỏ còn chưa hiểu biết các nha hoàn thường khen nường ta thế. Các nường cũng khen ta anh tuấn. Ta thật sự rất vui.

Hôm đó là Tiết Thanh Minh, ta diện y phục màu xám tro mà ta thích nhất đi tìm nường ra ngoài cung chơi. Vì ca ca đi chơi với nha đầu kia nên ta không muốn bị người ta nhìn đến rợn người.

Ta rất là vui vẻ a vui vẻ đến cung của nường ta.

Nường ta để ta chơi trong phòng cùng các nha hoàn của ngài, vì hơi khát ta cũng không hăm hè gì vị trà sen. Ta sinh ra vốn ghét nước có vị quá ngọt hay quá mặn, chua, đắng,... cũng như thức ăn hay những thứ gì liên quan đến vị giác. Phổng chừng cũng may nường ta dạy ta rất khéo nên chế độ khẩu vị của ta cũng giảm bớt.

Thoải mái uống xong chén trà sen, ý thức của ta cũng mê mang rồi mất hết.

Khi ta tỉnh lại, rất ngạc nhiên là ta đang ở một nơi xa lạ, lâu dần ta ý thức được nơi ta đang đứng là nơi bị bỏ hoang trong cung. Tại sao ta biết? Tất nhiên ta hay lên ra đây chơi cùng nường với ca ca mà. Nếu như để Hoàng hậu biết được ca ca lên lút ở cùng một chỗ với nường thì có lẽ sẽ rất ư là phiền phức!

Ngồi nhìn xung quanh một lượt, nhìn tới nhìn lui cuối cùng sợi dây trong lòng ta đứt cái ‘phụt’.

Ta khóc!! Khóc đến quên trời quên đất!

Vì sao ta khóc? Ta nhớ nường mà, nếu các người tỉnh lại mà không thấy nường đâu liệu người có nháo như ta? Dù sao ta lúc đó mới 3 tuổi nha.

Ta chạy đi tìm nương, bộ quần áo trên người cứ xộc xệch cả đi. Ta mặc kệ! Ta muốn nương hơn là vẻ anh tuấn của mình.

Ta bất an nhìn tứ phía không một bóng người, bỗng ta nghe một tiếng hét chói tai ta.

Lùi qua bụi cây nhìn vào, tim ta đập thành thạch.

Có lẽ, đó là cảnh ta không nên thấy!

Có lẽ, lúc đó ta không nên hét lên! Có lẽ, nương ta sẽ không... chết?!!

Nhìn cảnh máu me trước mắt, ý thức ta tắt ngúm như chính nhịp đập trong lòng ngực ta.

Lúc đó, các người cảm thấy gì?

Sẽ đau khổ? Hay hận thù? Hay nhiều thứ khác?!

Ta!

Cảm thấy...

Thật sự trống rỗng!

Nhưng từ lúc đó, không biết sao ngực ta cứ đập bình bịch nhanh đến như vậy.

Con người vui buồn trước mặt ta mỗi ngày bỗng mất đi sinh mệnh làm ta hoàn toàn trống rỗng.

Vô thần đứng trong phòng của nương, ta thu mình ngồi một xó nhỏ xưa nay ta ghét cay ghét đắng vì nơi đó rất nhỏ lại chật chội đáng nói là nơi đó nhiều muỗi nhất với lại là nơi ít vệ sinh sạch sẽ nhất.

Ấy vậy mà, lúc đó cái góc nhỏ đó, rất hợp tâm trạng ta.

Không biết sao, ta lại nhớ đến nương ta, Nghê phi đang tắt thở trên giường.

Máu phun tung tóe, tiếng thét chói tai, sự hỗn loạn của nhịp đập, sự hoan hỉ của thú tính trôi giạt.

Như thước phim quay chậm, tái hiện cảnh tượng ngày hôm đó.

Ngực ta lại đau!

Như hôm đó.

Thấy cái gì ướt trên mặt, ta đưa tay chạm thử trên má mình.

Cư nhiên là máu.

Ta thật sự không biết nó từ đâu ra.

...

Cuộc sống sau chuyện ngày hôm đó diễn ra bình thường.

Ta bắt đầu ghét tiếng cười hoan vui, thích thú. Ghét chốn đông người náo nhiệt, ghét những nữ nhân tô son điểm phấn cười cười nói nói, ghét mùi không khí trong lành, ghét màu xám ta từng rất thích, ghét kẻ tạo thành ta.

Ghét cả chính ta!

Nhưng ta lại đặc biệt ưa thích chốn tĩnh lặng ít người tốt hơn hết là không khí u ám lại càng tốt, thích màu đỏ chói của máu và mùi tanh nồng, thích nghe từng tiếng rên rỉ như có như không truyền trong không gian,...

Sự trung lập của những thứ ta ghét và thích là đại ca ta. Ca ca ta là Thái Tử.

Nhiều lần ta hỏi hần, ‘ Có phải đệ bị bệnh không? Tại sao lại bắt đầu chán ghét những thứ kia chứ; đệ thật không hiểu bản thân đệ. Tại sao đệ lại ghét những thứ mình đã cực kì thích? Ca! Đệ thật sự bệnh rồi’ Đó là câu mà ta nói dài nhất sau những chuyện kia.

Ca ca nhìn ta không nói, nhưng ta biết hắn đang thương hại ta! Không biết sao sau chuyện kia ta nhìn sắc mặt người đoán tâm họ lại càng dễ.

Ta và ca ca bắt đầu âm mưu phế ngôi khi ta lên 10.

Âm mưu giết hại lão ta, ta cùng ca ca đã thử rất nhiều trăm phương ngàn kế nhưng đều bị ông ta đoán ra.

Khi sự tín nhiệm của ông với Ca ca sắp hết, ta giết ông ta!

Khi đã đủ lông đủ cánh, con người ta thường chọn cách mình thuận thực nhất.

Ta đặc biệt ưa thích giết chó.

Nhìn kẻ mà ta cay ghét chết không nhắm mắt, ta lại nhận ra ta của lúc đó đã thừa hưởng thú tính của ông ta. Là phụ tử, ta cứ nhiên không ngờ mình lại giống ông ta đến thế.

12 tuổi, sau khi giết ông ta, ta ra biên cương để áp đi thú tính trong mình.

Lúc đó, ta đổ bệnh!

Cơn đau lúc đó ta nhớ rất rõ, có lẽ do trí nhớ ta tốt hay vì lâu quá bản thân không có cảm giác đau.

Đau như xé toạc ngực ta.

Ta thử đập mạnh vào ngực mình liên tục mới thấy cơn đau thuyên giảm.

Nhưng nó cứ kéo dài như cả niên kỉ,... ta không chịu được.

Ngất!

Trong mơ, ta mơ thấy nương ta cười bảo: " Hạo nhi, nương sẽ gửi đến cho con một người thay ta chăm sóc con!"

Đừng hận thù,

Mở rộng trái tim con.

Hạo nhi,

Nương sẽ luôn bên con!

...

Cuối cùng, ta cũng gặp được người mà nương ta phái đến. Lúc đó trái tim ta khe khẽ nhói lên, cơn đau kia ập đến như lần tái phát đầu tiên; kì diệu thay. Ta lại mơ lại kí ức mà ta đã bỏ quên.

Khi tỉnh lại, ta nhận ra...

Là nàng!

Tiêu Khiết Lam.

Ta định!

Hết ngoại truyện 1.

(Âm lịch: 29)

MiH: Đạo này hơi bận, thông cảm. Nếu tớ viết tr thấy lan man quá thì xin kiểu nha. Chương sau chắc cũng khá lan man. Chủ yếu để mọi người cảm nhận rõ tính cách nv từ đầu mà hình thành.

23. Chương 22-2: Mỗi Người Mỗi Cảnh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tối đó, Lãnh Cô Hạo ôm Tiêu Khiết Lam vào lòng kể lại đoạn quá khứ kia. Tuy chỉ là một kí ức nhỏ, những lời quan tâm đơn giản nhưng lại liên kết hai tâm hồn với nhau. Mỗi tơ duyên tuy ngỡ ngàng nhưng sự chân thật không kể hết.

Hàn Lâu Quán.

Sở Thiên Ngạo ngồi trong phòng xem bức tranh vẽ nữ nhân mình cần tìm đến ngây ngốc. Nàng cư nhiên lại là nữ nhi của người trong bức tranh? Thật sự rất giống.

Hoàng thượng! Hoàng thúc! Nếu thúc biết nữ nhân mà thúc luôn nhớ mong đã chết mười mấy năm liệu thúc vẫn đem lòng tưởng nhớ?

Cảm giác khi thúc biết nữ nhân mà thúc yêu sớm có người trong lòng thì thúc sẽ làm sao?!

Vài tháng nay, hắn đi dò la tin tức khắp nơi. Vì giúp đại ca hắn tìm nàng nên hắn có một chút thông tin dường như trùng khớp với người trong tranh. Thật không ngờ!

Nhìn ánh trăng vẫn khuyết; đôi mắt tràn đầy tâm sự của Sở Thiên Ngạo nhìn xa. Hắn là người nắm giữ những thông tin này, có nên báo về với hoàng thúc rằng sự thật là nữ nhân kia đã chết? Nàng lại có một nữ nhi? Nữ nhi kia lại là vương phi của Lãnh Cô Hạo?

Thật rối rắm, Lam Lam liệu nàng biết thân phận của mình là người Sở quốc nàng có rời bỏ hắn?

Ta hình như bị điên rồi Lam Lam à, ngày nào ta cũng mơ thấy nàng. Dù giấc mộng tốt hay xấu đều là vấn đề xoay quanh Lam Lam nàng.

Phía Đông Sở Quốc.

Trong doanh trường của chủ tướng.

Sở Thiên Tề đang đề những nét bút đầy phóng khoáng lên chiếu dụ, đưa sang người bên cạnh chuyển đi hắn lấy sắp giấy tuyên thành chỉ chỉt chữ bên cạnh tay phải.

Trên tờ giấy có thể thấy rõ đây là toàn bộ thông tin về Tiêu Khiết Lam từ khi sinh ra cho đến bây giờ.

Tuy vẫn đầy đủ sự việc nhưng chi tiết như của Lãnh Cô Hạo.

” Hừm! Không ngờ nữ nhân này lại giữ được tim Lãnh Cô Hạo! Thật bình thường!” Sở Thiên Tề chê cười trong lòng, lật mảnh giấy lên. Trên mặt giấy là bức họa một nữ nhân khuyh quốc khuyh thành đang cười, sau lưng nàng là từng rặng đào hoa đang nở rộ.

Trong chốc lát, tâm tư của Sở Thiên Tề như bị hút vào bức tranh.

Hắn không biết lời nói lúc này đã quăng ra sau gáy của mình mà nhìn trân trân vào bức họa.

Đào Nha thôn.

Mộ Lục Nhiên nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, tâm trạng không ổn định.

Thông tin thuộc hạ đưa đến dường như là sự thật; Sở quốc lại định đánh Phong Định Quốc. Chết nữ của bà! Hazzz! Số khổ, thành thân chưa được bao lâu lại gần phải cách xa phu quân của mình.

Gương mặt xinh đẹp không hợp độ tuổi của Mộ Lục Nhiên tràn đầy vẻ lo lắng; chắc bà cũng nên một lần đi đến đó rồi. Hazzz!

Mệnh cũng thật là!

Năm đó bà vì tham gia một nhiệm vụ đặc biệt mà bị trọng thương, lúc đó may mắn gặp được nàng (Hạ Vân Vân – mẹ của TKL) được cứu. Tình cảm như hai chị em, cứ nhiên không ngờ kết cục của nàng lại thảm như vậy.

Từ đó trên giang hồ không còn người tên Sát nữa.

Tiếng tam lừng lấy trăm trận trăm thắng dần phai mờ.

Không có gia đình.

Bà lấy tên Mộ Lục Nhiên từ họ Mộ của người đã cứu bà, tên bà chỉ nghĩ thất thần rồi chọn bừa một cái. Không ngờ cái tên này lại theo bà suốt bao nhiêu năm tháng.

Lam nhi! Ta sẽ giúp con hạnh phúc. Ta nợ nương con rất nhiều!

Hãy để ta giúp con!

Hoàng cung Sở Quốc.

Vẫn như bao đêm, hoàng đế Sở Quốc – Sở Thiên vẫn chìm đắm trong nỗi buồn của mình.

Ngắm gương mặt xinh đẹp trong tranh, gương mặt tuần tú của Sở Thiên tràn đầy nhu hòa. Hôm nay, dường như Sở Thiên đang đắm chìm trong kí ức nào đó thật sự tươi đẹp mới làm cho gương mặt ông sáng rực rỡ như vậy.

Đời người liệu có gặp được tri kỉ?

Suốt chặng đường côi quạnh không hiểu lòng.

Cớ sao gặp rồi lại buông tay?

Vì một chữ tình hay tri...

Hạnh phúc đời người rõ ngắn thế!

Mà vẫn mù quáng dành hạnh phúc cho người khác ỉnh!

Liệu hạnh phúc... có đơn giản..

Là tình? Hay tri?

.

MiH: Đạo này tốt rồi nên chắc ra chương thất thường. Mọi người ăn tết zui zẻ nhak! Chương hơi ngắn. Thông cảm (~ >. <>

24. Chương 23: Gặp Lại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuộc sống vẫn tiếp tục diễn ra bình thường.

Tiêu Khiết Lam thì vẫn làm con sâu gạo hết ăn rồi ngủ lại chơi, mọi việc trong phủ đều không đến được tay Tiêu Khiết Lam vì Lãnh Cô Hạo sợ nàng không hiểu rõ lại sợ nàng không để ý đến mình mà chỉ chum đầu vào sổ sách nên những thứ kia đều được Lãnh Cô Hạo giải quyết gọn gàng đầu vào đấy.

Cuối mùa xuân, trời vẫn còn se lạnh nhưng không ảnh hưởng đến tâm trạng của Tiêu Khiết Lam ngày hôm nay.

Mặc bộ y phục màu cánh sen nhạt rồi khoác lên tấm áo choàng mỏng, Tiêu Khiết Lam đứng ngoài sân viện ngắm những nụ đào mới đâm lên.

Gió thổi rào rạt, hương vị tinh khôi thanh mát, hàng mi cong của Tiêu Khiết Lam nhắm lại, ngẩng đầu cao lên đón ánh nắng dịu nhẹ phủ lên mặt, nín chặt vạt áo rồi thở nhẹ một hơi.

Từng động tác, từng cử chỉ của Tiêu Khiết Lam thu vào đáy mắt của bọn hạ nhân đều là hình ảnh của một vị tiên nữ.

Hôm nay Lãnh Cô Hạo lại rời phủ từ sớm, Tiêu Khiết Lam nghĩ nghĩ trong lòng hơi buồn. Hôm đó Lãnh Cô Hạo kể cho nàng nghe quá khứ của chàng khá ngắn gọn. Lúc đó nàng mới thật sự thấu hiểu được với Lãnh Cô Hạo là như thế nào.

Dự định sáng hôm nay nấu vài món cho Lãnh Cô Hạo nhưng không ngờ lúc nàng tỉnh dậy thì chàng đã đi từ sớm.

” Aiz..” Thở ra một hơi, đôi mắt mang nét u sầu ngược lên nhìn bầu trời hơi vắng đượ.

Nàng không biết những sắp diễn ra nhưng nhìn xung quanh từ con người đến cảnh vật đều nhuốm một màu gì đó rất có vấn đề.

” Ui! Ngốc thì đừng nghĩ nữa!” Xoa xoa cái đầu, Tiêu Khiết Lam nói lẩm bẩm một mình.

Xoay người trở vào viện, nói với nha hoàn mới được phân vào viện bên cạnh mình: ” Báo với quản gia ta muốn ra ngoài, đi dạo trong thành thôi!” Hôm nay nàng quyết định đến chỗ của lão nhân nặn tượng kia, mong sao lão vẫn còn ở đó. Nàng vẫn còn băn khoăn nhiều điều, tuy đã trao đổi với Lãnh Cô Hạo nhưng nàng biết chàng vẫn rất bận, không thể tức thì đưa thông tin đến được.

Bảo nha hoàn chỉnh sửa búi tóc, trét trét cái phấn lên mặt. Tiêu Khiết Lam mang theo Vũ cùng một vài nha hoàn xuất phủ. Vì có sự việc lần trước nên Lãnh Cô Hạo bảo với nàng rằng đi ra ngoài phải mang theo tùy tùng bên mình. Vừa bước ra khỏi cửa phủ. Không khí náo nhiệt đã ụp vào, thật sự khác xa một trời một vực với trong phủ.

Đi bộ trên đường lớn, nối đuôi theo là một vài tùy tùng to con, bên cạnh còn có Vũ tà tà khát máu nên người xung quanh đều tự động tản ra, không dám đắc tội.

Tiêu Khiết Lam nhìn thấy vậy cũng không thoải mái nhưng nàng đã đồng ý với Hạo nên... Aiz phải chịu đựng chút, tập dần rồi quen thôi chứ biết làm sao.

” Vũ, ngươi nói thử xem. Sao bọn họ lại nhìn chúng ta đề phòng như vậy?” Tiêu Khiết Lam đi trước nghiêng đầu lui sau hỏi.

” Tất nhiên là nhìn thấy ta đây nên họ mới đề phòng như vậy!!” Khi nói Vũ hất cả mũi lên trời, tỏ vẻ ta đây trong rất ư là buồn cười.

Nói thật, Vũ khi ở với Lãnh Cô Hạo và với nàng thì hoàn toàn khác nhau. Ở với Lãnh Cô Hạo Vũ sẽ đối đáp như chủ nhân, có trên có dưới còn với nàng thì cứ như tiểu hài tử, không phân biệt thứ cấp. Điều này làm nàng rất thoải mái. Cứ sống mà đều bị người ta gọi là ‘ chủ nhân, tiểu thư, vương phi’ thật làm nàng không quen.

” Ha ha” Cười nhẹ, môi mỏng nhẹ mở: ” Uhm, ta thật sự biết được bản lĩnh của ngài Vũ đây!!” Nói xong Tiêu Khiết Lam cười phá lên.

Vũ đứng bên cạnh tuy mắt hơi giật giật nhưng mũi vẫn héch lên trời.

Vũ được mọi người biết đến là một kẻ bạo lực chính thống, chỉ sau Lãnh Cô Hạo mà thôi. Hai chủ tớ nhà này giết người như cắt củ cải, Lãnh Cô Hạo tuy hay giết người nhưng thất thường, thích giết khi nào thì giết làm lòng người hoang mang tăng lên phần sợ hãi. Riêng Vũ thì khỏi nói, hần một ngày phải được nhìn thấy ai đó bị tra tấn đến chết hay nghe tiếng rên rỉ mới thỏa mãn. Phần e ngại Vũ của đại đa số người là mục tiêu của Vũ.

Nếu Vũ thật sự được biết nguyên nhân mọi người sợ hãi mình thì thật sự đập đầu vào tường hay trồng cây chuối!!!

Ta đây tuy thích bạo lực thật, thích nghe tiếng rên rỉ thật nhưng đâu phải hẳn thích đau. Vì lý do công việc nên nhu cầu hay không nhu cầu cũng tự lọt vào tai. Thử hỏi xem ai làm trong ngục mà chưa bao giờ nghe tiếng rên rỉ hay chưa thấy người chết?? Chỉ có thằng cha đó bị điếc hay mù thôi!!!

Suốt dọc đường, Tiêu Khiết Lam và Vũ chọc nhau. Thời gian thanh thoi nên không lâu sau mới đến được gian hàng ngày đó của lão nhân.

Đi đến gian hàng, nhưng đã không còn như cũ. Các tượng đất tỉ mỉ đã thay vào đó là các mặt hàng dụng cụ trang điểm của nữ nhân. Lão nhân bây giờ lại biến thành một phụ nhân trung niên.

Ngạc nhiên nhìn tới nhìn lui, đảm bảo là không nhầm nơi. Tiêu Khiết Lam xoay hỏi phụ nhân: "Đại thẩm! Cho tôi hỏi vị lão nhân thường ngồi ở đây đâu rồi ạ?"

Phụ nhân nghe Tiêu Khiết Lam hỏi thế thì nhìn đánh giá Tiêu Khiết Lam, nhìn một lượt, rồi nhìn vào mắt Tiêu Khiết Lam nói dò: "Tiểu thư có quen lão ấy?"

Đưa tay nắm nắm phần tóc rơi trên vai, Tiêu Khiết khó xử: "Hi! Ta chỉ là một người đã mua hàng của ông ấy. Cũng không thể tính là quen biết nhưng cũng không đến nỗi là không quen. Hi hi!!"

Nghe vậy, phụ nhân ngẩn ra một hồi rồi nói: "Lão ấy chuyển đi nơi khác rồi, ta không biết gì hết, đừng có đứng đấy mà không mua. Đi đi, té chỗ người ta làm ăn!!" Không biết sao phụ nhân kia quát âm lên, tính tình thật thất thường.

Nghe phụ nhân nói vậy, Vũ và những người hộ vệ xung quanh dần chuẩn bị. Nếu nữ nhân này còn điều ngoa thêm lần nữa...

Thấy dáng vẻ chuẩn bị của bọn thị vệ, Tiêu Khiết Lam nhanh chóng giải vây: "Ấy! Ta chỉ là đi mua đồ mà không thấy lão ấy nên thắc mắc hỏi thôi, Oa!! Có nhiều trang sức trong đẹp ghê!!" Nói xong, Tiêu Khiết Lam giả vờ tiến lại gần lựa chọn từng món đồ trên gian.

Phụ nhân thấy thế cũng hòa hoãn hơn, nhưng cứ nhìn chăm chăm vào Tiêu Khiết Lam như sợ nàng có ý đồ bất chính, trong mắt phụ nhân cũng lóe lên một tia đề phòng.

Vũ biết Tiêu Khiết lam không muốn làm lớn chuyện nên khẽ phát tay, những người sau cũng trở về tư thế bình thản. Người xung quanh cũng tản dần đi, vì không thấy có cái gì thú vị nữa.

Bất đắc dĩ mua vài món trang sức, trả tiền, nói lời khách khí với phụ nhân xong rồi đi.

Đi chưa được bao xa, gương mặt tươi cười của Tiêu Khiết Lam biến mất. Giọng nói uy nghiêm vang lên: "Vũ! Tra người đó!"

"Uhm! Người không nói ta cũng làm"

"Ừ!"

Con người của Tiêu Khiết Lam khẽ chếch lên, phụ nhân kia chắc chắn dấu cái gì đó.

Vừa đi vừa suy nghĩ, một cái bóng trắng tiến đến gần Tiêu Khiết Lam rồi dừng lại; nghi hoặc dương ánh mắt lên. Tiêu Khiết Lam kinh ngạc: "A! Người!!"

Sở Thiên Ngạc đứng trước mặt Tiêu Khiết lam cười tươi rói, bạch y trên người hẳn lại tôn lên vẻ đẹp như tượng kia, nét dịu dàng quanh mắt khiến bao thiếu nữ xung quanh ghen tị và hâm mộ với Tiêu Khiết lam.

"Tiêu cô nương!" Chưa để Tiêu Khiết Lam hoàn hồn, Sở Thiên Ngạc chào hỏi.

"A! Lại gặp Tề công tử rồi!!" Gặp lại người quen, Tiêu Khiết lam không giấu nổi nét vui mừng.

Sửa lại vạt áo, Tiêu Khiết Lam hỏi: "Thật trùng hợp, hôm nay Tề công tử đi đâu sao?"

"Uhm! Hôm nay có lễ hội đấu giá ở Quý Bản Ty, ta đang trên đường đến. Không biết Tiêu cô nương đây là..." Sở Thiên Ngạc nói đến đoạn cuối rồi kéo dài, như chờ đợi câu trả lời của Tiêu Khiết Lam.

”Ồ, Ta đang đi dạo!” Tiêu Khiết Lam bơ quơ nói, tránh ánh mắt nhiệt tình của Tề Thiên Ngạo rơi trên người mình.

Lòng Sở Thiên Ngạo đập nhanh nhưng vẻ ngoài vẫn bình thản, chỉ có ánh mắt hần đang tổ cáo tâm tư của hần đều đặt toàn bộ lên người Tiêu Khiết Lam.

Nhìn quanh một vòng, thấy Vũ đứng bên cạnh Tiêu Khiết Lam thì khẽ nhú mi, may mà trên sa trường hần dịch dung không thì bị phát hiện mất. Dời ánh mắt lên người Tiêu Khiết lam, nói: ” Không biết Tiêu cô nương có hứng thú đi Quý Bản Ty với ta không? Lâu rồi vẫn chưa được hội ngộ, nay sẵn tiện ta có đặc một gian phòng thượng hạng. Đi một mình cũng buồn, mong Tiêu cô nương có thể góp vui!” Giọng nói khẩn cầu gần như chắc chắn.

” Ách!” Nhìn lên Vũ, thấy hần gật đầu ngầm đồng ý thì Tiêu Khiết Lam cũng đồng ý.

Từ đầu chí cuối, tâm tư Sở Thiên Ngạo đặt trên người Tiêu Khiết Lam nên nhận ra ngay sự trao đổi của nàng, hần vẫn cười đến ôn nhu.

Di chuyển đến Quý Bản Ty, Vũ vẫn nhìn chăm chăm bóng lưng Sở Thiên Ngạo, thật quen, dường như đã thấy ở đâu đấy rồi.

25. Chương 24: Huyết Tủy Trần

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi đến Quý Bản Ty, Tiêu Khiết Lam mới nhận rõ sự náo nhiệt ở đây còn hơn cả trên đường cái.

Từng dòng người đi vào đi ra xô đẩy nhau, chắc cũng vì hôm nay có đấu giá nên khách đến rất đông. Tiểu Nhị cứ đứng ngồi không yên, bạc thu vào chắc cũng nhiều lắm. Tiêu Khiết Lam nghĩ thầm.

” Tiêu cô nương...” Sở Thiên Ngạo ôn nhu mở miệng gọi, theo bản năng Tiêu Khiết Lam xoay người lại nhìn nhưng không ngờ vì hai người đứng gần quá nên khi Tiêu Khiết Lam xoay người lại lại chạm vào lòng ngực của Sở Thiên Ngạo.

Vì thấp hơn cả một cái đầu nên Tiêu Khiết Lam cứ như bị ôm vào lòng Sở Thiên Ngạo.

Vũ cũng nhận thấy không bình thường, định tiến lên lại thấy Tiêu Khiết Lam động.

Đỏ mặt, lúng túng lui lui sau, vì bước hơi bị xéch chân nên người Tiêu Khiết Lam lại bị ngã.

” A!”

Không có cảm giác đau hông hay đau tay đau chân, Tiêu Khiết Lam rơi vào một vào ôm ấm áp. Mắt nhắm mắt mở nhìn người trước mặt, mặt Tiêu Khiết Lam lại càng đỏ bừng, đẩy lòng ngực Sở Thiên Ngạo ra, Tiêu Khiết Lam bối rối rời khỏi vòm ngực kia đứng chỉnh chỉnh tà áo mà trên mặt còn nóng bừng.

Ngoài Lãnh Cô Hạo ra, Tiêu Khiết Lam chưa từng thân cận với ai như bây giờ a!!!

Nhìn mặt Tiêu Khiết Lam đỏ bừng và cảm giác mắt mác khi Tiêu Khiết Lam rời khỏi vòng tay mình thì Sở Thiên Ngạo hơi luyến tiếc. Cười cười vài tiếng làm mất đi sự ngượng ngùng, Sở Thiên Ngạo nhìn Tiêu Khiết Lam xong nhìn sang Vũ đứng bên cạnh đang nhìn tay hần như cái vật gì đó đáng phế bỏ thì lưng hần hơi lạnh, cười khan hai tiếng nói: ” Xin lỗi Tiêu cô nương, tại hạ chỉ quen tay mà thôi!” Nói xong bày dáng vẻ vô tội nhìn Tiêu Khiết Lam.

Ủầy! Dầu gì hần cũng theo quán tính đã nàng mà, tuy vậy trong thâm tâm vẫn muốn ôm nàng chặt hơn một chút nhưng chưa được....

Nhìn ánh mắt Vũ nghi ngờ nhìn mình, Sở Thiên Ngạo cười nói: ” Tiêu cô nương cũng biết ta từng cứu một cô nương mà, cũng chỉ vì theo thói quen nên ta mới mạo phạm Tiêu cô nương mà thôi!”

Nhớ lại lần đầu gặp mặt thấy hần cũng cứu người, Tiêu Khiết Lam gật gật đầu xong tâm tình hơi lo lắng. Hạo nói với nàng không được ai cho phép lại gần nàng ngoại trừ những hộ vệ. Nhưng Tề Thiên Ngạo lại... aiz!! Vũ nhìn Sở Thiên Ngạo một hồi mới buông xuống ý định giết người. Hừ!! Dám động vào nhóc con của chủ tử sao!! Hừ hừ!!

Không khí căng thẳng dần mất đi Sở Thiên Ngạo mới dám mở miệng nói: " Tiêu cô nương, Vũ công tử giờ cử hành cũng sắp bắt đầu, có lẽ chúng ta nên tiến vào là vừa!!" Nhìn đoàn người tiến vào Quý Bản Ty dần ít, hần biết sắp bắt đầu rồi.

" Ừm!"

" Vào đi!"

Đoàn người dần tiến vào, Tiểu Nhị đứng đón khách sớm đã nhận ra mặt của Sở Thiên Ngạo cúi đầu cung kính nói: " Tề công tử! Xin mời theo tiểu nhân!!: Nói xong khom lưng cúi đầu dẫn đám người Tiêu Khiết Lam lên tầng trên rồi vào một gian phòng sang trọng.

Ngước xuống thấy toàn là người phủ kín, ai cũng nhận ra mình được đặc cách. Nếu đứng chung với đám người kia không bị đâm chết thì cũng chết vì hôi.

Giọng nói mê hoặc truyền đến tai Tiêu Khiết Lam, khẽ nghiêng đầu xuống nhìn. Thì ra là một mỹ nhân! Đúng là cách làm ăn của quý tiệm.

Nữ nhân mặc y phục đỏ chót lên đài, lớp quần áo mỏng dính lại hở hang không làm nàng mất tự nhiên. Vẫn ung dung đứng đó mà thu hút biết bao ánh mắt si mê của nam nhân phía dưới.

" Sau đây từng vật được đấu giá sẽ được đưa lên cho mọi người xem xét, mỗi lần ra giá xin mời mọi người đưa cao thanh gỗ trong tay và hô giá. Mỗi lần lên giá phải trên 50 lượng bạc! Quý Bản Ty xin được bắt đầu!!!" Nói xong, nữ nhân áo đỏ rời đi; những nam nhân xung quanh lại trở về như ban đầu, không ồn ào nữa.

Tiếp đó, từng món hàng được đưa lên, nhưng Tiêu Khiết cũng chẳng buồn liếc mắt, những thứ đó đúng là nàng không cần, tuy chưa biết nhiều nhưng cái gì tốt cho bản thân nàng rất rõ. Không cần lãng phí tiền của trong phủ.

Trái ngược với Tiêu Khiết Lam, Sở Thiên Ngạo thì ưng ý thứ gì liền mua chứ chẳng suy nghĩ, Tiêu Khiết Lam thấy hơi buồn cười.

Nàng không biết, đằng sau dáng vẻ hiền hòa, ôn nhu kia lại có một mặt lạnh!! Lạnh đến tận xương tủy!!

Đến cuối cuộc đấu giá, bảo vật cũng được đưa lên. Đó là một thanh kiếm đen tuyền, dài chừng bảy tấc, giữa rãnh kiếm màu xanh ngọc bích. Khi kiếm được đưa lên bao nhiêu ánh mắt thèm thuồng liền hiện rõ mồn một.

Nghiêng đầu hỏi Vũ đằng sau, nàng được biết đó là cây kiếm mà bao nhiêu sinh mệnh vì muốn nó mà bị tước đoạt.

Giọng nữ nhân áo đỏ lại vang lên giải đáp thắc mắc mà đôi người chưa biết: " Thưa quý ngài, hôm nay Quý Bản Ty may mắn tìm được thanh kiếm này từ một nơi. Nơi đó là đâu thì tiểu nữ đây không biết, chỉ biết vì thanh kiếm này mà hơn hai mươi anh tài của Quý Bản Ty phải thương vong, nay xin được mang lên đấu giá mong không phụ lòng của hơn hai mươi anh tài đã không còn!" Khi nữ nhân áo đỏ vừa dứt lời thì từng tiếng hét vang lên, vì thanh kiếm này mà mất hơn hai mươi người!!! Ai lại không biết người của Quý Bản Ty đều là anh võ kị tài hiếm có, vì vang danh như vậy cũng không có ai dám đến gần Quý Bản Ty để cướp vật; chỉ riêng bí tịch của chủ nhân Quý Bản ty – Quý Ân đã khiến bao nhiêu người thèm khát nhưng chưa bao giờ đoạt được. Nay lại vì thanh kiếm này mà phải bỏ mạng hơn hai mươi anh tài, thật sự....!!! Không có gì để nói ngoài thương tiếc cùng hứng thú dõi dáo nhìn thanh kiếm, chắc chắn thanh kiếm này rất lợi hại mới để bao nhiêu người phải chết.

Tiếng nữ nhân áo đỏ lại vang lên: " Thanh kiếm trên tay tiểu nữ có tên là Huyết Tảo Trần! Tên nó cũng biểu lộ ý nghĩa sự giết chóc đầm máu, một khi tuốt kiếm phải thấy máu. Thanh kiếm này lưu truyền từ thiên cổ, không ai định rõ thời gian nhưng trên mình nó đã mang nổi huyết nhục cùng âm khí nặng nề.

Kính xin quý khách quan nào không đủ dũng khí và nhà đang có hỉ, phu nhân có mang và trẻ em nhỏ tuổi thì chớ nên đoạt!! Các vị nếu muốn đoạt cũng nên xem xét âm khí hay dương khí trên người. Âm khí quá nặng sẽ hại thân thể hơn, dương khí quá thịnh sẽ phản hệ như nước với lửa; không thể dung hợp tạo nên vượng ngại!!! Tiểu nữ không dám nói đùa, đây là lời thầy cúng đã nói khi phong ấn âm khí trước khi định chủ nhân!!” Nói xong nữ nhân áo đỏ mặt lạnh tanh nhìn toàn bộ xung quanh.

” Nếu có duyên, Huyết Tẩy Trần sẽ lựa chọn một trong số các vị!!”

Mọi người nghe xong lời nữ nhân áo đỏ thì mồ hôi chảy ròng, cư nhiên thanh kiếm này lại lợi hại như vậy.

Tiêu Khiết Lam nhìn thanh kiếm kia liền thấy thích, chắc chắn rất phù hợp cho Hạo mang lên sa trường; nàng có luyện kiếm tập võ nên cũng nhận ra âm khí trên thanh kiếm đó. Lại nghe lời nữ nhân áo đỏ nói thì hơi xao lòng. Tuy biết Hạo âm khí cùng chướng khí rất nhiều nhưng nếu mang một vật âm khí lưu thịnh như vậy thì cũng không tốt. Khẽ xoa mi tâm, Tiêu Khiết Lam nhìn Vũ như đang hỏi có nên đoạt hay không.

Vũ nhìn thanh kiếm rồi lại nhìn Tiêu Khiết Lam, chùng chừ rồi khẽ gật đầu. Có lẽ thanh kiếm này phù hợp với chủ nhân nhất. Chiến loạn sắp bắt đầu, dù sớm dù muộn thì chủ nhân cũng ra chiến trường; mang theo thanh kiếm này bên mình tuy hại cho thân thể nhưng lại có được sự sắc bén mà kiếm thiên cổ mới có. Đó chính là sát khí tử vong!

Cả gian phòng đầu giá âm trầm, một lão nhân áo trắng bỗng xuất hiện trên đài cao làm mọi người chú ý.

” Khụ! Lão nhân xin nói ngay thẳng!!!... Duyên giữa kiếm và người không thể hà tất; thanh kiếm này sẽ được đưa giá rất cao. Khụ!! Ta nghĩ mọi người nên xem xét lại năng lực chính mình, lão già rồi cũng không đùa các ngươi!! Hãy từ từ suy nghĩ đoạt hay không đoạt!! Khụ khụ!!” Nói xong lão nhân chưa kịp để người xung quanh tiêu hóa tin này liền bước vào màn trướng phía bên biển mắt...

26. Chương 25: Oan Ưc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

” Ầm... xì xào...xì xào”

Sau khi ông lão biến mất dạng, những người trong Quý Bản Ty ồn ào hấn lên, từng tiếng xì xào bàn tán về Huyết tẩy Trần ngày càng nhiều; những người hay lui tới Quý Bản Ty đều biết ông lão kia chính là thần hộ mệnh của quý Bản Ty còn hơn cả Quý Ân.

Một lời ông lão kia nói đáng giá hơn ngàn vàng, hôm nay cư nhiên vì Huyết Tẩy Trần mà xuất hiện đủ làm những thành phần hoàng gia hay kẻ có tiền ao ước có được Huyết Tẩy Trần dù bất kể như thế nào.

Vì Huyết Tẩy Trần mà hơn hai mươi anh tài bỏ mạng nay lại đến vị lão nhân trong truyền thuyết xuất hiện. Mọi người cũng đủ thấy sự hấp dẫn trong đó; nếu có thanh kiếm này người người xung quanh sẽ nhìn hấn khác xưa, quan lại hay đế vương cũng đề cử hấn hơn... Mỗi người một suy nghĩ, nhưng đều chung một giả tưởng là thanh kiếm Huyết Tẩy Trần phải thuộc về mình.

Tiêu Khiết Lam nhìn xung quanh, nhận ra bản thân mình khó mà đoạt được bảo kiếm; nhìn lướt qua thôi nàng cũng nhận thấy có vài thành phần quan lại, quý tộc,... Nếu phải giành thanh kiếm này thì nàng đây khá bất lợi, một vương phi suốt ngày ở trong phủ như nàng ai mà biết chứ, còn có Vũ bên cạnh nhưng Tiêu Khiết Lam nghĩ vẫn nên là Hạo tự giành lấy có lẽ chắc hơn.

Thở dài một hơi, Tiêu Khiết Lam quay đầu bắn khoắn nhìn Vũ.

Có lẽ động tác này rất thoải mái, Vũ cũng khẽ lắc đầu như bảo không cần lo lắng.

Sở Thiên Ngạo nhìn cảnh này thì nắm đấm càng nắm chặt, hần suốt buổi này đều rất đề phòng sợ sẽ xảy ra sơ hở; nhưng nhìn cảnh nàng trao đổi ý kiến với thị vệ còn hơn ngồi nói chuyện với hần; ngực khẽ nhói lên... có lẽ hần... không nên lún sâu nữa rồi...

Ngoảnh mặt làm lơ, Sở Thiên Ngạo nhìn thanh Huyết Tủy Trần càng không kiên dè gì nữa, hần muốn thanh kiếm này. Dù Lãnh Cô Hạo không ở đây nhưng hần biết Vũ hộ vệ kia của hần chắc chắn sẽ đoạt thanh kiếm này.

Dù gì có thanh kiếm này lại càng làm ý chí quân ngũ sôi sùng sục, mà một thanh kiếm tốt như vậy chắc chắn Lãnh Cô Hạo hần ta không thể bỏ qua...

Không gian trở lại yên lặng khi nữ nhân áo đỏ bắt đầu ra giá. Từng tiếng gọi đáp ra giá ngày càng nhiều, chỉ mới một lúc mà số tiền đã gấp ba lần ban đầu.

" 10 vạn!!"

" 10 vạn 50 lượng!!"

" 40 vạn!"....

" 60 vạn!!"

...

Khi giá đã lên đến 90 vạn cuối cùng có người từ bỏ, 90 mươi vạn này cũng đủ cho quan lại bậc nhất sống thoải mái, đây là số tiền cả đời mà người dân cũng không thể mơ tới; tất nhiên Tiêu Khiết Lam nghe số tiền này cũng bị đả kích nặng nề.

Cư nhiên lại nhiều bạc như vậy; nàng cầm trong tay khoảng 5 vạn bạc thôi cũng đã thấy bồng tay; mấy kẻ nhà giàu có đúng là có khác...

" 100 vạn!!!" Tiếng nói lãnh lút vang lên, nghe đâu đây là tiếng của nữ nhân nhưng Tiêu Khiết Lam nghe có phần quen tai. Nghiêng đầu nhìn qua phòng đối diện; Tiêu Khiết Lam nhìn thấy một nữ nhân khoảng mười bảy mười tám mặc y phục màu hồng phấn khá giống màu y phục của nàng. Khi nàng đang nhìn nữ nhân kia thì nữ nhân kia cũng nghiêng đầu nhìn lại nàng; khi hai ánh mắt dao nhau, Tiêu Khiết Lam nhận ra sự chán ghét cùng hận thù trong mắt cô ta. Nhìn nữ nhân này quen quen nhưng Tiêu Khiết Lam vẫn không rõ mình gặp ở đâu rồi...

" Hừ!!" Nữ nhân áo hồng kinh bỉ quay người, giọng nói lạnh lạnh lại vang lên hơi chói tai: " Sao!! Các người còn ai dám ra giá; cẩn thận không bốn cô nương sẽ về mách phụ thân ta là các người không chịu đưa bảo kiếm!!!" Lời nói ngong cuồng phát ra từ miệng nữ nhân xinh đẹp này làm mọi người sững người.

Thật điều ngoa!!

Nghe đến đây, Tiêu Khiết Lam như nhớ lại; ngạc nhiên nhìn nữ nhân kia " A!" một tiếng rồi nhìn sang Tề Thiên Ngạo bên cạnh nói: " Hèn gì ta thấy quen thế, thì ra là Phụng Vi Lâm mà Tề công tử đã cứu đấy!!"

Bị chỉ đích danh, Sở Thiên Ngạo nhú mày nhìn nữ nhân đối diện đầy thâm ý; cuối cùng cũng nặn được một nụ cười bí hiểm; nói: " Tại hạ chút sẽ qua gặp cô nương kia!! Dù sao tại hạ cũng đã mạo phạm người ta!!"

‘Chắc hần không còn cơ hội với Lam nhi, nhưng hần sẽ có được nàng; chắc chắn!’ Con người của Sở Thiên Ngạo mang vẻ thị huyết được che giấu cẩn thận. Người trong phòng cũng không ai nhận ra có điều gì khác thường chỉ có Vũ nhú mày đứng sau Tiêu Khiết Lam nhìn hần đầy nghi ngờ.

Giá dừng lại mốc 100 vạn; cuối cùng thanh kiếm Huyết Tủy Trần lại rơi vào tay một nữ nhân là Phụng Vi Lâm. Lúc này cũng đã có người muốn ra giá nhưng đều bị ngăn lại. Ai lại không biết con gái của Tả bộ thượng thư Phụng Chiết được hần cưng như cưng trứng sao. Mà Phụng Chiết lại là người ủng hộ Hoàng Thượng và được Hoàng Thượng trọng dụng bên mình; tuy biết tâm tư Hoàng Thượng sâu xa nhưng cũng phải kiên dè thế lực của Tả bộ thượng thư này. Tuy chức danh Phụng Chiết nói nhỏ không nhỏ nói lớn cũng không lớn nhưng không biết sao ai cũng kiên dè ông. Bây giờ nữ nhi cưng của ông muốn đoạt thứ gì cũng phải mất nhắm mắt mở.

Cuộc đấu giá kết thúc trong không khí bức bối; dù sao nhóc con kia cũng làm bọn họ mất mặt!!!

Rời khỏi Quý Bản Ty, tạm biệt với Tề Thiên Ngạo, Tiêu Khiết Lam bắn khoản hỏi Vũ: " Vũ! Thanh kiếm đó thật sự không cần?"

" Không lo! Nữ nhân và ông lão kia có nói thanh kiếm kia nếu có duyên, ắt tự chọn cho mình một chủ nhân xứng đáng! Ta nghĩ nếu thanh kiếm kia rơi vào tay Tả bộ thượng thư thì cũng trở lại tay Hoàng Thượng mà thôi!!" Điều hần đang nghi ngờ chính là Tề Thiên Ngạo kia, hần cũng suy đoán Tề Thiên Ngạo kia chính là Sở Thiên Ngạo bên Sở quốc; tuy chinh chiến Sở Thiên Ngạo mang mặt nạ nhưng dáng người hần thật sự rất giống nhau, khí chất tuy khác nhưng hần vẫn có cảm giác hai người chính là một!!!

' Ừm!"

Khi hai người về phủ, rời cũng tối hần nhưng Lãnh Cô Hạo vẫn chưa về.

Phủ của tả bộ thượng thư

Trong viện Y Hoa.

" A! tại sao? Tại sao? Tại sao Tề công tử vẫn đi cùng nữ nhân rần rết kia!!!" Phụng Vi Lâm ngồi trên bàn trang điểm, gương mặt vắn vẹo đến đáng sợ; móng tay đâm vào tay nhưng ả vẫn không biết.

" Xin Tiểu thư tha mạng!!!"

" Xin Tiểu thư tha mạng!!!"

Từng đợt hét của nha hoàn vang lên kéo Phụng Vi Lâm về hiện thực; bước ra khỏi phòng, gương mặt đầy độc ác nhìn hai nha hoàn quỳ trước cửa.

" Đã mời được người??" Phụng Vi Lâm lên tiếng. Nàng đã phái nha hoàn này đi mời Tề công tử về phủ để nàng tiếp đãi tạ ơn cứu mạng. Không ai biết, kể từ cái vòng ôm kia trái tim nàng như bị đánh cắp; nàng bắt đầu nhớ Tề công tử như bị điên; tình tình ngày càng khó chịu. Phụ thân cũng sai người đi mời Tề công tử nhiều lần nhưng chàng không đến. Chắc chắn do nữ nhân kia; hôm nay nàng đoạt Huyết Tủy Trần cũng vì mong muốn chàng để ý đến mình, không ngờ chàng lại cười với nàng; lúc đó nàng vui như điên. Sai người đến mời Tề công tử nhưng lại bị đuổi về; bây giờ mấy nha hoàn này lại về khiến nàng càng tức giận. Tiêu Khiết Lam!!! Đi chết đi!!!

" Dạ.. Tề công tử bảo vẫn chưa muốn đi!!! Xin tiểu thư tha mạng!!!" Nói xong đập đầu xuống đất bịch bịch; máu chảy đầm đìa nhưng lại càng làm Phụng Vi Lâm trở nên điên cuồng.

" Bắt lại!!!" Phụng Vi Lâm điên cuồng nói, tay nắm chặt kêu lên vài tiếng.

" Đừng... đừng mà... đừng mà tiểu thư!!!!" Hai nha hoàn kêu lên đau khổ; máu cùng lệ tuôn chảy.

Suốt mấy tháng nay tiểu thư như hóa điên vậy, lúc đầu nha hoàn không tìm được Tề công tử chỉ bị tiểu thư phạt quỳ không ăn uống mà thôi, sau lại bị bỏ đói cho đến chết, chặt tay chân,... rồi bây giờ lại đến ta trấn cho đến lúc chết, mà còn tự tay tiểu thư thi hành. Mạng người đã bỏ lên đến gần tám mươi người rồi; mà tất cả đều là nữ nhân, nam nhân đều không bị phạt mà còn được đãi ngộ tốt.

Bây giờ trong phủ rất lo sợ đến Y Hoa viện, lão gia đã khuyên ngăn nhưng cũng vô ích. Cuối cùng lão gia bỏ đi đâu bây giờ Phụng Vi Lâm là người cao nhất trong phủ.

Ai dám trái lệnh đều bị tra tấn đến chết.

Oan ức!!

Tất cả đều tại Tề công tử!!!

27. Chương 26: Tạ Ôn

Khi Sở Thiên Ngạo đến phủ Tả Bộ Thượng Thư – Phụng Chiết liền nghe thấy tiếng kêu la đau đớn đâu đây.

Mây kiếm khê nhú lại, mặt hấn không biểu tình đi theo nha hoàn đằng trước. Dù sao bây giờ hấn vẫn cần thể lực của nữ nhân này.

....

Phụng Vi Lâm đang điên cuồng thi hành phạt tiên thì có nha hoàn đến báo tin. Nghe thấy tên của Tề công tử thì mắt ả ta sáng lên, nụ cười trên môi tuy vui tươi nhưng méo mó đến dữ tợn. ả không biết, nụ cười vui vẻ của ả sớm đã biến dạng từ lâu...

Thay quần áo, lau đi vết máu trên mặt, bôi một chút hương liệu át đi mùi máu; Phụng Vi Lâm không dám tắm rửa kéo sợ Tề công tử đợi lâu. Khi sửa soạn xong xuôi, chân vừa bước ra ngưỡng cửa đã có người dẫn Tề Ngạo Thiên đến trước mặt mình.

Nụ cười hơi méo mó hiện lên gương mặt, vui vẻ bước đến Tề Ngạo Thiên, khi bước thì thì thầm vài điều với nha hoàn bên cạnh: " Hai nha hoàn kia tạm giữ, chăm sóc cho tốt vào!!"

" Vâng!!" Nha hoàn bên cạnh nghi hoặc rời đi; thật sự tiểu thư chưa tha cho ai bao giờ chứ nói gì là chăm sóc. Chắc Tề công tử sẽ giúp tiểu thư không ít. Nha hoàn Giáp thở dài rời đi...

" Tề công tử!! ~" Bước đến trước mặt, Phụng Vi Lâm yếu điệu chào hỏi.

" Phụng cô nương!"

" Mời công tử đi bên này!" Nói xong, Phụng Vi Lâm xoay người yếu điệu đi theo lối đường nhỏ. Tề Thiên Ngạo cũng theo gót ả.

Vừa đi, con người Sở Thiên Ngạo thâm sâu nhìn Phụng Vi Lâm trước mặt. Nói thật! ả ta thật sự rất xinh đẹp, nhưng trong mắt của hấn nàng vẫn còn thua Lam nhi nhiều. Khí chất của cô ả này dường như có thay đổi không ít thì phải...

Đi len qua lối mòn nhỏ được cắt tỉa gọn gàng, đằng sau hàng cây cảnh hiện ra một hoa viên mỹ lệ. Có thể xem hàng ngàn loài hoa đều tập trung ở nơi đây, nơi đây càng xứng với cái tên Ngự Hoa Viên hơn trong hoàng cung của Sở quốc và Phong Định quốc.

Ngồi trong đình viện, Sở Thiên Ngạo không nhin được mà buông một câu khen ngợi: " Thật sự rất mỹ lệ, ta nghĩ chắc Phụng cô nương tốn rất nhiều tâm tình cho nơi đây nhỉ?"

Phụng Vi Lâm nghe Sở Thiên Ngạo nói thế thì vui ra mặt, vẫn giả vờ thẹn thùng đưa tay áo che miệng cười e thẹn: " Tề công tử nói quá ~ Tiểu nữ vốn thích thú với việc làm vườn nên cũng thấy thú vị!"

" Ồ! Xem ra Phụng cô nương đúng là rất tài hoa như lời đồn" Sở Thiên Ngạo nhìn vẻ mặt của Phụng Vi Lâm cười như không cười, ý cười không tới đáy mắt.

" Lời đồn chỉ nói quá lên thôi... hi hi... tiểu nữ nào được như thế!!"

" Cô nương khách sáo quá... à! Hôm nay tại hạ đến theo ý của cô nương, không biết cô nương có gì cần gấp tại hạ?" Sở Thiên Ngạo nghi hoặc nhìn Phụng Vi Lâm đang ngồi trước mặt.

Bầu không khí không ngờ vui vẻ như tưởng tượng, Phụng Vi Lâm sớm quên nỗi phiền muộn mấy tháng qua mà e thẹn nhìn Sở Thiên Ngạo: " Tiểu nữ... tiểu nữ chỉ muốn cảm tạ chàng mà thôi ~"

" Ồ! Cũng chỉ một cái nhắc tay thôi! Cô nương không cần làm quá lên như thế!" Sở Thiên Ngạo nói.

" Sao vậy được!!" Phụng Vi Lâm như nghe thấy cái gì bỗng dưng nói to lên, ý thức được mình thất thố, cô ả khê cười nói về thẹn thùng: " Tề công tử không biết, đối với công tử chỉ là một cái nhắc tay nhưng đối với tiểu nữ rất quan trọng! Khụ! Nếu không có công tử thì bây giờ tiểu nữ cũng không biết có lành lặn ngồi ở đây hay không..."

" Đúng rồi! Tiểu nữ sớm chuẩn bị một chút ngũ vị để tạ ơn công tử... mong Tề công tử có thể thưởng thức!" Phụng Vi Lâm nhìn Sở Thiên Ngạo đầy mong chờ, gương mặt không chút giả tạo. Có lẽ, sự ái mộ này thật sự sâu...

Sở Thiên Ngạo từ trước không có ý vị gì với Phụng Vi Lâm nên nhìn mặt ả vẫn không có lấy chút cảm xúc, mặc ả giở trò đóng kịch hay là thật.

” Vậy làm phiền Phụng cô nương đây rồi!” Sở Thiên Ngạo cười khách sáo.

Tối hôm đó ở Phụng gia mở tiệc linh đình cảm tạ ân nhân, mọi người ai nấy trong thành luôn nói tiểu thư nhà Phụng gia tích đức nhiều năm mới được người tốt cứu mạng. Cũng bởi vì sự kiện mở tiệc và lần cứu Phụng Vi Lâm ở trên đường cái được mọi người bàn tán mà đến tai hoàng thượng ngày hôm sau. Cư nhiên không ngờ lại được hoàng thượng chiêu gọi Tề Thiên Ngạo, Phụng Vi Lâm vào cung; mà trong đó còn có cả Tiêu Khiết Lam a!!!

Đứng ở ngưỡng cửa nhận xong thánh chỉ, Tiêu Khiết Lam vẫn còn ngây người ra nhìn trân trân vào cái ‘giẻ’ màu vàng trên tay không nói lên lời.

Lãnh Cô Hạo đứng bên cạnh nhìn nương tử nhà mình không chú ý đến mình mà nhìn chăm chăm cái ‘giẻ’ kia thì hơn giận. Đưa bàn tay to lớn kéo eo người nào đó vào lòng mình còn tiện tay cầm cái ‘giẻ’ màu vàng kia ném đến nơi xó xỉnh nào.

” A!” Hơi ngạc nhiên thốt lên vài tiếng, cả thân hình mảnh khảnh rơi vào một vòng ôm ấm áp, mộng thì đặt trên đùi người ta. Ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Cô Hạo, gương mặt Tiêu Khiết Lam vốn bình thường nay đỏ bừng lên đầy đột ngột. Không phải nàng không quen nhưng nhớ đến đêm qua... khụ khụ!!

Lãnh Cô Hạo nhìn nương tử nhà mình vốn đã bị mình ăn sạch sẽ rồi mà vẫn còn ngây thơ thuần khiết thì khê thở dài. A! Ai oán. Kiếp này Lãnh Cô Hạo hẳn phải làm thê nô sao?!

Ngày hôm qua khi Tiêu Khiết Lam về đến phủ thì Lãnh Cô Hạo vẫn chưa về đến. Lúc đó vì người ra khá nhiều mồ hôi nên Tiêu Khiết Lam cũng không đến Dục phòng. Cứ thế mà tắm rửa trong phòng.

Mà tất nhiên trước khi Lãnh Cô Hạo về đến phủ thì sớm đã nghe báo cáo về Tiêu Khiết Lam hôm nay đi đâu, làm gì,... bla bla.

Hơi tức giận vì Tiêu Khiết Lam ra phủ nhưng lại qua lại với nam nhân không rõ góc tích Tề Thiên Ngạo kia. Lãnh Cô Hạo hơi buồn bực trở lại phủ.

Và tất nhiên, điều không ngờ khi hần bước vào phòng sớm thấy mỹ nhân trần như nhộng đang ngủ trong buồng tắm. Đáng nhẽ hần cũng không định lợi dụng nàng khi ngủ nhưng mà bụng tức không biết xả đi đâu với lại mỹ nhân dâng đến tận miệng thì làm sao một người hai mươi mấy năm mới đụng vào nữ nhân như hần sao chịu được.

Nên Tiêu Khiết Lam hoa hoa lệ lệ bị người nào đó ăn sạch khi đang ngủ, lúc bị đau mới tỉnh dậy thì đã muộn.

Đêm qua, thật sự... rất nóng a!!!

Mộng xuân kia... aaa!!

Lại nghĩ đến vấn đề hôm qua, Tiêu Khiết Lam xấu hổ vùi đầu vào lòng ngực Lãnh Cô Hạo dụi dụi vài cái làm nũng, nói: ” Hạo! Thiếp không ngờ sẽ như vậy đâu!!”

Không rõ Tiêu Khiết lam có ý gì, Lãnh Cô Hạo cưng chiều ôm Tiêu Khiết Lam mạnh hơn chút nhưng không dám dùng lực sợ Tiêu Khiết lam khó chịu, nói nhẹ nhàng: ” Ừm! Chút ta cùng nàng vào cung vậy!!”

Nói xong không chịu được người rục rịch dưới thân mình mà cúi xuống hôn sâu...

28. Chương 27: Khai (mở)!

Khi hai người chuẩn bị tiến vào cung, Vũ đến báo tin nơi biên cương có việc gấp cần Lãnh Cô Hạo qua đó. Lãnh Cô Hạo bắt đắ dĩ nhìn Tiêu Khiết Lam, khuôn mặt sớm đã đen như đáy nồi rồi.

“ Người lui trước đi!!”

“ Vâng” Vũ đáp, khi xoay người còn tinh nghịch nhìn Tiêu Khiết Lam cười một cái, nháy mắt một cái.

Tiêu Khiết Lam nhìn thấy vẻ nghịch ngợm kia của Vũ thì khá là tức giận, hắc hắc chần chừ lúc này mà đi mà, aaa! Tức quá!!!

Khuôn mặt trắng nõn vì tức giận mà bặm miệng phùng má trong rất đáng yêu liền bị Lãnh Cô Hạo thu vào đáy mắt. Cười một cái, cúi người ‘ chụt’ một cái lên má Tiêu Khiết Lam. Thâm ý cười: “ Đợi ta về vậy!”

Nói xong còn chưa đợi Tiêu Khiết Lam mở miệng nói hay đỏ mặt liền nhân cơ hội ‘ hun’ trộm thêm lần nữa.

Gió xuân hây hây, vạt áo nhẹ tung bay; dáng đi khoan thai mà cương trực. Tiêu Khiết Lam thần thờ nhìn bóng lưng của Lãnh Cô Hạo mà trong lòng càng thêm ngọt ngào. Tiểu dung cong trên khuôn mặt xinh xinh, đầy đặn vì được vỗ béo tốt. Nhìn qua, Tiêu Khiết Lam thật sự là một nàng dâu hạnh phúc nhất trần gian.

Xoa xoa đôi má khi này bị Lãnh Cô Hạo ăn đậu hũ, Tiêu Khiết lam ngọt ngào ngồi vào xe ngựa tiến vào hoàng cung. Lần đi này, nàng không mang theo Vũ mà chỉ vài cận vệ trung thành của Lãnh Cô Hạo bên mình.

Chuyến đi này...

Nàng không biết sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn...

Càng không biết hạnh phúc ngập tràn là như thế nào...

Rồi bất ngờ thất vọng...

Đây!

Có lẽ là...

Chuyến đi của số phận!

29. Chương 28: Tin Vui

” Lộc cục... lộc cục... hí í í i!!!” Xe ngựa dừng lại nơi tắm điện quen thuộc mà lần trước Tiêu Khiết Lam cùng Lãnh Cô Hạo thường ra vào.

“ Mời vương phi!!” Tiếng nói the thé bên cạnh vang lên, tiếp theo là từng tiếng bước chân đi tới phía Tiêu Khiết Lam.

“ Lam nhi a Lam nhi!!!” Giọng hoàng hậu vang lên đầy vui mừng tiến đến gần Tiêu Khiết Lam.

Tiêu Khiết Lam đang bước xuống xe ngựa nghe vậy ngược nhìn suýt chút nữa thì hoảng sợ; Vân Nhu đang xách váy chạy mà cái bụng kia cũng gần 6 tháng bây giờ lại đang chạy nên hiểu rõ mức độ nguy hiểm là như thế nào, hoàng hậu đang chạy thì chân bước không vững sắp ngã xuống; từng tiếng hô lại vang lên chói tai. Tiêu Khiết Lam cũng không kịp suy nghĩ mà thi triển khinh công đến đỡ Vân Nhu.

Gần đến nơi đã thấy Hoàng hậu đang nằm trong lòng áo bào vàng rờn rờn thì tim Tiêu Khiết Lam mới ổn định hơn.

“ Hù!! Dọa chết muội!!” Tiêu Khiết Lam ai oán than.

“ Nhu nhi!!! Nàng làm cái gì vậy??? Hoàng tử của ta đang ở trong bụng nàng đấy!!!” Hoàng thượng Lãnh Cô Phong giận dữ rít cao như ngày thường, nhưng trong giọng nói toàn vẻ ai oán. Tay vẫn đang ôm hoàng hậu không chịu yên phận trong lòng mình.

“ Hù!!” Hoàng hậu mặt ngơ quay đầu sang phía khác hừ lạnh, lẩm bẩm: “ Chẳng biết là nam hay nữ nhi mà chàng lại chắc như vậy... lằm bằm lằm bằm”, nhìn Tiêu Khiết Lam đang đứng phía xa xa vui vẻ cười làm

ngơ bộ mặt đen thui phía sau mình: “ Lam nhi a Lam nhi!!! Đến!! Đến đây là cho muội xem thứ này hay lắm!!” Nói xong hoàng hậu vùng vẩy cánh tay đang ôm mình ra chạy đến bên Tiêu Khiết Lam kéo nàng đi.

Tiêu Khiết Lam đi theo hoàng hậu nhưng nhìn bộ mặt đen thui của hoàng thượng thì khẽ rùng mình. Hoàng thượng giận rồi kìa hoàng hậu!! A! Mà hôm nay hoàng hậu hơi lạ nha!!! Tiêu Khiết Lam nghĩ thầm trong lòng.

Đưa mắt nhìn về phía trước, tươi cười nói với Vân Nhu: “ Hoàng hậu nương nương có gì thật sự thú vị?!”

“ Ân!” Vân Nhu xoay người nháy mắt tinh nghịch với Tiêu Khiết Lam, gương mặt xinh đẹp hơn trước không giống người có mang chút nào mà càng lộ vẻ quyến rũ, thuần thực hơn.

“ Ân?!”

“ Muội đi sẽ biết thôi mà!!” Nói xong Vân Nhu vui vẻ kéo Tiêu Khiết Lam đi nhanh hơn làm nha hoàn thị vệ bên cạnh càng thêm lo lắng cho cái đầu của mình. Đổ mồ hôi a!!

Được lôi kéo vài vòng, Tiêu Khiết Lam đến một nơi có tên là “ Thưởng”, mới bước vào trong một mùi hương thức ăn đã xông vào mũi.

“ Thơm thật!” Tiêu Khiết Lam cảm thán. Mũi người lấy hít để.

“ Tất nhiên rồi!!” Vân Nhu xoay người cười cười với Tiêu Khiết Lam, tay vỗ vỗ ngực mình tự tin nói: “ Ta làm mà, hôm nay ta muốn bồi bổ muội một chút!! Sao vẫn chưa có tin vui nhi? Mà thôi, muội mau ăn đi kéo ả hồ ly Phụng Vi Lâm kia đến thì lại phiền đấy!!” Vân Nhu vừa nghi hoặc nói xong lại vui tươi lôi kéo tay áo Tiêu Khiết Lam lại gần mình, cầm đũa gấp một miếng bánh bòn cho Tiêu Khiết Lam ăn.

“ À, nương nương! Muội có thể tự ăn cũng được mà...!” Tiêu Khiết Lam khó xử nhìn tay Vân Nhu đang bòn mình trên không kia. Không biết phải làm như thế nào.

Mặc ánh mắt Tiêu Khiết Lam khốn khổ cỡ nào, Vân Nhu tươi cười nói: “ Aaa nào!!”

“ A!” Tiêu Khiết Lam bất đắc dĩ ăn miếng bánh mà Vân Nhu bòn, thấy tay nàng ta muốn tiếp tục, Tiêu Khiết Lam nhanh chóng lấy một đôi đũa trên bàn gấp các món lần lượt ăn. “ Ừm! Ngon thật đấy!!” Vừa nói tay vừa di chuyển đến bên món hải sản toàn tôm, mực, ốc trước mặt.

Một mùi thơm xốc lên mũi, bụng lại dâng lên một cổ gì đó khó chịu; chưa kịp nghĩ chuyện gì xảy ra thì Tiêu Khiết Lam đã ôm miệng nôn khan.

“ Ọe!”

“ Ọe!”

“ Lam nhi!!” Hoàng hậu đang thưởng thức mỹ vị thì thấy Tiêu Khiết Lam nôn khan thì lo lắng kêu lên, xách váy chạy đến bên cạnh Tiêu Khiết Lam vỗ vỗ lưng giúp nàng.

“ Không sao chứ?!” Vân Nhu lo lắng hỏi.

Tiêu Khiết Lam vuốt vuốt ngực khó chịu thở ra một hơi, cười cười nói với Vân Nhu: “ Hoàng hậu, muội không sao! Chắc sáng nay ăn nhiều quá nên mới đầy bụng như vậy!”

“ Thật chứ?!”

“ Vâng! Thật sự hôm nay muội ăn hơi nhiều... hi hi”

“ Ừm! Ta cứ nghĩ muội... Á!!” Hoàng hậu bỗng dừng bật thốt lên kinh ngạc, nhìn Tiêu Khiết Lam một lúc rồi thần thần bí bí lôi kéo Tiêu Khiết Lam đến góc khuất, nhỏ giọng hỏi: “ Muội... muội trễ bao lâu rồi?!”

Nhìn vào con người đầy bí hiểm của hoàng hậu, Tiêu Khiết Lam ngờ nghệch hỏi lại: “ Trễ gì cơ? Muội vừa ăn bữa sáng đấy thôi!!”

Nghe được câu trả lời không đúng ý mình, Vân Nhu vỗ đầu cái ‘ chết’ làm Tiêu Khiết Lam càng khó hiểu. Trễ cái gì mới được chứ???

“ Ài!! Nói với muội chắc ta phải hỏi vào vấn đề chứ vậy là không được rồi... Muội ngốc lắm cơ, chuyện nữ nhi với nhau mà cũng ngờ nghệch như vậy!!” Vân Nhu nhìn vào Tiêu Khiết Lam thâm sâu nói.

“ Chuyện nữ nhi???”

“ Ân! Ta muốn hỏi muội nguyệt sự của muội bao lâu chưa đến rồi??”

Nghe câu trả lời này, Tiêu Khiết Lam xấu hổ nói nhỏ: “ Nguyệt sự của muội vốn không đều mà... làm sao muội để ý được chứ!”

“ Hả? Vậy sao... ừm, vậy lần mới đến gần đây là bao lâu rồi??”

“ Khoảng ba tháng trước?! Muội không nhớ rõ lắm...” Tiêu Khiết Lam nhớ nhớ lại nói; nhìn Vân Nhu đầy khó hiểu: “ Muội hay bị vậy mà, có gì không ổn sao?!”

“ Không ổn! Tất nhiên không ổn rồi!!! Nói muội ngốc nghếch cũng phải... NGƯỜI ĐÂU!!! Mau mau đi gọi thái y đến cho ta!!” Vân Nhu tự biên tự diễn bỏ lại Tiêu Khiết Lam vẫn đứng ngây ngốc trong như cái cột không biết làm gì.

“ Vâng! Hoàng hậu nương nương!”

“ Chúc... chúc mừng vương phi!!” Thái y đang bắt mạch thì vui mừng thốt lên.

“ Ông nói thật sao?!” Vân Nhu vui sướng thốt lên, Tiêu Khiết Lam vẫn ngồi bên cạnh ngờ nghệch suy đoán tâm phào.

“ Vâng! Thừa hoàng hậu! Vương phi thật sự có hỉ mạch!!” Thái y cúi đầu nói, thái độ không chút xiểm nịnh, a dua.

“ Được! Ban thưởng!!” Phất phất tay áo, Vân Nhu vui sướng nhìn sang vẻ mặt không thể tin của Tiêu Khiết Lam bên cạnh mình bây giờ.

Nàng có con!! Nàng thật sự có con rồi!! Bây giờ trong đầu của Tiêu Khiết Lam chỉ còn suy nghĩ chuyện này, như không thể tin mà trợn mắt. Xoay người kích động nắm lấy bàn tay Vân Nhu đang ngồi bên cạnh, kích động nói: “ Muội... muội thật sự có hài tử sao?!”

“ Ân! Chúc mừng muội!” Vân Nhu giữ thái độ vui tươi như hoàng hậu nói với Tiêu Khiết Lam đúng chuẩn mực, không như vừa nãy mà thay vào đó à sự uy nghiêm của mẫu nghi thiên hạ.

“ Lam nhi! Muội cùng Hạo nhi đã có hài tử rồi!” Vân Nhu vui sướng khẳng định đáp án sợ rằng Tiêu Khiết Lam lại không tin.

Như có cảm xúc gì đó mãnh liệt, Tiêu Khiết Lam không kìm được mà sổng mũi cay cay, hốc mắt dần ẩm ướt; giọng nói vui mừng khôn xiết ‘ vâng’ một tiếng.

Nàng thật sự đã cùng Hạo có hài tử! Trong bụng của nàng đang có con của nàng cùng Hạo!!

MiH: Mọi người cùng theo dõi diễn biến của truyện nhé, phần sau hoặc phần sau nữa sẽ có ngược nhẹ nha~ ^^! Tổ cx chưa biết bao giờ mới đăng phần mới nữa, rảnh lúc nào tổ sẽ cố gắng viết cho m.n. Thanks nhìu nha.

30. Chương 29: Tb (hoàn)

Hi!

Đầu tiên cho tổ xin lỗi trước!!

Vì lý do cá nhân nên tổ không thể viết tiếp truyện được nữa... cũng như các bạn theo dõi truyện của tổ thấy một khoảng thời gian rồi tổ không ra chương mới được.

Thật ra cũng vì bắt đắ dĩ mà thôi, tớ cũng muốn viết cho các bạn đọc tiếp nhưng do quá bận =>>> cuối cấp rồi nên ôn thi, hoạt động cũng nhiều như chi á!! Sorry các bạn.

Nếu bạn nào muốn viết thêm về nội dung truyện của mình mà cách hành văn tốt thì tớ có thể nhượng lại. Ai không biết cốt truyện tiếp theo thì có thể hỏi tớ, nội dung, cốt truyện cả cái kết tớ đều lên cả rồi các bn muốn thì giúp mình cách hành văn thôi cũng được...

(Cười trừ) Truyện của tớ cũng không phải hay nên chắc các bạn cũng không buồn đâu ha...

Xin lỗi vì không có trách nhiệm đối với tác phẩm và bạn đọc.

Tớ chân thành xin lỗi.

P/s: Ai muốn viết tiếp truyện này thì liên hệ mình...

DIỄN BIẾN CỐT TRUYỆN TIẾP THEO... (HOÀN)

Khi Tiêu Khiết Lam mang thai, Lãnh Cô Hạo phải ra chiến trường chống lại quân Sở. Tại đây, Tiêu Khiết Lam bị Sở Thiên Ngạo cùng Phụng Vi Lâm âm mưu làm hại...

4 tháng sau.

Tiêu Khiết Lam - nàng mất con trong một lần vào cung để chuẩn bị cho Vân Nhu sinh nở.

Tiền tuyến báo tin Lãnh Cô Hạo hi sinh trên núi Vọng Đoạn. Không rõ thi thể...

Nàng rơi vào khủng hoảng, không có Lãnh Cô Hạo bên cạnh, nhờ sự giúp đỡ của Vân Nhu cùng Lãnh Cô Phong cùng đứa cháu; tính cách của Tiêu Khiết Lam nàng càng trở nên lạnh lẽo hơn ban đầu.

Mộ Lục Nhiên đến; cuộc sống nàng dần trở nên điên cuồng cũng vì luyện võ công mong sớm trả được mối thù...

5 tháng sau.

Đất nước vẫn được bảo toàn. Từng tướng quân anh dũng lần lượt hi sinh; đất nước thiếu nhân lực nhưng không loạn lạc.

Nàng ra tiền tuyến thay Lãnh Cô Hạo, nàng vẫn một lòng tin tưởng Lãnh Cô Hạo trở về nên suốt quãng thời gian này đều thay Lãnh Cô Hạo đảm nhiệm chức vụ tể tướng, bên cạnh nàng vẫn còn Mộ Lục Nhiên... Trong một lần theo đuổi dấu vết của quân Sở; Tiêu Khiết Lam bị phục kích, vì số lượng địch quá nhiều nàng bị bắt đi. Mộ Lục Nhiên bị gài bẫy, toàn đoàn 50 người không rõ tung tích. Hoàng cung rối loạn, Lãnh Cô Phong phong chiếu tuyển tướng cứu nước,...

Sở Thiên Ngạo chỉ tính xó ã dĩ kị ức của nàng nhờ vào cổ độc nhưng không ngờ Phụng Vi Lâm lại âm mưu làm hại nàng.

Nàng tỉnh rồi hôn mê tỉnh rồi hôn mê suốt một tháng, hai mắt dần không rõ tiêu cự. Bóng tối bao trùm tất cả, nhưng

Hạo! Chàng ở đâu?!

Tâm trí nàng bất ổn, lúc có ý thức thì đôi mắt dần đục ngầu nhưng thính giác lại bén hơn trước...

Khi Sở Thiên Ngạo tìm thấy Tiêu Khiết Lam đã muộn, nàng bị mù. Chém giết toàn bộ ngục cai của Phụng Vi Lâm, Sở Thiên Ngạo tức giận điên cuồng chỉ muốn băm vằm Phụng Vi Lâm nhưng lại sợ thế lực của Phụng Chiết. (Phụng Chiết âm mưu phản quốc nên sớm trở thành tay sai đắc lực dưới trướng của Sở Thiên Tề; chính quyền của Sở quốc lúc đó như nước mất vua. Sở Thiên trở thành vua bù nhìn)

Nàng đến ở tại phủ của Sở Thiên Ngạo, dưới sự bảo hộ của hắn mà càng cảm phần. Phụng Vi Lâm chỉ âm thầm nổi lại tình cảm với Sở Thiên Ngạo nên thường xa sức làm khó nàng...

Chính quyền Phong Định Quốc sập đổ, Hoàng thượng cùng hoàng hậu Phong Định không rõ tung tích, Phụng Chiết lên nắm quyền. Suốt hơn hai tháng sau đó, lễ hội du thuyền của Sở quốc diễn ra mừng chiến sự thắng lợi, Tiêu Khiết Lam được Sở Thiên Ngạo dẫn đi...

Nếu là hoa thiếp nguyện theo gió bay bay
Nếu là nước thiếp nguyện theo hướng chảy cội nguồn...
Người nơi đâu... con tim thiếp đang đau...
Nhớ người như vực sâu nghìn trượng...
Kêu chẳng thâu...
Dẫu chỉ là giấc mộng... thiếp nguyện theo chàng đến chân trời góc bể...
Hạo! Đợi thiếp...!
Nàng vui mình xuống dòng sông Đoạn Tình...
Đời người như giấc mộng... thiếp nguyện chỉ làm phù du...

Khi ta cứu nàng lên bờ, nàng dường như đã tắt thở.
Hấp hối tìm mọi cách cứu nàng, tim ta như ngừng đập.
Trong phút chốc, ta thấy mình sợ mất nàng đến như thế nào.
Lam nhi!
(HOÀN CHÍNH VẤN)

Nằm ngoài biên giới hai nước, là vùng thảo nguyên rộng lớn không thuộc bộ phận của nước nào cũng vì chiến tranh nên nơi này lại càng ít người lui tới dần dần không ai còn nhớ đến nơi tên Vân Đoàn này, người ta lưu truyền nhau rằng có một cặp phu thê đã đến đây sống lúc đất nước đổi chủ không lâu đã làm nên kì tích lạ lùng giúp vùng đất Vân Đoàn này trở thành nơi giao thương mạnh mẽ nhất giữa các nước nhưng không ai rõ danh tính của họ...

Người dân trong khu vực vì chưa bao giờ thấy người ngoài đến nên họ luôn bài xích; nhưng hai người này vừa đến thì ở đây thú dữ cũng dần ít xuất hiện, hiểu kì người trong Vân Đoàn dần tìm hiểu nguyên do mới biết đôi phu thê kia từ vùng chiến loạn đến đây tránh chiến tranh, vì đất đai chưa khai quật nên họ phải bắt thú hoang làm thức ăn.

Nam tử tuấn tú, lãnh đạm mà mạnh mẽ, nữ tử đẹp như ngọc, dịu dàng mà đầy nội lực. Hai người tuy vết thương chiến tranh để lại nhiều nhưng vẫn một lòng cầu tiến.

Cuối cùng, một ngày kia; người trong Vân Đoàn dần chấp nhận đôi phu thê này. Mới biết nam tử này tên Hạo nữ tử tên Lam; nam tử vết sẹo đầy mình nhưng không làm mất vẻ phóng khoáng tiêu dật kia; nữ tử kia số phận không may bị mù hai mắt nhưng giọng nói hay nụ cười của nàng ta lại khiến người khác ấm lòng.

Họ giúp người Vân Đoàn khai quật, đào kênh rãnh, trồng những giống cây vừa mới vừa lạ nhưng lại giúp họ dự trữ thức ăn mùa đông nhiều hơn, dạy chữ cho người trong thôn, truyền dạy các cách làm,... Đôi phu thê này làm rất nhiều điều tốt cho dân Vân Đoàn. Dần dà, mọi người sớm xem hai người thành vị thần sống mà Phật Tổ phải tới.

” Mẫu thân! Gia gia đi đâu rồi ạ?!” Đôi mắt tròn lấp lánh ngược nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mặt nũng nịu đòi gia gia.

Nữ nhân yêu chiều cười dịu dàng, bế nam hài chưa được năm tuổi lên ” chụt” một cái rõ to, nói nhẹ nhàng: ” Gia gia á, gia gia cùng thái thái đi chơi với nhau rồi! Sao? Tuấn nhi muốn làm kì đà cắn mũi sao?”

” Ừ chịu đâu!! Sao Gia gia lại dẫn thái thái đi chứ!!” Nam hài gương mặt phụng phịu, đôi mắt ngấn nước. Thái thái mắt như vậy thì phải để Tuấn Nhi dẫn đi chơi chứ Gia gia mắt cũng không nhìn rõ nữa rồi; hai người như thế đi như vậy thì lỡ bị làm sao...

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn suy nghĩ sâu xa, nữ nhân cười dịu dàng giải đáp thắc mắc của con: ” Tuấn nhi, Gia gia cùng thái thái tuy tuổi đã già rồi nhưng họ vẫn còn sức lực của họ. Mẫu thân tuy là con dâu nhà này nhưng phải công nhận rằng gia gia cùng thái thái sức khỏe rất tốt đấy, mẫu thân nhiều lúc thua xa thái thái a~” Nói xong nữ nhân cười khẽ.

” Ồ. Nhưng sao phụ thân lại đi đâu rồi?!”

” Phụ thân con ấy à,..”

Đang nói dở, một nam nhân khoảng mười bảy mười tám tuổi có nét giống giống Tiêu Khiết Lam chạy vòng vòng vào trong, gấp gáp kêu với hai người đang nói chuyện: ” Tẩu tẩu, tẩu ra xem xem sao chứ mẫu thân và phụ thân lại đi ra cảng biển rồi!!”

” Hả?!”

” Hở!”

” Đệ không biết đâu, đại ca ra ngoài tìm cha mẹ rồi nên đệ thử đi tìm, tẩu ở nhà xem xem cha mẹ có về không thì báo một tiếng. Haiz, tuy biết cha mẹ sức lực dồi dào nhưng cũng không nên đến cảng làm gì.... A! Đệ đi đây!!” Nói xong nam tử chạy vụt đi.

” Oa!! Gia gia cùng thái thái thực khỏe nhỉ?” Tiếng nói non nớt vang lên.

” Ồ... ờm!!”

Hạnh phúc đôi khi giản đơn là chỉ cùng người sống đến khi hơi thở cạn kiệt.

” Lam nhi... lạnh không?”

” Không... không biết ngoài kia liệu có thể gặp lại đại ca cùng đại tẩu không nhỉ?... Còn cả Du Du nữa, bây giờ chắc nó cũng lớn hơn Vân Nhu rồi.. ”

” Khụ.. khụ... ha.. ha”

” Chàng có hối hận?!” Khi không cứu được đất nước... khi rời bỏ quê hương... Câu hỏi này nàng đã từng hỏi khi tỉnh lại.

” Không... ta không hối hận... khụ...khụ! Thôi... về nào... gió to quá... ta nghĩ mình đứng không nổi nữa rồi...”

” Thiếp cũng nghĩ vậy... khụ khụ... già thật rồi”

” Dưới chân có đá...”

” Rẽ bên phải... nào...!”

.HOÀN.

Ai mún thì dựa vào đây để viết dc thì viết ha. Chúc mọi người hạnh phúc.

13.3.2017

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-vuong-phi-den-kia>